UN-SOI DE PRELIMINARII PE UN TON OARECUM MONDEN (date fiind circumstanţele).

Aduc la cunoştinţa imensului şi onorabilului meu public faptele care Urmează pentru prima dată. Ca şi pentru ultima! Totul a început după ceremonia care a marcat atribuirea premiului meu Nobel.

Trecem peste discursurile pompoase, peste temeneli, oncţiuni, punctuaţiuni, menstruaţiuni şi alte hemoragii cutanate prilejuite de această agreabilă manifestare, din cauza cărora, împotriva tuturor aşteptărilor, m-am trezit cu lacrimi în ochi;

Regele Pilaf III Adolphe a pronunţat câteva cuvinte de bun simţ în limba sa paternă (căci mama sa, vă reamintesc, este cambodgiana). A găsit cuvinte suedeze extrem de emoţionante pentru a-mi prezenta opera, importanţa sa prezentă şi viitorul ei strălucit. După care mi-a remis, cu o solemnitate vag regală, chestia pentru care făcusem deplasarea pe banii mei: un cec cu multe zerouri, a cărui importanţă, a cărui vigoare, nu pierdea nimic din faptul că era exprimată în coroane. Drept care m-am grăbit să-l înhaţ (nu pe rege, ci cecul), l-am împăturit în portofelul meu din piele de saurian şi-am început, fără întârziere, să croiesc proiecte.

Ajunsesem la vile înconjurate de sălcii lacrimogene pe malul Loingului când un muşteriu înţolit la patru ace (toată asistenţa era de altminteri în frac) îmi atinse braţul. Mă-ntorc şi văd un tip de o prestanţă austeră, înalt şi gălbejit, al cărui craniu sidefiu era încins cu o coroană (suedeză) de păr cărunt. Avea aerul unui om în egală măsură bolnav şi binevoitor, gravitatea sa extremă nu-i atenua blândeţea lacustră a privirii.

— Numele meu este Gustav Maelstrom, se prezentă personajul. Fac parte din juriu şi am făcut campanie pentru dumneata.

I-am mulţumit cu multă căldură, deşi cecul era deja în buzunarul meu.

— Mi-ar face o plăcere deosebită dacă aţi veni să cinaţi la mine în seara asta, continuă Maelstrom.

Primul meu impuls a fost să refuz. Ştiţi cu toţii că viaţa e scurtă şi că nu ţi-o poţi pierde cu dineuri pişăcioase în compania unui suedez mumificat, chiar dacă acesta ţi-a trântit premiul Nobel pentru literatură. Ingratitudinea este adesea timp câştigat, ea reprezentând, deci, un bun inestimabil pentru noi, muritorii, cărora timpul le este drămuit cu zgârcenie.

Am inventat pe loc obligaţii anterioare, dar era evident că nu se lasă păcălit. Există indivizi înzestraţi cu o perspicacitate care-i face infrecventabili.

Ăsta al meu avea darul să citească minciuna la prima vedere. Fire curtenitoare şi-a dat, totuşi, osteneala să arunce în balanţă alte motive decât scepticismul său, pentru a mă convinge.

— Iubite laureat, îmi zise, nu mă îndoiesc că un băiat atât de seducător şi atrăgător ca dumneata are nopţile riguros programate, totuşi mi-ar fi agreabil dacă, pentru seara asta, te-ai degaja de obligaţii în favoarea mea. Mi-ar plăcea să-ţi pot da asigurarea „că vei găsi, sub acoperişul meu, o soţie încântătoare şi cu patruzeci de ani mai tânără decât mine, o fată de măritat frumoasă ca părerea pe care o are străinătatea despre tinerele suedeze, dar, vai, sunt celibatar. Singurul lucru îmbietor pe care ţi-l pot propune, tânărul meu maestru, e un mister. Ştiu bine că eşti unul din principii anchetelor, autor al unor isprăvi ale căror ecouri au ricoşat în toată lumea şi, tocmai acestui aspect al personajului dumitale mă adresez.

Încheind această frază cam încărcată dar măgulitoare, Dl. Maelstrom scoase din buzunare o batistă pentru a depozita în ea reziduuri discrete, fără a înceta să mă fixeze pe deasupra acestei operaţii. Un farmec straniu,

mai exact „misterios”, se degaja din el odată cu expectoraţiile. O bunăvoinţă captivantă, cu o nuanţă de suferinţă cumplită. Or, în ciuda cinismului cu care încerc să mă protejez, am rămas sensibil la necazurile omeneşti, mai ales când sunt mute.

Am acceptat deci:

Şi ne-am luat rămas bun de la Majestatea Sa. Deşi visceral refractar oricărei forme de monarhie, fie ea şi constituţională, trebuie să recunosc că Pilaf III Adolphe este un monarh fermecător. îl simţi opus categoric convenienţelor dinastice şi foarte plictisit că a fost lovit de ele. Mi-a mărturisit discret şi într-o franceză bine mânuită, că vocaţia sa profunda este automobilul şi că visează o revoluţie care să-l facă garajist. I-am răspuns că timpurile moderne lucrează spre desăvârşirea dorinţelor sale, i-am mulţumit pentru încredere, cec şi discurs, declarând apăsat că acordarea acestui premiu îl sâcâie pe André Malraux dar onorează Franţa şi am terminat prin a-l urma pe Gustav Maelstrom la automobilul său.

Am fost doar pe jumătate surprins să văd parcându-se, în faţa peronului, un Mercedes Benz dinaintea războiului, sumbru şi solid ca linia Siegfried, pilotat de un şofer blond, în livrea albă, xeroxul unui SS-ist de ceremonie. Asemenea vehicul se potrivea de minune personajului Maelstrom. Interiorul era tapisat cu piele groasă şi mirosea a piele groasă.

Am pornit, în aburii fantomatici ai serii, ca într-un roman al D-nei Selma Lagerlof (care, trebuie s-o amintesc, m-a devansat în palmaresul Nobelului pentru literatură).

Pe drum Maelstrom a vorbit puţin. Cu tot mutismul său, nu mi s-a părut distant. Acest diavol de om reuşea să rămână apropiat şi în tăcere, ceea ce este o performanţă la mamiferele evoluate care suntem noi, oamenii.

— Mă gândesc, murmură ei, pe când treceam de-a lungul unui lac cu malurile îngheţate, mă gândesc că nu

veţi regreta seara aceasta.

Viitorul imediat îi va ratifica făgăduiala: Judecând acum, de la distanţă, sunt în măsură să afirm că nu regret nimic. Şi că ar fi fost mare păcat să-mi fi sacrificat seara unei curvuliţe blonde dintr-o bombă stockholmeză.

Locuia într-o casă somptuoasă, cu coloane, ridicată în centrul unei vaste peluze. Clădirea era albă.

Peluza de asemenea, din pricina chiciurii. Idem copacii bicentenari (vorbesc de cei mai tineri) care străjuiau peluza.

Ne-a deschis o baldâră bătrână, îmbrăcată în guvernantă. Dama purta, în echilibru pe capul mare şi plat, un coc enorm şi păşea ca şi cum principala ei grijă era să nu-i cadă podoaba. M-a înregistrat neglijent cu ochi de faianţă. Comunicându-i stăpânului chestii suedeze pe un ton destul de aspru pentru a lăsa de gândit că-l iubea cu foarte multă autoritate; ne debarasa de pardesie şi ne conduse în salon, în preajma unui uriaş foc de lemne. Cel mai imens care mi-a fost dat să văd, cu excepţia incendiului de la Galeriile Noi. Ardeau buturugi întregi într-un şemineu de dimensiuni atât de puţin credibile încât nici nu-mi voi da osteneala să vi le comunic.

Imensa cameră nu era lipsită de agremente. Pentru un suedez ea trebuie să fi comportat o sumedenie, dar fenomenul înstrăinării juca împotriva mea, eu fiind oarecum incomodat de mobilierul pompos şi greoi cât şi de numărul prea mare de obiecte înghesuite într-o ordine riguroasă.

Maelstrom servi alcooluri scandinave cu gusturi farmaceutice, pe care le băurăm întreţinându-ne despre ultimul Nobel, al cărui fondator (Alfred No-bel) îşi ucisese fratele mai tânăr inventând, ca un cur, dinamita.

Puţin după aceea, trecurăm la masă.

Gazda mea nu-mi suflase încă nicio vorbă despre faimosul său „mister”. Începusem să mă îndoiesc, nu de

existenţa acestuia din urmă, ci de calităţile lui misterioase; multe persoane consideră stranii lucruri perfect explicabile pentru cei ce nu sunt direct implicaţi.

N-am încercat să provoc destăinuirile gazdei ştiind din experienţă că ori îţi descarci sufletul dintr-odată ori nu mai există confidenţe. Guvernanta se ocupa ea însăşi, cu apăsată demnitate, de serviciu, deşi mai erau şi alte slugi în casă.

Am cinat în bibliotecă, în faţa unui foc de dimensiuni mai modeste. Simţeam că, la doar câţiva kilometri de ilustra capitală Stockholm, iarna asediază irezistibil casa lui Maelstrom, ca o armată tăcută şi necruţătoare, capabilă să îngheţe totul, inclusiv pe noi.

Mi-a fost prezentat un platou cu apetitive din peşte afumat, destul de apetisant, trebuie să recunosc. Apoi friptură de iepure cu dulceaţă, urmată de o halcă de ren, coaptă într-o crustă fină de aluat delicat, pe care ar fi considerat-o o reuşită şi amicii mei, marii maeştri ai bucătăriilor celebre din Franţa şi Elveţia. Toate acestea încununate de o omletă norvegiană, destinată, cred, să marcheze indestructibila frăţie scandinavă.

Relatez meniul în detaliu, dar trebuie să vă precizez că chestiile suscitate mi-au fost destinate exclusiv mie, nu şi gazdei mele. Pentru început, în faţa lui a fost plasat doar un borcănaş mic, închis cu o hârtie cerată, asemănătoare unei piei de tobă şi conţinând ceva imprecis ca formă şi dezagreabil ca aspect.

— Vă rog să mă iertaţi, scumpe maestre, s-a explicat Maelstrom, dar sunt la regim.

Mânuind expert cuţitaşul de argint, gazda mea îndepărtă hârtia ce acoperea borcănaşul şi-şi trecu conţinutul acestuia în farfurie. Ceea ce trebuie să fi fost un apetitiv era nu numai urât ca aspect dar mai îi degaja o aromă foarte puţin ademenitoare.

Maelstrom gustă, cu ochii strălucind de extaz; pipară

puternic şi atacă vioi la furculiţă. Era evident că se delectează.

A terminat conţinutul borcanului înainte să fi lichidat eu apetitivele afumate. Dar n-am fost cu adevărat intrigat decât atunci când doamna cu coc, după ce-mi acordase o porţie generoasă de iepure nordic, îi aduse un al doilea borcănel, întru totul asemănător primului, dar al cărui conţinut imprecis avea o culoare mai închisă şi o consistenţă mai fermă.

— N-am putut rezista dorinţei de a-mi chestiona gazda.

— Aş putea să ştiu ce mâncaţi dumneavoastră; domnule Maelstrom?

Păru uşor jenat.

— Nici nu îndrăznesc să vă spun, scumpe maestre.

N-am acceptat niciodată să mi se răspundă la întrebări directe cu o piruetă. Somat de privirile mele insistente, gazda mea îmi declară:

— Este vorba de excremente. Sunt scatofag, iubitul meu laureat.

Am simţit că maţele îmi năvălesc în gură şi că inima mi se prăbuşeşte în tubul digestiv.

— Glumiţi, domnule Maelstrom?

— Defel, dragul meu; defel. Mărturisesc că nu mă hrănesc decât cu fecale şi că-mi place la nebunie. Cu riscul că mă vei suspecta de lipsă de modestie, trebuie să-ţi spun că sunt, probabil, mâncătorul de căcat cel mai calificat al planetei.

Şi-mi povesti istoria sa, cum a ajuns pe culmile competenţei în acest domeniu cel puţin insolit.

De mic copil, Gustav Maelstrom începuse să-şi savureze propriile materii; spre disperarea mamei sale care încercase să-l vindece de asemenea preferinţe vinovate. La pubertate, tânărul şi-a orientat senzualitatea pe aceeaşi cale, pe cât de anală pe atât de gastronomică.

Încetul cu încetul, acest viciu l-a absorbit total (dacă se poate spune aşa) şi Maelstrom a terminat prin a abandona orice alt fel de hrană.

— Am devenit nu numai pasionat dar şi expert în materie, conchise el. Maestrul, ce zic eu, comandorul ordinului consumatorilor numitului produs. Astfel că trebuie să refuz orice invitaţie la masă în oraş. Dacă ţi-aş spune că vomit de câte ori sunt obligat să mănânc în compania regelui?

Din ce în ce mai entuziasmat de arta sa, nobilul suedez îşi sublinia cu accente lirice destăinuirile, deschidea înţelegerii mele perspective surprinzătoare. Acest împătimit de fecale a mers până la a le consacra o instituţie înalt specializată. Înţelegeţi prin asta că tocmise şi întreţinea, cu contracte, anuale o echipă de căcăcioşi omologaţi, a căror hrană o controla personal pentru a ajunge la dozări savante. Maniac, ajunsese să nu consume decât produsele fermei sale. În asemenea măsură că-şi lua hrană rece când pleca în călătorie. Încins pe subiectul său, îmi explică în detaliu la ce nivel înalt de selectivitate ajunsese graţie testelor impuse căcăcioşilor săi (printre „care un mare procentaj de căcăcioase, trebuie precizat). Scatofagia devenise pentru el o ştiinţă exactă. Ştia totul despre prelevare, despre conservare, despre eventualele mixaje posibile. Plus la ce fel de temperaturi, însoţite de ce fel de băuturi. Angaja cur de lucru din toate colţurile lumii, folosind pentru prospecţii şi teste o echipă de recrutori înalt calificaţi. îi plăcea mai ales rahatul din Europa centrală, cel canadian şi cel sud-african. Distingea nuanţe între cel flamand şi cel valon.

— Nu vreau să-ţi servesc complimente tricolore, dragul meu laureat, conchise el, dar preferinţa mea supremă o constituie produsul lionez. Am, în crescătoria mea, un cârnăţar lionez, a cărui producţie mi-o rezerv pentru zile mari, onomastici şi sărbători naţionale.

Am dezbătut această temă şi infinitele ei variante până seara târziu, până la ora ţigărilor de foi.

Eram aproape convins că sunt invitatul unui nebun. Totuşi nu puteam ignora elementele de raţionalitate care-l împinseseră să mă voteze pentru premiul Nobel. Măcinat de dubii, mă pregăteam tocmai să-i cer permisiunea să mă retrag când, ceea ce nu mai speram, se produse: Maelstrom îmi dezvălui motivul invitaţiei sale.

După ce-mi vorbise aprins despre produsul său de desert number one, obţinut prin încrucişarea excrementelor celui mai valoros căcăcios, angajat din Bulgaria, cu cele ale unei căcăcioase de elită, gazda mea se ridică brusc şi se îndreptă către biroul Bernadotte, de unde luă o mapă de piele pe care se putea citi cuvântul document scris cu K.

— Cred că v-am plictisit destul cu problemele gastronomice, zise; e timpul să vă expun totuşi problema mea.

Deschise mapa. Aceasta nu conţinea decât prima pagină a unui jurnal imprimat în suedeză. Cotidianul era datat din 16 iunie 1967. Un titlu se etala pe patru coloane. Oricât l-aş fi contemplat, rămânea, pentru mine, literă moartă. Articolul era ilustrat de fotografia unui bărbat blond, cu privire dură şi albastră, de vreo 35 de ani.

— Despre ce este vorba? întreb.

— Oh, iertaţi-mă, uitasem că nu înţelegeţi limba mea.

Îşi plimbă indexul gălbejit de căcatofag peste titlu şi traduse: Senzaţionala evadare a lui Borg Borïgm, asasinul de la lacul Vättern.

I-am adresat lui Maelstrom o privire probabil încărcată, fatalmente, de interogaţii, pentru că se precipită să-mi dea explicaţii.

Acest Borg Borïgm conducea un colegiu, pe malurile lacului Vättern. Într-o zi, două dintre pensionarele sale, fete foarte tinere, de paisprezece şi respectiv

cincisprezece ani, au dispărut. Câteva săptămâni mai târziu, corpurile lor au fost găsite, prin dragarea lacului. Autopsia a permis să se tragă concluzia că fuseseră violate. În depoziţiile lui Borg Borïgm au fost relevate lacune şi neconcordanţe. Poliţia a terminat prin a-l aresta. La capătul a câteva ore de interogatoriu dur, a mărturisit uciderea celor două colegiene. Borg Borïgm a fost trimis în judecată, dar a evadat din Palatul de justiţie din Stockholm la finele primei audieri. De atunci, „în ciuda eforturilor desfăşurate de autorităţile asistate de toată populaţia, nimeni n-a mai auzit vorbindu-se de el.

- Interesant, zic, din politeţe. Rahatofagul îmi ia mâna (din fericire nu mănâncă cu degetele).

— Iubite maestre, mă adresez poliţistului. Voi avansa toţi banii de care ai putea avea nevoie, dar trebuie să-l găseşti pe Borg Borïgm. Numai dumneata poţi să pui mâna pe el, o ştiu, o simt. Pune-te pe căcăstoare, pardon, pe vânătoare! Şi, mai presus de orice, când vei pune mâna pe el, nu preveni poliţia. Pe mine trebuie să mă informezi, doar pe mine! Ara cuvântul dumitale?

Ciudată doleanţă.

— Răzbunare personală? îl întreb pe Maelstrom.

Scutură capul;

— Absolut deloc. Fii fair play, nu-mi pune întrebări. Suspin;

— Sunt dezolat să vă decepţionez, domnule Maelstrom, dar cred că n-aş putea face mare lucru în ţara asta a cărei limbă şi moravuri nu le cunosc, unde chiar confraţii mei suedezi au eşuat. Pe de altă parte, trebuie să mă întorc în Franţa mâine încă, neavând de la superiorii mei decât un scurt concediu, cât să-mi încasez premiul.

Îmi frământă braţul. Trăsăturile sale s-au adâncit şi privirea lui de mâncător de cufureală aruncă sclipiri deznădăjduite.

— Trebuie, domnule San-Antonio; Eşti ultima mea

speranţă.

— Imposibil, vă spun!

— Simte Dumnezeule! Puţină recunoştinţă, ce dracu'! Mie-mi datorezi acest premiu, ingrat nenorocit! Fără mine, lua laurii şi cecul Guy de Cars! se enervează excrementofagul.

N-am obiceiul să mă las tratat de nenorocit. Astfel încât mă ridic dintr-un salt şi ajung la ieşire fără un cuvânt.

Acele de pin cristalizate de ger trosneau sub paşii mei. Mă grăbeam pe alee. cu paşi mari şi furioşi, întrebându-mă cum naiba voi putea ajunge la Stockholm, când două faruri mă captară în fascicolul lor. Mercedes Benz-ul se ivi lângă mine. Şoferul coborî, îmi deschise portiera şi nu mă lăsai rugat pentru a lua loc, fericit de bună-cuviinţa lui Maelstrom. Acest domn mâncător de căcat este (cu toate astea) un coleric, dar îşi respectă scrupulos obligaţiile de gazdă.

Şoferul blond vorbeşte engleza aproape la fel de prost ca mine, doar că fără accent franţuzesc.

Deşi puţin limbut din fire, cel puţin cu invitaţii patronului, am reuşit să încropesc o mică conversaţie cu el.

— De mult eşti în serviciul domnului Maelstrom?

— Opt ani, sir.

Fac rapid un calcul mental (neavând hârtie la îndemână). Acest băiat slujea, deci, la Maelstrom în momentul afacerii Borg Borïgm. îl întreb dacă auzise de acest criminal şi-mi răspunde evaziv că da. A avut oare ocazia să-l întâlnească? Nu, niciodată. Crede că stăpânul său a avut relaţii cu acest fugar? Pentru ce, Sfinte Dumnezeule! Pe scurt nu mi-a fost de nicio utilitate şi m-am hotărât să uit această poveste…

Uitare consumată deja până când Mercedes Benz-ul stopează în faţa hotelului meu. Încerc să-i dau bacşiş SS-

istului de gală, dar refuză cu morgă. Mă hotărăsc să convertesc coroanele refuzate în băuturi fermentate şi mă duc la bar. Acolo domnea atmosfera trepidantă pe care-o întâlneşti în cârciumile deochiate din prefecturile provinciale, în serile de grevă generală. Un pianist uscat ca o felie de somon afumat sub celofan pipăia claviatura ale cărei clape ar fi trebuit să le numeroteze, ca să nu se mai încurce.

Un obez beat îşi râgâia şampania caldă, consumată, la un colţ de masă. În schimb o arzoaică trăsnitor de apetisantă sorbea, la tejghea, o chestie în culori artificioase şi vă daţi seama că paşii m-au dus direct către ea. Treisprezece taburete perfect libere făceau cu ochiul bucilor mele. L-am ales pe cel mai apropiat de gagicuţă, m-am cocoţat pe el şi am declanşat operaţiunile de agăţare a animatoarei. Cum animatoarea nu prea avea pe cine să anime, i-am captat radical interesul. Cât priveşte propriul meu interes, acesta nu ţintea către o noapte în cârpele ei, întrucât, chestie în care sunt pe aceeaşi lungime de undă cu foarte mulţi nătărăi, refuz din principiu să plătesc favoruri feminine. Ştiu bine că n-am dreptate, plata fiind soluţia ideală pentru asigurarea armoniei raporturilor, (în special al celor sexuale) între un domn şi o doamnă. A plăti reprezintă economie de timp şi de sentimente; tariful este, deci, de nepreţuit, tocmai pentru că are preţ! Cu toate astea, masculul vanitos vrea să fie iubit pentru ochii săi frumoşi şi tot restul instalaţiilor. Sunt şi eu mascul (puteţi să mă credeţi), ba încă unul vanitos – la pătrat.

— Vorbeşti englezeşte? o întreb binevoitor.

- În general, da, îmi serveşte donzela un răspuns ambiguu, dar pot discuta şi franţuzeşte.

Şi gura ei de o senzualitate explozivă începe să emită în adorabila, buna, vechea mea limbă, atât de generoasă şi atât de inadmisibil maltratată de mâzgălitori de hârtie pe care nu-i voi numi aici.

I-am propus să bea un pahar: mi-a făcut plăcerea să bea două, adică trei mai puţin decât mine. Simţeam nevoia să recuperez, cina în tête-à-tête cu scatofagul fusese o corvoadă pe care nu v-aş dori-o.

Cred că eram la nivelul celui de-al doilea glass când mi-a declarat:

— Am impresia că ţi-am văzute poza în *Beurg tagganstrouff prozib* din seara asta. Mă înşel?

O liniştii: memoria ei era demnă de elogii. Drept care am fost obligat să mă prezint. Când a aflat că eram Eu şi că tocmai luasem premiul Nobel pentru literatură, începu să bată din palme.

– O să facem amor împreună, nu-i aşa? mă întrebă direct.

Ochii verzi, obrajii de piersică şi părul ei blond m-au incitat la o derogare de la principiile inspirate de vanitate.

– Da, dacă preţul dumitale este rezonabil, i-am răspuns în stilul samsar normand aflat în turneu sărbătoresc prin bordeluri.

Minunea blondă mă surprinde, deschizându-şi poşeta. Scoate din ea un teanc de bancnote, mi le numără în faţă, le rulează în jurul indexului, după care le împinge în buzunarul superior (şi unic) al fracului meu.

- Dacă-ţi convine, zice, n-am mai mult la mine:

Aşa a început totul.

UN SOI DE CONTINUARE A PRELIMINARIILOR, CARE SE POTRIVEŞTE GROZAV CU CE A FOST PANĂ ACUM; VEŢI VEDEA.

Cele relatate până acum au avut loc ieri; adică acum abia cinci minute. În prezent, pentru că din păcate îmbătrânim, apropiindu-ne de inexorabilul sfârşit, este trecut de miezul nopţii.

Ajungem în camera mea de la „Thalerdübrank-Palace”. Pentru a fi cât mai aproape de adevăr, ajungem, de fapt, într-un apartament, organizatorii festivităţilor Nobel nu-şi pierd timpul cu economii meschine. Un salon, o cameră mare (vastă cât un câmp de manevre pentru un pluton de recruţi în permisie şi o casă de curve în plină activitate), o baie ceva mai mică decât piscinele olimpice, dar mai elegantă. Totul nou-nouţ, ai zice o expoziţie cu vânzare de să-ţi vină să faci pipi pe geam ca să nu deranjezi învelitoarea din hârtie igienic-cretată a căcăstorii. Bineînţeles, apartamentul e prevăzut cu o enormitate de frigider, plin ochi cu variate sortimente de chestii buvabile, mai mult sau mai puţin alcoolizate.

Blonda şi generoasa mea parteneră intră fâţâind din funduleţ de-o manieră care ar putea fi calificată drept deliberată, fără a călca definiţiile camaradului meu Emile Littre, lexicograf de meserie.

Se trânteşte într-un fotoliu Knoll, îşi încrucişează picioarele pe rezemătoare şi se arcuieşte ca o sirenă.

În lumina portocalie a abajurului e mai frumoasă chiar decât în bar, unde n-o putusem contempla decât din profil.

Feminitatea nordică în plină apoteoză. Un soi de aurora boreală, cu un curişor care ar aduce în poziţia sculat-drepţi până şi un cerc polar.

Mărturisesc cu cea mai profundă modestie că mi se-

ntâmplă întâia oară ca o pipiţă să-mi ungă cu parale pofta de a o trânti cu cracii în sus. Premieră absolută.

Fireşte că intenţionez să-i restitui mangării, după şedinţă, dar recunosc că insolitul situaţiei îmi accentuează zvâcnetul ole! din instalaţie! în amor stimulii sunt, deseori, bizari.

Invenţia cu cizmele negre şi cravaşa nu-i fatalmente necesară pentru înflăcărarea cremalierei. Uneori ajunge o simplă şi ascuţită asociaţie de idei ca să te transforme în acupuncturist emerit.

— Un drink?

- Cu mare plăcere. Dozează-mi, te rog, jumătate akvavit, jumătate lichior de caise şi stropeşte totul cu câteva picături de lămâie.

În timp ce confecţionez aiureala asta, reflectez, necontrolat, cu voce tare!

— Rareori se-ntâmplă ca o animatoare să plătească pentru a face amor.

Îmi regret, imediat greşeala. Regrete inutile, fătuca nu se formalizează.

— Nu sunt animatoare.

— Nu? Credeam…

— Sunt fiica proprietarului hotelului.

— Scuzele mele sincere…

— N-are nicio importanţă. Numele meu este Krakka Neasătte. Şi de ce găseşti anormal să plăteşti pentru a obţine ce-ţi doreşti?

— În Franţa… înalţă umerii.

— Suntem în Suedia!

Îi oferă paharul şi-i mângâi obrazul în acelaşi timp.

— Aşadar mă doreşti, fetiţă dulce?

Apucă băutura, o hăpăie dintr-o suflare şi declară:

— Nu cine ştie ce, bătrâne. Ceea ce-mi doresc de mult, este să juisez cu un premiu Nobel. Este ideea mea fixă încă de la pubertate! Era să-mi ofer unul, acu patru

ani: un Nobel în fizică, cred. Dar era un boşorog nenorocit pe care l-am morfolit o noapte întreagă de-a surda. Sper că tu eşti în stare de funcţionare, nu?: – Rămâne de văzut.

— Să vedem!

Pare, brusc, foarte grăbită. Frumoasele ei mâini descriu o mişcare de aripi în zbor şi se opresc în căutarea fermoarului de la spatele rochiei, r = Stop! urlu.

m

Braţele-i cad ca aripile unei mori de vânt pe care o zână le-ar fi transformat în evantai.

— Nu mai vrei?

— Dimpotrivă! Dar, frumoaso", după câte ştiu nu suntem într-un oraş-garnizoană. Ai tot timpul să te laşi în voia timpilor mei…

Încearcă să repună fraza mea în sensul acelor de ceasornic. În timp ce se opinteşte din meninge, bi-beronez o gură de scotch, ultima, pentru a-mi trimite să hiberneze orice veleitate de pudoare.

Amor à la Nobel, asta vrea?

Stai aşa, copilită, şi dacă nu ţi-or sări capacele…

Scot fracul. Am nevoie de libertate de acţiune în emisferele joase. Ce-ţi închipui, deşteptule, Karajan dirija, la repetiţii, în ţinută de gală?

Mă plantez în faţa ei, solid pe cataligele depărtate.

— De ce mă priveşti aşa? bâiguie, oarecum impresionată.

— Pun la punct micul circuit turistic pe care-l vei practica, păpuşico. Lasă-ţi materia cenuşie să fusforeze fără probleme, liniştită, oricum dividendele îţi vor aparţine ţie, nu?

Tace mâlc.

Privirea mea pătrunzătoare şi devoratoare devine învăluitoare. Cred că voi începe acţiunile cu trucul mânuitorului de marionete. Foarte apreciat, în general, până acum n-am primit, niciodată, nicio reclamaţie. Este o

intrare în materie potrivită, originală, eficace şi extrem de condiţionantă. Bun, O.K. mânuitorul de marionete. Atâta doar că-mi trebuie accesorii. Înhaţ două fotolii pe care le aşez spătar rontra spătar. După care pun o pernă peste cele două spătare. Cu un semn puţin galant (în traducere liberă, mişcă mai repede!) îi ordon tinerei Krakka, să se apropie de instalaţia improvizată. Dumneaei subscrie. îi spun să salte genunchii pe unul din fotolii. Se supune prompt. – în amor, docilitatea este optzeci la sută din succes. Dacă ţi se-ntâmplă să nimereşti o îndărătnică, o sâcâitoare, o cârcotaşă, n-ai decât să-ţi reexpediezi Cocheta între picioare şi să te închei la şliţ, şedinţa e carbonizată din pornire. Regulatul nu suferă discuţii. Tipul care, în desfăşurarea acţiunii, trebuie să justifice, să dea explicaţii, este destinat lamentabil eşecului.

Deci Krakka îngenunchează. îi apăs, fără menajamente, umerii. Ea se înclină. îi indic să-şi încrucişeze braţele pe cel de-al doilea fotoliu. Consimte, cu un fel de tot ce-ţi-doreşti, de nici nu-ţi vine să crezi. Am fost un scump prevăzând o pernă, nu? Astfel nu-şi zdreleşte stomacul pe spătarele alăturate. Dar exerciţiul de abia începe, dohamnelor şi dohmnilor. Artistul va realiza, în faţa dumneavoastră, un număr absolut inedit în Suedia. Scot din buzunar cuţitaşul cu care-mi ascut pana (trebuie să te descurci în aceste timpuri penurice. îţi dai seama că nu împuşcam eu Nobelul dacă redactam la maşină). îi ridic fusta (m-am săturat să tot zic „fustele”, ca în 1900) până la talie. Dac-ai vedea magistrala traiectorie a cuţitu-lui în contact cu slipul ei, iubito! De o îndemânare diabolică. Desfid chirurgul cel mai dibaci să taie un slip în două fără să atingă un fir de păr, fără să pro Lvoace cea mai mică zgârietură, în doi timpi şi trei mişcări, vrzzzuuumm! Krakka înţelege că nu mi-am câştigat premiul Nobel prin sârguinţă ci prin talent. Şi. fără să aprindă luminile de poziţie, pramatia dezlănţuie un tangaj

de furtună gradul maxim, curat parizian. Cu o pereche de labe zdravene, destul de violente cât să provoace avortul unei vaci gestante, îi zăgăzuiesc balansul. îşi imobilizează valsorul cu frisoane trepidante, de nestăpânit totuşi.

S-ar zice un fruct copt cu pieliţa plesnită. Separ cele două margini ale slipului. Ai văzut, tu, tăntălăule, cum arăta când erai în clasele primare, un glob pământesc? De regulă acesta se sprijină pe un pivot, nu? Drept care iat-o pe Krakka proptită în degetul meu mijlociu. Dar cu mare delicateţe. Stil: „Spune de zece ori treizeci şi trei". Să ştii că suedeza scandinavă nu-i o limbă nasoală, când o vorbeşti cu un deget în convertizor. O găsesc aproape armonioasă, plină de vocale colorate.

Krakka-mi strigă chestii care trebuie să fie al dracului de expresive. Mi-ar plăcea să-i pot răspunde, dar singurul lucru pe care-l ştiu în suedez; este „frimărke", ceea ce înseamnă timbru poştal: introdu tu cuvântul ăsta în conversaţie, în asemenea momente, dacă eşti aşa deştept cum te pretinzi!

Trebuie să recunosc că o lucrez, pe furia asta fremătândă, în foi de viţă. Ai să-mi spui: un deget în chestie e un deget în chestie, ce mare filosofie! Ei bine vă înşelaţi, copii! Şi un ou fiert moale nu-i decât un ou fiert moale, numai că nimic nu-i mai greu de reuşit, toţi maeştrii bucătari pot să vă confirme asta. Când ajungi la simplităţi extreme nu poţi conta decât pe calităţile tale intrinseci. Nu mai ai niciun colac de salvare! Ăsta-i minutul de adevăr cu A (mare), – ce s-o mai dăm cotită! Iar ea, violatoarea de Nobeli, sesizează nuanţele. Iau prima de calitate, de jur-împrejur. Înţelege că şi-a donat un domn excepţional din punct de vedere glandular şi se bucură până-n rărunchi. După ce-mi umezise copios mijlociul scormonitor, o îndemn să plaseze încântătorii săi genunchi, câte unu, pe fiecare din braţele fotoliului. După care mă aşez în fotoliul respectiv, sub această arcadă minunată şi intonez o

tiroleză de joasă frecvenţă care-i face efectul unui Te Deum sub cutanat.

Nu mai vorbeşte: strigă. Ceea ce-mi aminteşte cântecul ciobanilor greci din insula Klytos. Ridic tonalităţile imnului meu dedicat vieţii. Adevărat delir! La apogeu, înşfac cu mâinile. O joc pe Krakka ca pe o lăută. Ceea ce se petrece este nebunie în stare pură. Ea face lumânarea romană. Sunt obligat s-o urmăresc cu buzele ca să n-o scap din limbă.

j Ea latră. Afară numai dacă uau, uau, înseamnă ceva în branşa nordică a indo-europenei. Dacă cineva dintre voi ciripeşte suedeza, aş dori să mă lămurească. Nu suport îndoielile, îmi extenuează spiritul.

Drama este că mă lasă cervicalele. Limba îşi continuă caracolările, dar simt înţepături în partea superioară a şirei spinării. Tu, când asişti la un miting aerian, cu ochii beliţi către albastrul cerului, nu simţi nevoia reparatorie să culegi ciuperci? Trebuie deci să iau măsurile consecutive şi specifice care se impun, dacă nu vreau să-mi înţepenească gâtul. Precauţia number one, degajez.

Îşi atunci ce credeţi că ginesc (1) aşezat pe o valiză, în pragul salonului?

N-o să mă credeţi. Staţi liniştiţi vă spun totul mai târziu. Pentru moment (mai ales pentru momentul partenerei), trebuie să-mi continui sarcina de salubritate publică. Pacea adâncurilor (cum zicea Aldous Huxley) nu tolerează timpi morţi. Ea pretinde! Trebuie să continuăm! La stadiul actual al combustiei n-o poţi lăsa cu curu-n baltă. Ar fi un sacrilegiu şi chestia ar aduce neplăceri senzorilor persoanei. De-a dreptul nociv, anti-ecologic şi încălcând grav drepturile omului.

Fac semn persoanei aşezate pe valiză să aibă puţintică răbdare. La drept vorbind, persoana nu pare jenată defel. Cu un gest amabil, mă invită să-mi continui strălucita demonstraţie. Profit de această încuviinţare

pentru a îngenunchea acolo unde sezusem, adică pe fotoliu. Aplic regulile şi figurile artileriei tractate, fecioarei Neasătte. Faci joncţiunea celor două atelaje şi partida nuntă căţelească e angajată. Un efort magistral. Într-atâta de magistral, efortul, încât basculăm ambii cu fotolii cu tot. Urmările virează către indescriptibil. Voi încerca totuşi. Iată-ne pe mochetă, fără ruptură de transmisie. N-am sărit din înşurubare. Axul principal a rezistat. Totuşi fusese o chestie care te putea face să pierzi duritatea în părţile esenţiale, recunoşti? Frageda copilă, ritmând din funduleţ, avansează, pe mâini şi genunchi, în plină acţiune. O adevărată majoretă chiar şi când o ia sub coadă. În ritm de marş! Avansează în patru labe. Şi schingiuitul de mine tropăind în genunchi, după fundul

1 Cum se spune în suedeză.»

ei. La bulivard, puicuţo! Nu ţine să mă las distanţat la mai mult de douăzeci de centimetri, risc să pierd contractul. Mă întreb ce itinerariu preferă arzoaica? Aha! pricep: direcţia persoana în aşteptare pe valiză. Defel intimidată, nici măcar surprinsă. O prezenţă străină nu o inoportunează, dimpotrivă: s-ar zice că o stimulează, mama ei de târfă blondă. Străbatem cei trei metri care ne separă. Persoana în chestie, masculină de sex şi prin vocaţie, îşi dezleagă prohabul, aşteptând sosirea înfocatei Krakka. Atât de bine pregătită întâlnirea încât releul funcţionează la miime de secundă. Se operează joncţiunea! Ah! dacă toţi bărbaţii din lume şi-ar fâlfâi…! Aşa cum e bi-branşată suedeza, dac-ai apuca-o de nas ar fi desăvârşit etanşă, întrerup descrierea.

Restul n-ar fi decât literatură porno, chestie pe care o refuz cu îndârjire, în ciuda propunerilor aurite care mi se repetă cu insistenţă şi multe zerouri.

v Pe scuii, ajungem toţi trei la destinaţie.

În dezordine. Bărbatul cu valiza pare situat pe locul întâi şi se studiază fotografia sosirii la potou pentru a se

şti, între Krakka şi mine, cine-i pe locul doi.

Suntem, toţi, cu sufletul la gură: Tăvăliţi pe mochetă, gâfâim admirându-ne reciproc. Apoi izbucnim, la unison, într-un râs sănătos, franc şi cinstit, ca al puştanilor care au înlocuit anticoncepţionalele surorii mai mari cu pastile de B complex.

Abia după ce şi-a remizat scula în magazia îndoielnic igienizată, Bérurier se ridică, se înclină în faţa lui Krakka Neasätte şi mi se adresează mie ceremonios:

— Dac-ai fi atât dă amabil să mi-o prezinţi pe domnişoara, să-i pot face şi eu puţină curte…

— Krakka ne-a părăsit atât de repede încât am uitat să-i înapoiez biştarii. În fine, n-au intrat zilele-n sac.

Urmăresc gesturile sigure şi cu ţinte precise ale colegului meu Beru. Instalat în faţa frigiderului, amusină sticlele cu dexteritatea şi seriozitatea unui distilator de parfumuri în exerciţiul funcţiunii. îşi clatină capul cum face, de când îl ştiu, în prezenţa unor probleme capitale, duce câte o sticlă la gură, gustă, se strâmbă şi trece la flaconul următor.

— Drăguţ din partea ta să vii la Stockholm pentru sărbătorirea premiului meu, zic. Păcat c-ai ajuns prea târziu ca să asişti la ceremonie. Regele a fost fermecător…

Bérurier hăpăie o duşcă de tărie arde-maţe şi clatină capul iar. îmi declară că (1), ceea ce mă uimeşte, din partea sa, nu atât din pricina originalităţii opiniilor, cât, mai ales, din pricina umbrelor pe care le aruncă, acestea, asupra moravurilor sale.

— S-aci din cauza la Bătrânu', afirmă dragul meu tovarăş de epopei. Are o trebuşoară pen noi, în

1 cenzurat de editor.

Suedia. Na o ţidulă pă care ţ-a scris-o personal cu mâna lui pă maşina dă scris dă pă biro.

Grăsanul începe să-şi exploreze buzunarele, înjurând

ca o mie de birjari care ar juca Ben Hm-într-o zi cu polei.

Sfârşeşte prin a extrage un plic gri, mai şifonai decât un petec de hârtie igienică deja folosită, dat mult mai murdar.

Neavând pensetă, îl apuc de un colţ, îl despic cu cuţitul meu despicător de slipuri şi scot o hârtie de foiţă deghizată în ordin de misiune.

Scumpul meu Glorios] Dacă. tot eşti în Suedia, stai acolo. Încearcă să-mi găseşti pe un oarecare Borg Borïgm, criminal fugar care a şters-o de la judecătorii săi în iunie 1967. Cred că vei găsi la faţa locului toate informaţiile cu privire la personaj. Dacă, din fericire) pui mâna pe el, anunţă-mă, nu numai cu prioritate, ci de asemeni în EXCLUSIVITATE. Contez pe tine. Încă o dată bravo pentru binemeritatul premiu. Toată consideraţia mea atentă... \ Consideraţia lui atentă!

Are nişte formule, Babacul; Atentă a fost adăugat ca să miros chemarea categorică la ordin.

Acestea fiind zise, misia pe care mi-o încredinţează mă siderează. Cum naiba fac de numai mie mi’s «ştâmplă chestii d-astea? Judecaţi şi voi, chiar dacă nu sunteţi juraţi.

Şi nici destul de deştepţi”;

Adică vin la Stockholm să-mi bag Nobelul în buzunar, ca un băiat mare şi cuminte. Umflu cecui. îi mulţumesc Majestăţii Sale Pilaf III Adolphe. Apare, imprevizibil, un membru al juriului care mă obligă să-i accept invitaţia la cină. Onorabilul mănâncă căcat în faţa mea şi mă imploră să dau de urma unui asasin sadic evaporat în natură. Agasat, îl trimit în aşa şi pe dincolo. Ajung la hotelul meu, agăţ o fufă capabilă să-mi asigure un somn fără coşmaruri erotice; când iată, brusc, apare Grasu. purtător de cuvânt al Bătrânului... Asta coşmar, parol!

Începe să mă pasioneze acest Borg Borïgm. Ce interes – şi încă strict confidenţial – poate prezenta, simultan, acest violator şi strangulator de fetişcane, pentru

sfere atât de diferite, reprezentate de un scandinav bogat, mare amator de rahat la borcan (de Suedia) şi Big Bossul curcănimii franţuzeşti.

De-a dreptul aiuritor!

Decid că-mi trebuie o luminiţă în tunelurile astea încrucişate, drept care ridic receptorul şi-l sun pe Bătrânul în ciuda orei tardive.

— Îţi îngheaţă boaşele în gheţăria asta nordică, declară Monumentalul, strănutând zece centimetri cubi de diverse deşeuri, analfabeta mea de Bertha nu m-a lăsat să-mi pui izmene groase că cum că o să mă sufoc în aurora boreală! Concluzie, proteza mea clănţăne mai dihai ca castanietili.

Viaţa i se pare, totuşi suportabilă, când evocă momentul de excepţie pe care l-am parcurs delirând împreună.

— Or şi cât, suedezili le conforme la reputaţiunea lor: le arzoaice! Ai văst clasa la gagica ta când mi-a suflat lumânarea? Mamă, mamă, ce to cătoare de Hovleci. Manevrează scula creştinului dă rămâi fără măduva spinării. Dac-ar ezista un premiu No-Belit pen sugative, are toate voturili mai! Ar tre’ să dăşchidă cursuri publice, cântăreaţa asta dă flaut păros. Ar fi un serviciu pen fetili care pică-n măritiş neesperimentate. Ie păcat dă cât dau din fund tinerele din ziua dă azi, dă cum să culcă, la stânga şi la dreapta, iar să cunoască alte specialităţuri dăcât crăcii răscrăcăraţi. Transversăm o criză dă. spiritualitate (1).

— O facultate dă Amor, cu profesoare ca gagica asta, ar. lichida epidemia dă dezvorţuri. Crez tu că gagimanii la care le cântă un solo dă clarinete dă calitatea asta mai are chef să caute şeptel suplimentar? Baza la familie le când scoate untul şi te lasă lat.

Probabil că ar mai fi celebrat cultul lui Krakka „Neasa tte dacă legătura mea cu Parisul nu s-ar fi stabilit

prompt. Vocea Bătrânului îmi parvine posacă, parcă, deşi pe fond sonor, cred că-i muzică de dans. E fiesta, probabil, la reşedinţa sa particulară. Realizez c-am dat-o-n bară: preocupările mele nu sunt şi ale Cheliosului.

Niciodată nu te gândeşti temeinic la corespondentul tău, când suni la ore puţin protocolare. În mod egoist ţi-l închipui disponibil, în cvasi-aşteptarea ta; gata să te întâmpine cu trompele lui Eus-tache larg deschise. Aş, da de unde! – Ce este? mârâie cu asprime şeful.

alco-B6 rU nu 5 ti niciodată dacă 86 gândeşte la spirit „sau 3 – Profeţiile lui Nostraberu.

— San-Antonio la telefon, domnule director; Sper că nu vă inoportunez?

Liniştea lui nu făgăduieşte nimic bun; când un 1 ip nu răspunde la asemenea întrebare, n-are o reacţie banală, spontană, de politeţe, poţi fi sigur că acţiunile tale pe lângă el au coborât sub nivelul mării.

Inhalez o vadră de aer climatizat şi reiau?: – E în legătură cu ordinul de misiune remis de Bem.

— Da, şi?

— Închipuiţi-vă că astă seară chiar.7: Şi înşir-povestea Maelstrom, fără a menţiona totuşi particularităţile gastronomice la care asistasem. Când termin, directorul nu articulează niciun sunet. Este atâta linişte în aparat că mă cred singur.

— Alo! Alo!

— Da? face vocea, mai îngheţată decât toată Scandinavia.

— Ce părere aveţi de această coincidenţă, domnule director?

— Că două persoane, cel puţin, au dorinţa să-i regăsească pe Borg Borïgm, comisare. Ceva de adăugat?

— Bâigui un început de ceva care ar putea trece fie drept o frază în cameruneza veche, fie drept gargară cu hipermanganat.

Şefu’ profită pentru a-mi trânti un „bună seara” (în turceşte „hai sictir”) şi închide.

Pe partea mea fac la fel.

ce-ai misie

Să fii tratat ca un nespălat la câteva ore dună u primit premiul Nobel, merită cel puţin o de IC

Bérurier pe punctul să golească cel de-al în «-elea (cel puţin) pahar de scotch, murmură

T. Tr??” fie? Pană dă Postată, Taica Bossul în ultimu timp. Ie acru dă-ţi strepezeşte dinţii.

TOTUL DESPRE O CĂCĂNĂRIE MODEL; PLUS CÂTEVA FLEACURI ÎN LEGĂTURĂ CU UN CRIMINAL BIZAR.

A doua zi (care la drept vorbind nu era a doua zi ci doar dimineaţa aceleiaşi nopţi), răsărise de mult delicatul soare de iarnă, când taxiul m-a depus în faţa peronului maiestuoasei locuinţe pe care o părăsisem dezgustat şi furios.

În albul ireal al acestei dimineţi, locuinţa scatofagului sugera atmosfera unui basm de Andersen.

Coloanele de marmură albă nu erau, în albul ambient, aparente, decât prin umbrele lor, iar peisajul degaja atâta armonie încât Beru şi cu ne oprirăm, el pentru a pişuli, eu pentru a lăcrima de nobilă şi artistică emoţie.

A răspuns guvernanta de ieri seară, la apăsarea mea pe clitorisul soneriei. Nu înţelegea boabă de franţuzeşte, tot bagajul ei lingvistic internaţional se compunea dintr-o ciripeală englezeasconemţească... în acest dialect ne-a explicat că delicatul domn

Maelstrom îşi vizitează căcănăria, care este situată în fundul parcului, între cuştile câinilor şi straturile de edelweiss.

Ne-am dus acolo, mai întâi pentru că ţineam să-mi întâlnesc urgent gazda de cu o zi în urmă şi-ntr-al doilea

rând pentru că eram curios să văd cu ce semăna fabrica sa de alimente.

Aceasta se compttnea dintr-o clădire agreabilă; lunguiaţă şi gsneros dotată cu geamuri.

Ne-a primit un tânăr grav, cu părul blond cenuşiu, a cărui nară stângă era onorată cu o foarte decorativă aluniţă de culoare mov. S-a recomandat drept căcăciosul şef al întreprinderii. N-am ezitat să-l cred mai ales că purta pe faţă însemnele zdrobitoarelor sale însărcinări, cu urme evidente şi pe degete; m-am abţinut, aşa dar, să-i strâng mâna pe care mi-o întinsese şi l-am urmat în labirintul de culoare despărţite prin geamuri.

Maelstrom îşi parcurgea instalaţiile industriale cu mâinile la spate, cercetând totul cu priviri vigilente. Purta un costum de fermier suedez, din pânză verde, care-i accentua tenul cadaveric (în realitate cacaveric). Se oprea uneori, clătina frumosu-i cap de intelectual, examina ce se petrece în laboratoarele despărţite prin geamuri şi ciocănea o fereastră sau alta în ritmuri corespunzând, presupun, unei codificări. Mimica sa varia, vădind fie aprobare, chiar satisfacţie, fie, dimpotrivă, nemulţumirea.

Zgomotul paşilor noştri îi atrase atenţia. Ne-a întâmpinat cu zâmbete în care puteam citi speranţele inspirate de vizita mea inopinată.

— Încântat să vă revăd, dragul meu laureat.

Ne salutarăm cu căldura care marchează împăcarea după o ceartă.

Îl prezentai pe Bérurier ca fiind un prieten, fără nicio trimitere la meseria lui. Grasu avu parte de un shake hand prelungit care ar fi pus în funcţiune o pompă de mare capacitate.

— Tocmai făceam inspecţia matinală, ne explică suedezul, este ora defecării. Trebuie să caşti ochii în patru, altminteri rişti să fii furat ca-n codru. Ceea ce lipseşte cel mai mult epocii noastre este seriozitatea profesională. La

un căcăcios conştiincios revin trei care-şi fac de cap.

Ne-a invitat să-l acompaniem în vizita de lucru.

Descoperim, însoţindu-l, că fiecare geam separa culoarul de un water-closet, cum îi zicem noi. În Franţa. Vasele multiplelor cabinete sunt din sticlă, ceea ce permite urmărirea producţiei căcăciosului în chiar momentul acţiunii. Produsele, în loc să fie înghiţite de canalizare, sunt colectate în amfore din plexiglas. Încât, în fiecare din fazele producţiei, Maelstrom poate deduce şi formula aprecieri asupra calităţii şi interveni în procesul de elaborare la cald, dacă pot (şi pot) să mă exprim astfel.

Primul căcăcios pe care-l vedem la lucru, un bărbat solid, cu fruntea îngustă îşi citeşte jurnalul, scremându-se. Cu câteva ciocănituri poruncitoare în geamul despărţitor, scatofagul – proprietar îl cheamă la ordine.

— Iată ce perturbă concentraţia, zice. Eforturile spirituale provoacă o relaxare a sfincterului, din care rezultă cufureli dezordonate.

Ne conduce mai departe, ţinându-ne, cordial, de câte un braţ.

— Frumoasă organizare, nu? ne chestionează. Trebuie să recunosc că această căcănărie model e o operă de avangardă. Mi-au trebuit ani pentru a-i completa punerea la punct... Dar ce-i asta?

Se oprise în faţa unei latrine ocupate de un tip tânăr şi slab, cu faţa şi fundul egal ipocrite.

— Chibrdom! strigă, cu o voce furioasă. Căcăstorul şef, cel care ne primise, se precipită.

— Domnul? întreabă în suedeză. Maelstrom îl ocărăşte o bună bucată de timp. După ce termină săpuneala, ne traduce motivul iritării sale:

— Ticălosul ăsta a mâncat ciocolată pe furiş! Şi nu-i la prima abatere. Vă spuneam eu că trebuie să controlez totul personal!

Ne continuăm trecerea în revistă, cu alura unui

cortegiu oficuu inaugurând o expoziţie. O tânără femeie brună îi oferă gazdei noastre intense motive de satisfacţie. După alţi câţiva paşi, Maelstrom aplaudă performanţele unui grăsălan simpatic de circa cincizeci de ani. îl înfurie, însă, prestaţia mizeră a unui japonez (pe care, din fericire, nu-l angajase decât pentru o perioadă de probă) şi dojeneşte sever un constipat recidivist aflat, ne explică stăpânul, într-a treia zi de retenţie: Maelstrom consideră asta un caz de încăpăţânare vinovată. Regretă că trebuie să se stropşească, de faţă cu noi, la un franţuz, dar compatriotul nostru, pătruns de năravuri sindicale, aspiră la o creştere de salariu şi seamănă spirit de frondă în rândul celorlalţi căcăcioşi.

Odată inspecţia terminată, trecem în sala de studii, unde un specialist predă cursuri de defecare accelerată celei mai recente serii de recruţi. Acest cacagog îşi loveşte pântecul cu lovituri retriplate, cu latul ambelor mâini, dansând pe loc un twist ciudat conform preceptelor faimosului căcatolog Marcel Gepe, supranumit, nu puteţi ignora asta, Christofor. Colonul latrinelor, cel care a salvat de ocluzie intestinală atâţia şi atâţia mâncători de orez, graţie metodei sale malaxo-ventripotente.

Maelstrom ţine să ne arate bucătăria căcăstoriei sale. Apoi laboratorul de conservare, unde activează specialişti în salopete brune. După ce studiem şi graficul de producţie computerizat, ajungem, în final, la depozitele în care se păstrează stocurile. Acestea impresionează în special prin lăzile frigorifice, hâr-daiele de retemperaturizare şi camerele de păstrare la temperatura camerei.

— Dumnezeule! exclam, dar niciodată nu veţi reuşi să consumaţi toate acestea, chiar dacă va fi să trăiţi o sută douăzeci de ani!

— Exact, recunoaşte surâzând Maelstrom, dar intenţia mea este să las moştenire acest stoc Muzeului Naţional, cu condiţia să se creeze o sală Gustav

Maelstrom. Le voi adăuga şi colecţia mea privată, pe care v-o voi arăta, poate, într-o zi şi pe care o păstrez, deocamdată, în seiful meu, la bancă. Conţine câteva piese extrem de rare, cum ar fi un reziduu al reginei Angliei, emis în ajunul încoronării, o diaree a preşedintelui Nixon, prelevată în perioada Water-gate şi un pârţ necontrolat al domnului Ford, datorat restricţiilor petroliere. Ne mai citează multe alte jmaterii fecale celebre, semnate de: anusurile cela mai prestigioase ale lumii artelor şi literelor.

Jubila, ca orice colecţionar care-şi elogiază piesele rare.

Lectorul meu îmi va ierta relatarea acestevizite. Ea poate părea scabroasă fiinţelor sensibile şi delicate, dar, între adevărul scrupulos şi decentă, n-am ezitat niciodată să aleg adevărul, Lumea-i plină de dobitoci care se simt obligaţi să fie decenţi şi pentru alţii, numai pentru că n-au nimic mai bun de făcut, înguşti cum sunt, din toate punctele de vedere şi, mai ales, la minte. Ideile ăstora seamănă cochiliilor de melc, sufletele lor put a rânced şi sexul lor e stătut. Mi se-ntâmplă să dau peste nulităţi pe care le şochez şi care protestează. Pentru mine indignarea lor e reconfortantă. Orăcăielile lor îmi creează o stare de serenitate la care n-aş ajunge singur. În timp ce ei mârâie, se revoltă şi călăresc bunele maniere, subsemnatul se reţine cu dificultate să nu ejaculeze pe moacele lor boţite, între ochii lor piezişi, frumoşi ca nişte găuri murdare, pe meschinăria lor care valorează mai puţin decât un căcat călcat în picioare. împăcat cu mine însumi, îmi înalţ sufletul către Dumnezeu şi-i mulţumesc pentru strălucitoarea favoare pe care mi-a făcut-o, când mi-a permis să fim altminteri decât ei.

Când ieşim în grădină, soarele este la apogeu; roşu şi opulent. Maelstrom îmi reia braţul cu familiaritatea delicată pe cai e o au oamenii siguri de ei când sunt siguri de tine.

— Prietene comisar, murmură, citesc în ochii dumitale că ţi-ai revizuit decizia şi că mi-l vei căuta pe Borg Borïgm. M-am înşelat?

În afară de „mi-l”, spunea adevărul. Cum nu intenţionam să-l şicanez pentru trei litere cu liniuţă între ele, am admis că da desigur. Presiunea mâinii sale deveni şi mai puternică.

— Veţi avea toţi banii necesari cercetărilor:

— Nu-i o chestiune de parale, domnule Maelstrom. Prefer să-mi acordaţi un ajutor psihologic. Nu ştiu nimic despre persoana care vă interesează. În acest caz, cum i-aş putea descoperi ascunzătoarea? Sigur că mă pot prezenta poliţiei stockholmeze, fhventa un pretext şi ruga pe omologii mei suedezi să-mi permită accesul la dosar; dar înţelegeţi că asta ar însemna să-i alertez, deci să-mi bag singur beţe-n roţi, pentru că, din acea clipă, n-aş mai avea libertate de acţiune. Şansa mea de succes rezidă în statutul de „amator”. Amicul dumitale Borïgm (aici îi simt mâna frământându-mi muşchii), a ştiut să se sustragă investigaţiilor poliţiei voastre. Poate este mai vulnerabil faţă de un străin oarecare. Handicapurile mele iniţiale, necunoaşterea limbii şi a obiceiurilor locului, pot fi transformate în atuuri. Deci vorbiţi-mi de el şi spuneţi-mi tot ce-mi puteţi spune.

— Vorbeam cu fermitate şi cuvintele mele cădeau greu (fără să se spargă). Maelstrom acceptă argumentele.

— Hai să luăm o mică gustare şi să frecăm problema pe toate feţele, propuse scatologul.

l

Am început prin a refuza categoric orice fel de mâncare, mulţumindu-mă cu un pahar de akvavit îngheţat.

Bérurier se tată copios cu somon afumat, în timp ce gazda noastră consuma conţinutul unuia dintre scumpele sale borcănaşe. Nu-ţi voi preciza nici consistenţa, nici culoarea produsului, ca să nu păcătuiesc prin falsă

dezinvoltură. Oricum, suedezul avea aerul să găsească chestia delectabilă.

Mânca cu ajutorul unei furculiţe de prăjitură, şi aerul unei marchize bătrâne care-şi piaptănă motanul persan.

Bérurier, care-l observa cu interes, murmură:

— Văzându-vă cu ce poftă mâncaţi, mai să nu crez că-s fecale, dom'le castelan.

Maelstrom îi răspunse, cu o mimică radioasă; – Dar ce căcat, domnule dragă! Ce căcat!

În fine se decide să abordeze chestiunea pentru care ne reunisem.

— Ah, tinere maestre şi stimate comisar, acceptul dumitale mă copleşeşte. La drept vorbind, nicio clipă nu m-am îndoit că vei accepta, cum nu mă îndoiesc acum de reuşita dumitale finală. Pune-mi întrebări şi eu voi încerca să răspund.

Asigurat de bunele sale intenţii, am băut o înghiţitură din oribilul său alcool şi am atacat:

— Înainte de a ucide, ce fel de om era Borg Borïgm?

Clătină capul. 1 – L-am cunoscut puţin…7 I – Totuşi?

— Ei bine, dădea impresia unui om plin de energie şi autoritate.

— Însurat?

— Da, dar divorţat neobişnuit de repede. Cred că mariajul lui a durat în jur de şase luni.

— Copii?: r-Nu.

— Conducea un pension; trebuie să liţeleg prin asta că, iniţial, era pregătit pentru învăţământ?

— Nu, defel. **".

— Ce profesie avea? 1 i r-Nu ştiu.

Maelstrom pare sincer. Continua! v –

I Pasiunea dintotdeauna a acestui băiat a fost, chiar din tinereţe, spiritismul. Pretindea să fi avut viziuni. S-a legat foarte mult de fostul director – proprietar al institutului Kupplödrom după ce şi-au tot scris unul altuia

îndelung. Tipul în cauză era un bătrânel bolnăvicios, care a murit fără moştenitori, lăsându-i pensionul lui Borïgm: – Apoi?

— Apoi Borïgm a condus institutul ca o persoană foarte avizată. Pensionul s-a dezvoltat. Ar fi devenit, probabil, un internat de fete tot atât de reputat cât şi colegiul Minkasula, sau Pensionul. Păsărelelor de la dumneavoastră, dacă noul proprietar nu-şi pierdea minţile…

Tace. Emite un „miammiam" de intensă satisfacţie şi continuă să excaveze, silenţios, din borcă-naş.

— Domnule Maelstrom, îl interpelează Beru, aţ vedea f-un inconvenent să gust din terciul dumitale? S'teţ aţă dă încântat că-mi pun întrebări.

— Dar dimpotrivă! Serveşte-te, dragul meu, serveşte-te! se grăbeşte Maelstrom, excitat de per Spectiva unei posibile convertiri.

Îi întinde recipientul său Gravosului, care se fandoseşte.

— O s vă cunosc gândurili, dom'le Maelstrom! Numa puţin, aşa, cu titlu informatist pentru ceru gurii şi papilele gastronomice.

Ia o porţie solidă din chestia pe care o ştiţi, o „ăpăie, mănâncă…

45 – Aşteptăm cu ochii pironiţi pe falcă lui în acţiune. Dacă l-ai vedea pe Grasu: Bocuse (1) gustând momite de viţel Verger, la „Bariera Clichy".

Un cunoscător. Un degustător. Capabil să elimine orice gând, orice reacţie care n-ar fi consacrate, în exclusivitate, simţului gustativ.

Absorbind în transă, parcurgând stări extatice, extralucide şi restituindu-se lumii terestre cu regrete afişate în ochii săi mari de taurină recent domesticită.

— Ascultat, dom'le Maelstrom; între noi doi, declară oracolul, chestia n-o să valoreze niciodată o potârnichie pă

varză sau búletele dă brânză Nantua, da recunosc că le ceva subtilitate mişto. Nu crez să mă avansez fanatic, da prefer să mă înscriu la popota asta decă la vegetarieni.

Şi se-ntoarce la somonul său; r Afumat.

— Să vorbim despre afacerea în sine, revin la Maelstrom. Când Borïgm a asasinat cele două fete, conducea de multă vreme Institutul 1

— De câţiva ani.

— Avusese, în această perioadă, atitudini dubioase faţă de pensionarele sale?

— Se pare că nu.

Cum şi-a explicat gestul?

= – Stare de transă. După el, asta venea de la lună, el fiind după zodiacul clasic, cancer. De altminteri, conform declaraţiilor sale, această dublă crimă figura în tema sa astrală.

— Dumneavoastră credeţi în astrologie, domnule Maelstrom? §

I-Slavă Domnului, nu! A Bănuisem o clipă că asta putea fi legătura ocultă rera cazul s-o numesc astfel) care-l lega de fugitiv. Dar spontaneitatea răspunsului m-a silit să renunţ la acest început incert de clarificare.

— Deci s-ar putea conchide, după analiza propriilor sale „declaraţii, că se înregistrau deranjamente majore în cutiuţa sa craniană? Şi, cu/toate astea, faptul că a dejucat, ani de zile, toate căutările poliţiei, dovedeşte că e vorba de o persoană abilă, vicleană…

Grasu, care şi-a terminat pâinea prăjită şi somo-jjbil, revine să ciugulească din tainul gazdei.

— De fapt cum a uşchit-o? întrebă el cu gura plină.

Îi traduc lui Maelstrom care”, deşi vorbeşte curent franceza, ignoră berureeana modernă.

— Pe parcursul procesului, explică acesta. A fost o întrerupere a audierilor, pentru a permite curţii să se alimenteze. Gărzile l-au condus în camera rezervată

acuzaţilor. Borg Borïgm a scos brusc un pistol din buzunar. Nu s-a aflat niciodată în ce fel şi-l procurase. I-a dezarmat pe gardieni şi a părăsit palatul de justiţie pe o uşă dosnică. Din această clia i se pierde urma.

A-aştepta carevaşilea c-un hârb, asigura

A-B.

— Fatalmente că s-a bucurat de complicităţi exterioare, subtitrez eu.

— Fireşte, întăreşte suedezul, dar nimic n-a fost descoperit nici în acest sens. Praerie, frecventările, anterioare şi posterioare ale lui Borïgm au fost şi au rămas misterioase.

Mafb ăjbâim puţin în conversaţie, fără să denţiem nimic concret, Maelstrom are aerul că spus tot ceea ce ştia.

Şi ştie prea puţin.

Perioada mea scatologică se încheie cu o sgere de mână.

Decibye bye.1

AJUNGEM PĂRTAŞI LA O PARTUZA, CEEA CE NE PERMITE SA AFLAM DIVERSE CHESTII INTERESANTE DESPRE MORAVURILE SUEDEZE.

Multilateraldotată, copilita Krakk? În afară de faptul nu lipsit de interes că, odată întorşi la hotel, o găsesc în patul meu, cu un vibromasor de fabricaţie daneză şi o colegă de facultate, iat-o că, după câteva ştrengării peste descrierea cărora voi trece în mare viteză, acceptă să ne servească drept interpretă.

În interpretarea acestei gagicuţe, franceza şi suedeza se potrivesc precum pâinea şi untul. Dar s-o iau de la capăt.

La întoarcerea de la Maebtrom, decid să-l re-sun pe Bătrân pentru a-l ruga să ne expedieze un curcan de-al nostru el-ncănitor de suedish, considerând că, pentru a. ancheta, este indispensabil să pot comunica cu băştinaşii.

Grasu îmi declară că mă aşteaptă la bai!;

Eu urc către bed-room, într-un pas cu atât mai vioi cu cât iau ascensorul.

Abia intrat în salonul apartamentului, gemete extatice şi chicoteli provenind din dormitor.

Mă precipit intrigat.

În aşternuturile mele se zbate un animal straniu şi frumos, în formă de „T” inversat. La o vizionare mai aprofundată a chestiei, definesc o fată la orizontală şi o alta care-i călăreşte părţile sensibile ale periferiei. Călăreaţa foloseşte un vibromasor (cu pilă electrică), pentru a-i face „hidi-ghidi orizontalei. Şi această călăreaţa de elită nu-i alta decât Krakka Neasätte.

— Deranjez pe cineva? mă informez avansând.

— Dimpotrivă pici…7

— „– La ţanc? propun, arătând aparatul care continuă să zbârnâie între degetele ei. Opreşte sforăitoarea. j-Vino să te prezint? 7* – Cu plăcere.

Îi dau ocol şi descopăr în spatele ei a doua parte a fetei lungite, care a doua parte aparţine unei emoţionante brune cu priviri de algă marină.

— Erika Tastrofă, zice Krakka.

Prezentata îmi întinde o mână cordială printre fesele camaradei noastre comune. O sărut, fascinat de sânii Erikăi. N-ai văzut în viaţa ta poloboace d-astea. Nici eu. Nici măcar femeia de trei sute de kilograme de la bâlci nu poate să rivalizeze. Este uluitor, prodigios, alpin. Balonul Alsaciei văzut de un beţiv! Douăzeci de livre de glande mamare. Fiecare! Şi nu blegi ca urechile unui prepelicar, aceste d.

— 1

Un cartier modest al Stockholmului. Nu, însă amărât. În Suedia, ţară ultraprosperă, ceea ce-ar corespunde cu bidonvilurile noastre este prevăzut cu încălzire centrală, ascensoare şi crematorii de gunoi. Atâta doar că n-au

decât o singură baie de fiecare cameră şi robinetele nu sunt din platină.

Imobilul persoanei pe care am venit s-o vizităm este mozaicat ca un closet de gară, cu, deasupra uşilor şi ferestrelor, motive nostime reprezentând păsări ale paradisului.

Apăsam pe butonul unui interfon şi un organ feminin-foarte-grav sau masculin-pede-nalt, ne întreabă ce vrem (cel puţin aşa deduc după-intonaţie, pentru că, textual, chestia sună cam aşa: „Vad onskar ni?”). Krakka răspunde că avem treabă cu Elasska Cetesky. Uşa se deschide acţionată electric şi intrăm într-un hol mare, mirosind a supă de ono-paatopei roşii (foarte gustoase). Ascensorul este pre două” enormităţi! Cu sfârcurile mândra ridicate-n sus! Orgolioase chiar. Ce s-o mai lungim, vikingi.

— Se poate vizita? o întreb pe dama cu flotoarele.

— Nu pricepe franţuzeşte, îmi spune Krakka”, dar îţi voi servi eu de interpretă.

Să-mi servească de interpretă! Pentru mine, strălfulgerare de lumină. Şi de geniu.

— Krakka iubito, îi spun, cum voi coborî de pe aceşti sâni imperiali, voi avea nevoie de tine pentru cu totul altceva.

Ea – mi răspunde că tot ce-mi doresc?

văzut cu uşi de sticlă bizotateşi cu strapontine de catifea verde. Nu circulăm repede din pricina gheţuşului (scripeţii au fost asiguraţi cu frâne anti-de-rapante şi carcasă radială de iarnă)., Etajul trei.

O roşcovană marcată de blestemăţiile a cel puţin şaizeci de ani ne pândeşte în pragul uşii. Este dezbrăcată cu un capot fâlfâitor şi o pereche de chiloţi închişi la toţi nasturii. Laţele-i curg ca nişte câlţi vopsiţi peste umeri, umerii îi curg peste ţâţe, acestea se revarsă peste pântecul care acoperă, în cădere, pubisul, iar părul acestuia maschează genunchii cu rotule atârnânde. Nu-i o femeie, e

o salcie plângătoare. Doar că tălpile picioarelor sunt la orizontală.

— Bună ziua, doamnă Cetesky! ciripeşte vesel Krakka.

Mă tulbură această apariţie. Nu mi-o imaginam pe fosta nevastă a lui Borg Borïgm de vârstă cano – nică. Său. mai bine zis, îmi imaginez de ce-a lăsat-o după mai puţin de şase luni.

Dama constituită din atârnări suprapuse ne invită într-un apartament tip bordel – anii ’30”, plin de bibiluri, de pernării, de fotolii cu rezemători de acaju şi de păpuşi decorative încântător de folclorice. Există, bineînţeles, lămpiţe roz, tot soiul de porcărele exotice şi borcanele cu vaselină germană pentru ungerea fofoloancei înainte de intrarea în materie.

— Cele două femei se pun pe trăncăneală. (Personal, numesc trăncăneală orice mijloc de comunicaţie la care nu sunt capabil să particip).

Krakka se-ntoarce către noi, Beru şi subsemnatul.

— Această persoană nu-i doamna Cetesky, ci proprietăreasa ei.

— Unde-i d-na Cetesky? întreb eu cu duritatea care-ţi îngroaşă tonul când eşti puternic decepţionat.

«Se re suedezeşte în duo? i Traducere:

— Participă la o partuză motorizată în vechiul depozit de autobuze din Inkiirgatan. v.

— Ce-i aia o partuză motorizată, Krakka dragă 7 – Nu cere explicaţii madamei. Ştie.

— Într-un loc potrivit, se adună automobilişti care fac amor trecând dintr-o maşină în alta. Dacă vă amuză spectacolul ne putem duce acolo.

— Ne-cem! decizionează Beru, fără să aştepte aprobarea mea, după cum ar fi cerut funcţia sa subalternă.

Noaptea şi zăpada cădeau simultan”, când am ajuns la vastul depou dezafectat din Inkiirgatan, situat în

fundătura Fredericdardgatan, stradă lungă, morocănoasă şi periferică, celebră pentru fumătorii de opium şi afumătoriile de somon (mirosul ultimelor maschează izul primelor.)

Localul are suprafaţa de pe puţin, un hectar pătrat…

Acoperişul este din sticlă, dar luna nu se poate vedea din pricina nămeţilor îngheţaţi. Iluminaţia, mai puternică decât pe o şosea naţională în plină noapte la sfârşit de vacanţă de Paşti, este datorată faruri lor unui număr incredibil de automobile, adunate într-o dezordine buimăcitoare.

Înghesuiala de maşini sugerează, cu accente moderne, o variantă urbană a hoardelor de animale adunându-se pentru împerecheri sălbatice în sezonul rutului. De la patru copite la patru roţi. Bâlciul coitului. O chermeză bizară în care, sau ea sau el, în micul stand mobil, (imobilizat provizoriu), propun ce au de vânzare: sexul, mâna, gura, fundul, imaginaţia.

Ne oprim (foloseam maşina fetei) la prima bucăţică de parcaj liberă.

— Ce-ar fi să începem cu o raită de recunoaştere? sugerează Bgru.

Congestionat la moacă, vechiul meu tovarăş a-răta teribil, cu ochii holbaţi striaţi de vinişoare roşietice.

Începem prin a descoperi, debarcând din vehiculul nostru, prestaţia surprinzătoare a unei persoane grase căreia nu i se vedea decât curul expus în vitrină. Trebuie să înţelegeţi prin asta că-şi crăcănase picioarele lângă Mei cedesul său cu portiera larg deschisă, pe bancheta căruia îşi trântise bustul, propunând amatorilor capabili să aprecieze, o monumentală pereche de fese enorme şi păroase – ce zic eu: cu barbă! Purta ciorapi negri, un port-jar-tier în locul chiloţilor şi aştepta bunăvoinţa trecătorilor. Culegea, din când în când, un început discret de omagiu, gestul automat al câte unui singuratic care văzând curul în

cauză, intra acolo pentru câteva clipe. Vizitatorii succesivi nu întârziau mai mult de câteva secunde. Intervenţiile lor erau ale unor cumpărători care încearcă marfa, sau cele ale unor critici la vernisajul unei expoziţii căreia nu-i mea apreciază operele. Plecau spre alt atelier, cu sexul indecis, conştienţi că aveau tot timpul şi de unde să aleagă. Dama aşteaptă urmarea, ceea ce se şi întâmplă, la intervale, ca să zic aşa, regulate. O târtiţă modestă, hotărâtă să contabilizeze intrările şi ieşirile, pentru a încheia, la finele nopţii, totalul satisfacţiilor necesare echilibrului său psihic.

Ansamblul turmei motorizate degaja o hărmălaie domoală, de curte şcolară în recreaţie, spartă de mugete de claxon consecutive loviturilor de călcâie scăpate controlului. Ne continuăm drumul contemplând o viermuiala de trupuri încârligate în care nici Dumnezeu Tatăl n-ar fi în stare să distingă cine-i Adam şi care-i Eva. Ar fi temerar din partea mea să tentez descrierea acestei partuze apocaliptice. Tot ce pot încerca sunt mici instantanee, crochiuri palide ale unui univers dement.

Un cuplu practica amorul în portbagajul unui Volvo. Aplaudăm o doamnă care beneficia de sfredelul propriului său căţel, o javră de Pomerania. Apreciem împerecherea viguroasă a unui marinar suedez cu o falsă călugăriţă delirant coafată. Asistăm la eforturile unei muieruşti, tânără şi frumoasă, îmbrăcată doar cu cizme – muşchetar şi inelul de logodnă, care, în picioare în micul ei Triumph decapotabil, stimula, cu gesturi ample şi ţipete răguşite, un grup de domni să se aşeze la coadă, condiţia fiind să se dezbrace şi ei. În prealabil. Trecem pe lângă un grup de respectabili burghezi care-şi serveau lecţii «e solidaritate umană pătrur, zându-se unul pe altul până-n rărunchi; pe lângă o persoană vârstnică care-şi fixase proteza dentară în vârful antenei radio, anunţând oferte bucale. Sexodromul ni se lui fâţişează, în general, ca o pădure de craci, ieşind de sub maşini, trecând prin portiere, ţâşnind

prin trapele capotelor deschise.

Din adunătura aceasta endogenă se degajă o dogoare de cuptor sub presiune. Aburi. Putori. Zgomote metalice şi organice. Miroase a uleiuri de motor şi a lubrifianţi umani. Rutul şi pneumaticul. Grupuri de masculi înfierbântaţi, cu maxilarele încleştate, cu privirile fixe, fâlfâindu-şi ameninţător erecţiile, tăbărau dintr-o maşină în alta. Deschideau cu brutalitate uşile şi se aruncau în vehicul îmbrâncind – bărbaţi deja încălecaţi, ca să-i suplinească, sau pentru a se adăuga acţiunii. Corditori, înfigători, lingători, şfichiuitori, spintecători. Ce le ieşea din pantalonii descheiaţi pocnea, din când în când caroseriile, sunând mobilizarea generală pentru lupta cea mare. Bing, bang. Acorduri grave! Achtung! Demolatorii instalaţiilor inter-fese (faţ" şi spate, fără discriminare), perfecţioniştii orgasmelor. Cu sule de oţel şi limbi de catifea reiată. – Ie o anbianţă nebună, nebună, nebună, murmură Bérurier. Când raioanele le aşa dă bine garnisite, mă-nt-reb dă un să-ncep cumpărăturili. Nu, da l-ai văst pă tipu' ăla scârbos!

Îmi indică un tip îmbrăcat doar cu o lungă barbă semitică, aşezat pe capota unui Rolls cum nu'ş «poate mai Royce. Cataligele atârnânde ale bărbosului sunt acoperite cu smocuri de păr blond (în contradicţie cu barba neagră meticulos pieptănată). Tipul bălăngăne, în poziţie ascendentă, la un unghi de aproximativ şaizeci de grade, un puternic spărgător de vagine, de capul căruia (tăiat, fireşte, împrejur) ataşase o coardă de vioară.

O doamnă din; evident, înalta societate, brună şi frumoasă ca scumpa mea Alice Sapritch (care mă va ierta pentru citaţia aruncată într-un pasaj atât de necuviincios) ţine coarda întinsă, trăgând de cealaltă extremitate cu mâna stângă. Cu dreapta ciupeşte coarda, care yukuleleşte armonios. Cu cât ciu-peşte mai tare, cu atât erecţia bărbosului se accentuează.

— Ei nu, c-ăştia se-ntrec cu gluma! mârâie boxerul

meu fără pedigree, îţ dai seama dă obrăznicie!

— Nu văd ce ai împotriva melomanilor, mă mir eu. Nu-i deloc anti-cultural să faci să ţi se cânte muzică corporală. Pare pe cât de suavă pe atât de subtila, judecând după expresia instrumentului.

Şuncile colaboratorului meu tremură ca-n momentele sale de furie paroxistică.

— Mi se rupe-n paişpe la ce cântă, da' tu n-auzi ce cântă ăştia? tună şi fulgeră demnul, zelosul, incomparabilul servitor al ordinii şi caselor cu felinar roşu. N-auzi?

— Doamne, în hărmălaia asta hipercoitală.:

„— N-ai urechie muzicoasă, băiete. Ascultă dă mai aproape!

ţintind şi ciulesc urechile să captez această muzică insolită şi realizez obiectul furiei sale.

— Nu cumva e Marseilleza?

— Ea însăşi în carne şi oase!

— E mai degrabă măgulitor, avocăţesc eu. Nu găseşti exaltant că imnul nostru naţional pune un străin în erecţie? Asta zic şi eu reprezentare tonică a Franţei, iepuraşule.

I T" Fac ceva tonic pe reprezentaţiunea ta, râpos „teză refractarul. Io n-o să tolerez Mărseilleza într-o partuză suedeză, ăsta-i un caz belit, cum ziceau galo-romanii.

Şi, îmbinând intervenţia cu parabola, smulge coarda clin mâna doamnei şi trage de capătul fixat pe sulă, cât să dea jos, de pe capotă, rabinul bărbos. Omul scoate un ţipăt: de împotrivire, de suferinţă, de disperare şi de – numai-ştiu-ce. Nimic nu se clinteşte, în ciuda tracţiunii exercitate de Bérurier celtare-n-m uş chi.

— Cum mă-sa dă nu mişcă ăsta? rămâne gură-căscată aiuritul meu camarad.

Cu faţa schimonosită de durere, ăsta răspunde în cea

mai pură franţuzească.

— Nu mai trage: sunt înţepenit!

Incitată de stupoare, între călău şi victimă se angajează o vie conversaţie.

— Cum aşa, înţepenit? În ce înţepenit? vrea să ştie Beru.

— În buşonul radiatorului:

Sprâncenele Mamutului descriu o mişcare de unificare.

— Adicătelea vrei să spui că şezi pă el?

— Nu pe el, în jurul lui! mărturiseşte melo-maniacul.

— În jurul? repetă Alexandre-Benoît.

Când pricepe, murmură, cu voce mai „surdă decât o oliţă de noapte rămasă de la Beethoven:

— Aşezat în „jurul” unui buşon dă radiator? J

— Exact şi dumneata mi-ai zgâriat anusul trăgând de extremitatea virilităţii mele.

— Asta pă care şezi le un Roll-lioss?

— Da.

!

— Şi bufonu le dă origine?: – Evident.

Is = Adică gagica cu aripi care se preface că sare? i-Hm… da.

Amicul nostru îşi masează febril fălcile nerase; t-şi şezi în jurul lu’ statuia aia?

— Cum am avut onoarea să vă mai spun;

— Ei bine, amice, ăsta zic şi eu cur dă fier! într-o zi ai să-ţi garezi pă gaura, dintre buci un scuter Vespa sau un telescop cu oglinzi parabolice. Recordu lumii! Acestea fiind zise, însă, nu permit să iei la labă Marseilleza în partuze nordiee! Teles!

Reapucat de cea mai republicană indignare îşi înfige mâna în barba Rolls-înţepenitului şi-o scutură furios.

Surpriză! Aceasta-i rămâne în pumn”.

Atunci scot un strigăt care ar putea, în caz de

urgenţă, să treacă drept o exclamaţie de stupefacţie.

I. – a)…

Căci bărbatul cu coarda de vioară nu-i altul decât (1) … El însuşi! Ai rămas cu ochii-n soare, nu? Dar eu!

Vreau să-ţi spun; este prima oară-n viaţă mea când întâlnesc un (1) la o partuză.

(1) se scarpină şi se remaschează cu barba de rabin.

— Domnule laureat, îmi zice"; contez pe discreţia dumitale absolută, nu-i aşa? Şi explicaţi-i smucitului care vă însoţeşte că această vibrantă (o, în ce măsură!) Marseilleza, reprezintă pentru mine mai mult decât un imn naţional străin: este un imn

— Cenzurat de editor, al dragostei. Ascult muzica, îmi recit în mine; cu –, vintele sale şi o exaltare puternică pune stăpânire pe mine supravoltându-mi simţurile. Acest apel cutremurător: „Haidem, fii ai patriei, a sosit ziua gloriei!" Nu-i o ridicare generală, în masă? Te scoli din instinct, fără umbră de ezitare. Sus inimile, sus sexele.

Apoi întorcându-se către interpreta sa (muzicală) murmură:

— Să reluăm, my dear.

Harpistă şi poliglotă, ea se supune.

Începe să cânte ceea ce pare să fie preludiul pentru şedinţele lui (1), adică o sole mio.

Îl lăsăm pe (1) cu sceptrul său.

În timpul acestui intermediu, Krakka-şi continuase căutările. Ah. da, uitasem să vă spun că umbla din grup în grup, strigând cu o voce bine timbrată: „Doamna Eleskă Cetesky? Este căutată doamna Eleska Cetesky"…

Şi în fine, se întoarce precipitat către noi, agilându-şi braţele.

— Aici!

— Ai reperat-o?

— Da, face o partidă de tromboning amoroso: Ne ducem în goană şi constatăm că aşa-i. Pentru neiniţiaţi,

precizez că partida de tromboning amoroso se desfăşoară în felul următor: un domn este legat gol de un stâlp, cu mâinile la spate. Bine-nţeles trebuie să fie în stare de perfectă sculare. Doi alţi domni (care pot fi şi îmbrăcaţi, n-are importanţă) ţin, fiecare, de un picior şi de o mână, o doamnă dezbrăcată, la oarecare distanţă de partener. De la o înălţime convenabilă, balansează vârf iiros doamna, ca s-o catapulteze (1) peste domn. dacă au vizat just şi dama se înşurubează cu precizie în chestia sculată, au câştigat turul întâi. Dacă ratează ţinta, sunt descalificaţi. Uneori se întâmplă să reuşească doar pe jumătate, adică să comită o greşeală balistică de câţiva centimetri (prea sus): caz în care au dreptul să încerce din nou (2). Este într-adevăr pasionant. Krakka îmi explică faptul că, uneori, se petrec accidente. Mai ales când, în urma unei ţintiri greşite, fundul catapultat percutează nefericit proţapul bărbatului, rupându-l pur şi simplu. Iată de ce atâţia suedezi, altminteri su – perbi, poartă proteză la sculă.

Deci fac cunoştinţă cu ex-doamna Borïgm într-o situaţie foarte specială. O frumoasă blondă naturală destul de durdulie, pe care domnii de serviciu la balans au oarecare dificultăţi s-o manevreze. Bărbatul-ţintă, legat de stâlpul de susţinere, este un vagabond livid şi cu pectoralii slăbănogi, dar înzestrat, între picioare, mai ceva decât un papă. Conducătorul de ioc (căci există un conducător-arbitru), scandează balansările.

— En, twa, tre'! face. Ceea ce după anumite puncte de reper şi referinţă trebuie să însemne: unu, doi trei!

Jucătorii te duc cu gândul la boy-ii care o dant Î & U pe scumpa noastră Mistinguett către finele carierei sale. Sau la aşii bowlingului, în momentul în care expediază bila pe pista strălucitoare, către plantaţia de popiei…

I. La tre' gagica Cetesky a pornit. – Ja! ţipă tipul care serveşte drept pivot.

— Trebuia să fi spus catafufeze.

Cel mai grozav este că-i adevărat! San-A”.

Conducătorul de joc-arbitru se apropie, sever şi imparţial.

Examinează.

Apoi se ridică, dând afirmativ din tărtăcuţă.

— Ingang! declară (Normal ar trebui să existe un mic cerculeţ deasupra „a”-ului de la „Ingang” dar amicii mei tipografi n-au în dotare caractere scandinave).

Asistenţa aplaudă.

Şi acum?. suflu în ureche pipiţei Krakka.

— Învingătorii vor decide între cele două mize puse în joc, îmi spune ea, au dreptul să aleagă sau favorurile D-nei Cetesky, sau o cutie de morun în sos tomat.

În timp ce domnii dezbat foarte animat chestiunea premiului, mă înclin către Eleska, proptită în poziţia câştigătoare, de care, de altfel, puşlamaua legată de stâlp încearcă să profite, simulând mâncărimi acute în coccis.

— Talar ni franska, dragă doamnă? o întreb.

Ceea ce dovedeş-te, sper, netăgăduibil, că încep să suedizez prin osmoză.

Îmi răspunde într-o franceză foarte aproximativă: Ş

— Da:

— Mi-aţi putea acorda o întrevedere de câteva minute, când vă veţi recăpăta libera folosinţă a trupului?

Printre gemete şi chicoteli, doamna bolboroseşte câteva cuvinte din care nu pricep nimic.

— Doamna Cetesky este de acord, traduce, Krakka.

s Cei doi învingători optând pentru morun în sos tomat, persoana care mă interesează devine vacantă-Este oarecum afectată şi pe bună dreptate, înţeleg t de dezagreabil poate fi să i se prefere o cutie de conserve, chiar dacă ea însăşi seamănă cu un calta. boş albicios.

Din fericire, o! pentru a câta oară, Beru salvează situaţia, propunând, imperativ, propriul său instrument de recondiţionat fântâni părăsite.

— Permiteţi, mică doamnă? zice, eliminând cu un ghiont energic găinarul care simula mâncărimi în fund; dacă tot sunteţi în poziţia pă la spate, aş vrea să vă fac un piculeţ dă curie. Şi adresându –, mi se, stabileşte că interogatoriul poate continuă:

— Chestioneaz-o, băiete, cât îi celebrez eu jubileul. Pă garanţia lui mandea că n-o să-i arză dă minciuni.

Drept care integrează dama cu o autoritate care nu exclude respectul înnăscut pentru bunele maniere, propriu celor din rasa noastră.

Cum aveam toate motivele să mă îndoiesc de temeinicia afirmaţiilor Eleskăi privind perfecta cunoaştere a dialectului meu, recurg la prestaţiile lingvistice ale Krakkăi.

— Doamnă, încep, instalându-mă pe o ladă goalăr astfel încât să-mi apropii obrazul de al ei, BŢDt recent laureatul premiului Nobel pentru lite-Wttură şi, recunoscător celor care mi l-au decernat scutit de T.V.A., accize şi alte taxe vamale, intenţionez să scriu d carte despre Suedia. Un studiu asupra criminalităţii în această ţară, ca să fiu mai exact. Capitolul trei al cărţii va fi rezervat misteriosului Borg Borïgm, a cărui soţie aţi fost, un timp: Aţi accepta să-mi vorbiţi despre el?

I: r = Ja! Ja! Ja! Jaaahahahaha! accepta dama, puternic manevrată de virilitatea berure-eană.

— Mulţumesc, doamnă Cetesky. Când şi cum l-aţi cunoscut pe Borg Borïgm.

Răspunde într-o suedeză gâfâită care pare să stimuleze frenezia Gravosului.

— În 1965, în cabinetul mamei mele, prezicătoare diplomată la Stockholm. Borg se pasiona de] ştiinţele ocuuuulte (aici, un exces de vigoare al Matahalei). Mama l-a folosit ca medium. Era un mediu bun. Cum, nu ştiu de ce, mama îl credea bogat, i-a pl ezis că mă va lua de soţie. Borg a şi făcut-o, dacă tot i se spusese că era înscris în

aştri. Dar nenorocitul era un detracat sexual. Practica perversiuni pe care n-aş îndrăzni nici măcar să vi le sugerez…

Urmează o zbuciumată tăcere întreruptă de gemete, mister Big-puţă declanşând ofensiva decisivă de iarnă. Aştept să se potolească furtuna. Partea bună a furtunilor este că-s scurte.

Grăsălanul reintră rapid în ordine, cu o viteză de croazieră de nu ştiu câte noduri pe oră, dar capabilă să-i asigure partenerei o frumoasă autonomie de târtiţă.

— De genul homosexual, aceste perversiuni, doamnă Cetesky?

— Dacă n-ar fi fost decât asta. Totul, ce mai, totul! Toootultoootultooohoootul!

— Astfel că aţi părăsit domiciliul conjugal?

— Dumneata apă rămas cu un tip care-şi vâră-n cur un picior de scaun în timp ce un babalâc îi… şi în timp ce… îmi explică.

Conviu că despărţirea se impunea de sus până îos.

*.

— Te aprob total, dragă doamnă. Bătrânul în cauză era directorul internatului, presupun?

— Ja! Ja! Ja! Ja! latră dumneaei.

— Apoi?

e!

— L-am lăsat şi am cerut divorţul. Nu mi-a făcut greutăţi, s-a grăbit să se mute la Institutul Kup-plodrom. Nu l-am mai revăzut niciodată.

— În afară de depravare sexuală şi pasiunea pentru ocultism, ce-mi mai puteţi relata despre el?

— Nimic altceva, dacă găsiţi că atâta nu ajunge! traduce docil Krakka, cu intonaţia adecvată.

— Reflectează, dragă, reflectează, intervine Beru,

care nu pierde din vedere misiunea noastră, în ciuda diversiunii în curs de desfăşurare. Nu-i destul să dai din cur, mai contrează şi cu meningita, n-ai uitat nimic? Să ştie că, urmare a evaziunii sale judiciare, mocies! Perversul tău a uşchit-o din peisa-ju public. Un crezi că s-a dus? îşi incită, valorosul meu colaborator, tovarăşa de zbenguială, la confidenţe.

— Poliţia mi-a pus de o sută de ooori această întrebare, se enervează donşoara. Sunt incapaaabilă, să răspund.

— Vorbeşte limbi străine? întreb.

— Nemţeşte şi puţină englezească. Dispunea, deci de o vastă arie geografică, dacă trecea frontiera.

— Dar n-a părăsit Suedia, adaugă madam Cetesky, ondulându-şi crupa, molatec, ca o barcă pe hulă.

A interpretat perfect întrebarea mea precedentă, dovadă că poate oferi şi altceva decât coţăială.

I – Profeţiile lui Nostraberus

— Este convingerea dumneavoastră? cer să i se traducă.

— Certitudinea mea, precizează. Din pricina blestemului familiei Borïgm.

I-Ce blestem?

— Oh, o idee fixă a lui. V-am spus că, dacă venea vorba de ocultism, de spiritism, Borg îşi pierdea minţile. Nu trage aşa tare de jartiere, matahală, ai să mi le rupi!

— Îmi place să mă cramponez bine la viraje, explică Omul Naturii Simple, scuzându-se. Cu aţă mai mult că când abordezi un profundor ca al tău, păpuşă, ai impresia că ataci Mont-Blane-ul pă bicicletă. Hai, răspunde lu' domnu', în loc să-mi torpilezi efectili!

…– Supusă, trasa-n ţeapă îmi furnizează toate informaţiile necesare cu privire la blestemul Borïgm. După o mulţime (pe puţin) de generaţii, de câte ori un membru al sus-numitei familii a depăşit frontiera suedeză, moartea

l-a fulgerat înaintea întoarcerii în patria mamă.

Acest blestem datează de pe vremea lui Carol al XII-lea. Strămoşii lui Borïgm, ostaşi ai marelui rege în luptele de pe teritoriile polono-lituaniano-ucrainiene. au pierit acolo. Niciunul din urmaşii lor, dacă se întâmplau să fie în călătorii de afaceri sau tineri căsătoriţi în voiaj de nuntă, niciunul nu s-a întors viu, după incursiunile din ţări străine, nici măcar unchiul Frederik, celebru vânător de lupi, care a fost devorat de unul din aceştia, în Norvegia, unde se rătăcise din neatenţie la nicio sută de metri de graniţă. îţi dai seama că numitul Borg, client al tuturor cititorilor în stele, zaţ de cafea, labe murr dare şi alte rahaturi, n-ar fi îndrăznit să-şi scoată, în afara Suediei, nici vârful nasului?

— Aţi semnalat treaba asta poliţiei, la epoca respectivă? v.

— Desigur; –, – Aveau aerul că v-au crezut?

— Tâmpiţii ăia aveau mai degrabă aerul să ricaneze. Ştiţi cum sunt poliţiştii? Nişte vite încălţate!

O muşcătură de cleşte semnată cu ghearele de Beru, o aduce la ordine. Delicioasă suferinţă. Divorţata geme de extaz.

— O să-l răt că le boi care valorează că nişte tauri, târfă nordică, se-nfurie acest om de bine, ofensat până-n profundul boaşelor de sarcasmul adresat slujitorilor ordinii publice.

Alexandre-Benoît Bérurier devine teribil, dă din fund cu o ferocitate telurică, plăteşte în contul curent al D-nei Cetesky toate insultele încasate în ultimele luni de poliţiştii comunităţilor europene. Justiţiarul dezlănţuit în cea mai justă acţiune! Morala capătă dimensiuni de epopee. Binele pătrunde răul.

Partuzarii îşi întrerup jocurile pentru a viziona acest spectacol unic. Unul care tocmai regula ţeava de eşapament a Lamborghiniului său vrea să se ridice printr-o

detentă, ca să nu piardă nimic din demonstraţie, dar, mişcarea fiind mult prea violentă, îşi rupe Cocheta şi începe să plângă pentru că, de acum încolo va trebui să facă pipi cu linguriţa de supă.

Astfel, această fază a anchetei noastre, se încheie pe un sexodrom înlăcrimat.

— 67

ÎNTIND O CURSĂ CARE, ÎN LIPSA DE ALTCEVA, REVELEAZĂ CALITĂŢILE OCULTE ALE NUMITULUI ALEXANDRE-BENOAT BERURIER

În penumbra camerei mele, cu perdelele minuţios trase peste lumina zilei, vizioneuza proiectează, pe o hârtie albă prinsă-n pioneze de perete, un diapozitiv mărit până la limita şarfului, al excelenţei sale Borg Borïgm.

Îl contemplăm pe fugar cu atâta atenţie concentrată, încât imaginea ne face efectul unei cepe.

Reuşisem, graţie unei intervenţii a Krakkăi pe lângă un ziarist amic (plină de prieteni, fâşneaţa) să ne procurăm o serie de clişee ale ucigaşului.

— Tre’ să ni-l tapisăm bine în intimu dă la retină, sfătuieşte Mamutul. Ţi dai seama că şi-a re-aranjat vitrina, japiţa. Exclus să-şi fi păstra culoarea părulu, s-ar putea chiar să n-aive păr deloc, poa’. că şi-a scalpat scăfârlia. Urechea şi nasu, gagiule. Asta-i importantu!

Recită biblia curcanului conştiincios şi perfecţionist, Beru. Am lângă mine un manual viu.

— Dacă l-ar fi făta mă-sa cu o oareşcare malformaţie, ar fi pomană dă la cer, continuă. Sau să fi câştiga la cafturi fo’ chestie care nu să poată Şterge, gen cicatrice. Sau să aibă ochi ceacâri, ştii: unu albastru, unu negru?

— Stai! exclam:

Cercetez un punct precis al obrazului supradimensionat, apoi acţionez vizioneuza. Acum îl am pe Borïgm din profilul drept.

— Este, se găseşte mica anomalie providenţială,

bătrâne sticlete!

— Că care-i?

Circumscriu cu vârful stiloului nasul „clientului”.

— Priveşte, despărţitura nazală nu coboară până la nivelul nărilor, astfel că, din profil, nasul lui seamănă cu un cioc.

— Tectiv, tipule, convine gagiul. Da că-s adu şi io tribulaţia mea la chestie, te rog să remarci şi a doua anomalie. Dacă nu-i efectu”, dă la una din căcănăriili dă la laboratorul foto, ai z ce c-are o pată dă jder pă zobu dă la urechea dreaptă. Mare că o monedă dă cinci bani, gineşti?

Proiectez şi. celelalte fotografii înainte să mă pronunţ. Malacul are dreptate. Abia vizibilă aceeaşi 5 pată, dar reală. Un gen de supracolorare a pielii, într-o zonă a urechii stângi; face roz puternic pe roz pal.

— S’tem gata dă manevre, certifică preţiosul meu colaborator.

Aprinde plafoniera. Mâna lui avidă înhaţă cel mai important cotidian local, aruncat de mine pe canapea. Pe două coloane din pagina ’ntâi, pimpantă, poza dragului de el. Clişeul îl reprezintă pe Beru ţinându-şi capul între mâini, ceea ce-i amplifică fălcile. Privirea pierdută în neant pare să nu-i mai aparţină.

— Păca mortal că nu-i imprimat în franţuzeşte; deplânge Alexandre-Benoît, da tot o să-i sară ochii din cap lu’ Bertha când mă-ntorc la padoc. Orşcă-cum, notai titlu şi rezumatu pă care scumpa dă Krakka avu drăgălăşenia să mi-l stabilească.

Extirpă din groapa cu gunoaie care-i serveşte de buzunar la pantalon o hârtie deja şifonată, contuzionată, mânjită cât să te miri că nu încoronează o grămăjoară de găinaţ de porumbel.

Citeşte:

„Nostraberus, cel mai mare prezicător francez al tuturor timpurilor!

„Puteri inculte dă la coadă la cap. A prezis, cu înregistrare în acte notariale: asasinarea preşedintelui Kennedy, retragerea generalului de Gaulle, – evenimentele chiliene, afacerea Watergate, indigestia lui Jean Gabin, cel de-al patrulea „bip”. al orologeriei Lip”.

„Pentru prima dată în Suedia, sub patronajul Domnului San-Antonio, recentul premiat cu Nobelul literaturii”.

„Faimosul ghicitor va acorda o serie de consultaţii gratuite în principalele oraşe ale ţării noastre. Ne-a prezis deja: în iarna asta vor fi mai puţin de zero grade, vom avea gheţuş în nordul ţării, o serie de picioare rupte, un accident de autocar, o scădere a puterii de cumpărare”.1…”.

— Ştii… murmură Grasu cu vocea înfundată? Zi-i!

S emoţionat.

*

Dl. Neasătte, tatăl Krakkăi, este un gentleman înalt, cu păr argintiu şi obrazul de culoarea cărămizii refractare brăzdat de riduri fine, aristocratice.

— Domnule, îmi spune, în două zile aţi făcut mai mult pentru reputaţia hotelului meu decât toate generaţiile de Neasătte care m-au precedat.

Şi, luându-mă de braţ, îmi arată o coadă de două sute de metri, răsucită în jurul clădirii ca un boa din pene la gâtul unei dansatoare de la Folies-Bergère.

— Am văzut, zic, efectiv e un mare. succes”.

Al dracului ce-am mai văzut. De dis de dimineaţă mă învârt fără odihnă în jurul cozii, scrutând fiecare obraz, femeie sau bărbat, fără discriminări, cu acuitate de vultur. Dar n-am zărit nimic care să semene cu insesizabilul Borg Borïgm.

Cu un simţ al apropoului care defineşte plenar calităţile de gestionar ale Domnului Neasătte, acesta exploatează coada pe toate feţele: picolii săi vând băuturi

calde, închiriază scaune pliante, prelevă dreptul de acces la celebrul mag pentru a amortiza mocheta călcată în picioare.

— Nu se vorbeşte decât despre prietenul dumneavoastră, magul, în tot oraşul, mă anunţă. Sunt asaltat şi telefonic: cunoscuţi reclamă regim de fa-yoare pentru o întâlnire cu magul fără obligaţia de

72”.

Îngheţa ore întregi… Ar trebui să rentabilizăm mai Intens accesul!

— Imposibil, Nostraberus refuză orice retribuţie; la el prezicerea este un apostolat.

Neasătte emite câţiva „tsst tsst” reprobatori; l w-Greşeşte, mă asigură el. Când descoperi un zăcământ de aur în propria-ţi grădină, nu astupi gaura, o lărgeşti.

Îl părăsesc pentru a mă preocupa de fortificarea energiilor magului, care, – de altfel, par inepuizabile.

„Consultaţiile” îl dopează pe Tataia-Manifestă o autoritate cuceritoare. Impactul său asupra publicului creşte după fiecare vizitator. Adoptă tonul paternalist şi nu lipsit de oarecare brutalitate care a propulsat-o către succesele telegenice pe doamna Soleil. Pune întrebări abrupte, răspunde el însuşi tunător.

Cine oboseşte este biata Krakka. Nu-i o sinecură să fii traducătoarea unor asemenea dialoguri.

Oamenii staţionaţi pe culoar, masaţi ca un baraj în faţa uşii sălii rezervate, de obicei, adunărilor ro-tarienilor şi congreselor industriaşilor, murmură reprobator văzându-mă pătrunzând fără fasoane în bârlogul sfânt unde oficiază Nostraberus.

O doamnă uşor trecută dar distins îmbrăcată şi machiată, este introdusă în sanctuar.

Un lacheu o conduce ceremonios către estrada oracolului. Locul e impresionant.

Întunecos. Toate predelele trase. Un sfeşnic cu trei

braţe împrăştie lumini tremurătoare către masa lui Beru. În spatele Grasului, încrucişate pe perete, două drapele franceze. Aşa a cerut el.»

Trebuie să-ţi descriu şi costumaţia prezicătorului. Nu ştiu de unde a găbjit un halat imens de catifea grena, cu ornamentaţii şi feandemburgurji negre. Are pe cap un melon. De ce?

Când i-am pus întrebarea mi-a răspuns „d-aia” 1 semn că refuză dezbaterea acestei teme.

O lupă foarte puternică este singurul său accel soriu.

Nu departe, într-o zonă de obscuritate, pentru a nu-l tulbura pe consultant, stă Krakka.

— Aşază-ţi fundul acolo, măicuţă! invită magul, desemnând un fotoliu de piele, stil hotel, doam. noi vârstnice. Şi dă-mi lăbuţa să fac puţin cunoştinţă cu mata.

Scurtă traducere o donşoarei Neasätte.

Cea introdusă întinde pe catifeaua verde a măsuţei o mână crispată de aprehensiuni.

Malacul o culege în palmă, O examinează, cu ochiul liber, la început, cu lupa, pentru aprofundare, îşi râcâie gâtul, scrutează întunericul şi începe:

— Oh! Oh! Am avu schimbări dă soartă, nu-ij aşa, micuţa mea măicuţă? Ţi-ai concediat personalul. Probabil consecutiv văduviei, bătrânu’ tău le plantat în pământ, aşa-i? Te-ai apuca dă fuma ca să-l mantii moralu, ai recoltat un asm şi-ai renunţat la chiştoace. Acu tragi la măsea porcăria asta dă tărie pă care-o fabricaţi p-acilea. Care nu-l face bine la bolili dă stomac. Ar tre’ mai bine să-ncerci cu ceai

— Dă tei, păpuşă. Şi, între noi fie zis, în loc să-ţi gâdib cu deştu’ comoara, ca o fată dă pension, mai bine ţi-ai închiria un docher. Unde scrie că dac-ai portretu niţeluş sinistrat nu mai poţi pretinde partidă dă craci în sus?

Krakka retransmite; Bătrâna doamnă lansează exclamaţii către toate punctele cardinale. îşi smulge mâna din cea a magului pentru a-i înşfăca dreapta şi a i-o săruta

cu frenezie.

— Hei, hei! Uşurel, puiculiţă! mai refrigerează-ţi zbenguielili. Nu c-aş fi incapabil să ţi-o proţăpesc, avan în vedere şi luân în sideraţie că mi-am servit la viaţa me şi băbătii mai avansate-n vrâstă ca mata, da-n ţara asta a coţăitului, unde n-ai dacă un semnuleţ dă făcu ca să deguşti carne proaspătă, tre' să fiu picat în bilă să-mi tapez congelată!

— Bătrâna nu conteneşte cu exclamările.

— Ce spune? Chestionez preţioasa noastră auxiliară.

— Că prezicătorul a spus adevărul pe toată linia; Efectiv: soarta i s-a schimbat după moartea bărbatului. S-a apucat şi, pe urmă, lăsat de fumat. Are astm şi o boală de stomac. Se îmbată şi-şi oferă plăceri solitare.

— Lămureşte-mi puţin harul tău, dovleac mucegăit? mă-ntorc spre Bérurier.

Zeflemitor, îmi oferă în preliminarii un râs din burdihan, copios ca o oală cu iahnie şi afumătură.

— Îmi pun mintea să lucreze, tipule; am pretenţia că sunt un sticlete cu glagolie.

Şi explică:

— Schimbarea sorţii? nu-i greu t madama cară un vizon halit dă molii ca preşuleţu unui hotel dă curve. Are mâini aristocraticeşti, dar le zdrelite dă muncile menajeriei. Văduvă? Sigur, poartă două vereghete, din care una, prea mare, pă mijlociu. A turnat mult, nicotină i-a intrat în pelea deştelor ca maroniu dă nucă; da nu mai fuumează, că lăbuţa nu-i pute a tabac. Ca să-l dai seama că suge a-ca-vit

75

(pentru acvavit) n-ai decă să-i miroşi răsuflarea: duhneşte, păpuşa, dovadă că stomacu asimilează prost. Cât priveşte solo dă ghitară, ş-acolo tre'ş te laşi condus dă miros, amigo. A lăsat-o cu tutunu da pute-a fofoloancă înspumată. Ie revelator, la vrâsta iei. Rahatul mă-şi-i,

mareea dă seară nu-i briză dă primăvară.

Mulţumit de el, pipăie antebraţul clientei sale. Aceasta îl priveşte gen Bernadette Soubirous în plină viziune supranaturală pe ecran panoramic. Fanatică, deja. Poate să-i ceară orice, acestei sexagenare, Beru: restul de dotă imobilă, biştarii lichizi, canişul pitic, cocoana e pentru dăruire totală, a ei însăşi şi a mizeriilor sale.

— Bun, declară magul, mai e şi alţi muşterii care le îngheaţă mucii în esterior, să grăbim mişcarea. Ce vrei să ştii, fata mea?

Prin încântătorul canal cu debit rapid al Krak-kăi, consultanta explică problema sa. A închiriat jumătate din vila moştenită unui amiral în retragere. Acesta din urmă refuză să-şi plătească chiria câtă vreme proprietăreasa nu repară baia, inutilizabilă ca urmare a unei neplăcute acumulări de avarii. Din nefericire, biata femeie n-are mijloace pentru lucrări de oarecare amploare. Amiralul ameninţă să-i intenteze proces. Cum să iasă din această situaţie inextricabilă?

Măguleste categoric:

— Sugându-i-o! declară;

Şi dezvoltă un strălucit plan de acţiune.

— Ascultă, puştoaico. Dacă ştii să operezi, scoţi din boşorog biştarii pentru stalator, ba pariez că poţi trata şi-o mărire a chiriei. R-idică-te, să văz ceva…

Doamna se supune.

76 Îi.

— Suflecă-ţi fustele, drăguţă, vreau să controlez câmpu dă manevră.

Ea ezită.

Nu mult timp;

Privirea suprateresträ e acolo, concentrată, dominând-o, transmiţându-i o voinţă străină. Şi uite baba cu poalele-n brâu.

— D-asta mă temeam, rahaţii mamii dracului!

înlănţuie Grasu. Cum să-ţi vină-n cap să te deghizezi în halul ăsta! îşi împachetează comoara cum înfăşură bunică-mea sticla de apă clocotită ca să nu-şi frigă ţurloaiele când se bagă-n aşternut. Oricum. atracţiunile ei n-are prospeţimea Gibbs, le mai şi împopoţonează în trenţe dă beleaua lumii! O călugăriţă, pe lângă mneaiei, Gretta-cea-Roşcată dă la Crazy-horse-salon. Bine, poţi să tragi cortina la sala dă festivităţi, mamaie. Aşază-te şi destupă-ţi bine urechili. Ascultă ici-şa. Începi prin a o roi în trap săltat până la un magazin dă lenjuri dă damă, d-alea frivole. Cumperi chiloţi miştocari, d-ăia cu floricele. Ia unii pă fond negru, dacă tot eşti în doliu, să fie cât mai eccitant. Ciorapi dă mătase. Un-por jartier… Telegi? Preacurvia cere ţinută dă gală. Când ajungi acasă, sună la uşa lu’ amiralu şi zi-i că vrei să discuţi imediat şi în hogeacu tău. Presupun că găteşti ca un irigator aşa căci cumpără conserve. Şi ’nainte dă orice, pileala. Apero, vinişor; cafea. Nu prescriu şampanie, mijloacele nu-l permit. Cearcă ca gagiu să halească la maxim. După haleală l-aşezi la un foculeţ dă şemineu. Şi aşa, pă şest ţ-arunci proteza în dosu la o plantă verde şi te aşezi cu picioarele încrucişate, să-i proiectezi lu’ moşulică o vedere panoramică la anatomia ta intimă. Fii fată «aşteaptă şi nu te aştepta să-i sară stantaneu nasturii dă la prohab. Cotoilor ăştia bătrâni, care şi-au înfipt pavilionul în cururi fragede dă aspiranţi-marinari, nu le scoli marele pavoaz cu bucile tale boţite. Nu, tre’ să-i condiţionezi. Pipa, draga mea bunicuţă. Pipa le internaţională ca mijloc dă expresie. Merge la toate vârstele, la toate moravurili, la toate starili sociale. Să vezi ce proţap o să bălăngăne scârţanu tău dă lup dă mare, dacă-i cânţi „Vreau să-rhi revăd Normandia”. Cu esperienţa ta şi fără dinţi, eşti o catifea. Ş-un ultim sfat: nu aştepta dă la el mai mult dacă plata reparaţiilor băii. Ce părere ai: un amiral! Pentru plăcerili tale foloseşte uce. Nicu măcelarului.

Dama cotcodăceşte”.

Strigă mersi, mersi. I se adresează cu „monse-l niore”. Se cruceşte privindu-l. îi virgulează bezele.

Termină prin a întreba ce datorează pentru consultaţie.

— Nimic, măicuţă, e gratis, declară nobil Majestatea Sa. Dar dacă vrei să-mi laşi un suvenir, fă-mi cado tinicheaua aia veche care-ţi atârnă dă gât. Ie smaragde, pietrele alea roşii din jurul cadranului?

Dama, încântată să ofere, depune ceasul în faţa lui Béru, care-l cântăreşte şi-l bagă în buzunar.

În fine, când ajunge în dreptul uşii:

— Hei, păpuşico, o strigă Grasu.

Consultata se întoarce.

— Când ţi-am zis să-l inviţi pă amiral astă seară m-am greşit. L-inviţi mâine, azi le la funeraliile lu’ cumnată-sa în Danemarca şi se-ntoarce d-abia cu trenu dă dimineaţă.

Delir general. Bătrâna iese strigând că magul e magie. Că ştie tot, tot, tot şi încă ceva pe deasupra.

Krakka şi cu mine îl privim pe Bérurier indecişi. Un gen se timiditate, foarte deconcertantă, ni-l aureolează cu o glorie sulfuroasă.

— Cum ai ştiut de înmormântare, ţi-a arătat bătrâna un ferpar subtitrat sau ce? Pă din cap.

— Nu, mi-a venit aşa dintr-odată, Gagiule. Când am sfătuit-o să-l invite pă bătrân astă-seară, am simţit că se gândea puternic la ceva, cât îi traducea Krakka. Şi-n clipa când se căra, zum: gându iei mi-a ajuns în diblă. Dacă vrei să-l zic pă bune, cu niţel antrenament, magia nu-i o meserie grea.

Astfel a început totul.

1

Au trecut opt zile fără ca Borg Borïgm să-şi fi irătat pata de jder de la ureche şi nasul prost despărţit. Cred c-

am examinat mai mult de două mii de persoane. Jurnalele erau pline ele isprăvile faimosului mag francez. Popularitatea sa se multiplica. Acumula rezultate, făcea revelaţii, profeţii, dădea sfaturi, pe scurt juca rolul de prezicător cu atâta brio încât devenise persoana cea mai la modă din Stockholm. Miniştri implorau să fie primiţi pe ascuns. Se încingeau bătăi în faţa hotelului şi, din a treia zi, Circulaţia a fost deviată pe altă stradă.

Krakka ajunsese la marginea depresiunii nervoase, de-atâta muncă, aşa că a trebuit să angajăm o echipă de traducători profesionişti. * Papa Neasätte făcea afaceri de aur. Şi darurile „în natură se acumulau în cufărul de papură pe re, prevăzător, Grasu şi-l cumpărase.

79

Pe scurt, un triumf!

Pe partea Nostraberus, bineînţeles:

Nu şi în ceea ce priveşte ancheta: aici, ciuciu!

De dis de dimineaţă, când se forma coada şi începea să se îngroaşe, treceam în revistă zeci şi zeci de feţe roz, înţepenite de frig. Priveam nasuri şi urechi cu o încăpăţânare furibundă. Mi se strângea inima cum trebuie că se-ntâmplă cu un tip pierdut în deşert când aşteaptă să i se paraşuteze colete cu apă şi mâncare.

Tresăream deseori. Câte un nas prost desenat sau o pată roşietică îmi fulgerau în retină. Dar îmi înghiţeam repede şi cu sughiţuri speranţele: nasul aparţinea vreunei grăsane, iar pata de jder se situa pe un obraz, nu pe ureche.

Încercam să mă pun în pielea lui Borg Borïgm. Acest om reuşise să-şi găsească ascunzătoarea ideală, îşi va risca, oare, securitatea pentru a consulta un prezicător faimos? Mai mult: n-avea atâta minte cât să se teamă că magul îl va demasca, dacă tot citeşte ca într-o carte deschisă în podul palmelor contemporanilor săi?

Totuşi, tot ce ştiam despre Borg Borïgm, mă

împingea să cred că nu va rezista la nesfârşit tentaţiei. Normal ar fi să se întoarcă la fixurile lui de-o viaţă, ca pilitura de fier către magnet. Când te-ai intoxicat ani în şir de spiritism, ca alţii cu morfină, nu poţi rezista fascinaţiei unei celebrităţi atât de formidabile ca aceea de care se bucura Nostraberus în Suedia. Chiar dacă ar fi fost ascuns printre gheţurile marelui nord, fugarul va închiria, într-o dimineaţă, un atelaj de reni pentru a se aşeza la coadă!

Aşa că aşteptam. Petreceam zile morocănoase în faţa Thaleraunbrank-Palace-uM. în haina mea de blană, amuşinându-mi eşecul.

Intram doar cât să mă încălzesc. îmi apăram gâtul cu Gordon-brigtort (un soi de grog fără rom pentru guturai), la barul stabilimentului. Reieşeam la capătul unui ceas pentru a-i examina pe noii aşezaţi la coadă.

Isprăvile la aşternut ale fătuţei Krakka îmi sculau ce ştiţi dumneavoastră, nu şi moralul. Pentru a vă spune totul, gentleman şi women, începusem să fiu sătul până peste cap de frigul acestei ţări.

Până într-o dimineaţă, la 11, 50 ca să fiu foarte exact, când tocmai mă pregăteam să părăsesc barul hotelului, pentru a ieşi în stradă să examinez nasuri şi urechi, un groom venit în galop, mă înhaţă de braţ. Ştia doar câteva cuvinte engleze pe care mi le recită. Vă dau pe loc traducerea lor fidelă, literă cu literă.

— Iute, zise adolescentul cu păr blond, prieten tău, vrea să vadă la tine!

M-am grăbit către sala de consultaţii. Beru, pardon, Nostraberus, examina dreapta dolofană a unui bătrân gras, al cărui viitor trebuie să semene cu o maioneză râncedă.

— Ah, iată-te! latră posedatul berureean. Vii de afară?

— Am fost în stradă acum vreo jumătate de oră Grasule, de ce?

Îşi duce mâna la fruntea pe care un tenisman o poate

folosi drept „perete de antrenament’.

— Nu ştiu dacă nu mi s-a făcut creierii piftie, tipule, tot vizionând pentru vitele astea, dar am sentimentul că se pregăteşte o bulibăşeală…

81

— Ca să-ţi limpezeşti minţile ar trebui tone de pilule şi injecţii, exprim eu o părere, pe cât de sinceră pe atât de veche. Şi din ce se compune viziunea ta, dom’le Jean D’Arc?

— Nu-i vorba de o viziune, doar aşa, o senzaţie, precizează magul. Un presentiment, dacă preferi. Simt că vin evenimente. Ar trebui să te duci să vezi, Gagiule.

Părea alarmat pe bune. Uşor tulburat, ies fără să aştept completări. Şi ajung în stradă în clipa în care evenimentul se produce.

DEVINE AL NAIBII DE DRAMATIC ŞI FRIGORIFIC, FĂRĂ SĂ MAI PUNEM LA SOCOTEALA CA HARUL LUI BERU SE CONFIRMĂ.

Bulversantă. resemnarea care domneşte la cozi. Personajele care se adună şi se aşază în şir indian, aşteptând să le fie acordate haleală sau plăceri, au înscrisă pe obraz supunerea omului faţă de destin. Ai revelaţia că, în asemenea împrejurări, se presimt muritori, ei care, dintotdeauna, au trăit ca şi cum ar fi veşnici şi au iscălit poliţe de asigurare pe viaţă numai pentru că nu se numeau poliţe de asigurare pe moarte.

Scrutez cohorta imobilă. Aceste mutre efofolite, copleşitor de răbdătoare. Nu mă pot abţine să-i admir. Fiinţele astea suferă de frig, de amorţeală, de pierdere de vreme; dar consimt la toate relele în perspectiva unei satisfacţii hazardate: să-şi cunoască viitorul. Ce prostie! Ce aberaţie! Singura Parte interesantă a viitorului nostru este misterul.

83

Să aştepţi evenimente prevăzute, aşa cum aştepţi

trenul sau avionul, ar deveni o corvoadă insipidă.

Ce l-o fi apucat pe Grasu să se ia în serios ca profet? Să te pomeneşti încălţat cu darul prezicerii numai din dorinţa de a fi vizionar e o chestie rarisimă, nu? Fenomen psihic? Depăşirea simplei personalităţi prin proiecţia eului secund pe ecranul de control al neurovegetativului?

De ce nu?

Oricum, în momentul precis în care, din pragul hotelului, privesc admirabila, în nesfârşirea ei, coadă înţepenită de frigul suedez, pocnesc două împuşcături.

De înaltă calitate. Calibru super. Nu fleacuri pentru scărpinat la subţiori, ci chestii în stare să composteze boaşele unui elefant.

Genul de zgomot elocvent pentru urechile unui curcan. Mai ales că, în frig, se defineşte perfect. Aerul îngheţat este al dracului de purtător de unde herţiene.

Am un dublu reflex, ceea ce nu-i rău deloc pentru un băiat care n-are decât leafa unui ofiţer de poliţie. Privesc, primo, în direcţia provenienţei împuşcăturilor; secundo, consecinţele acestora.

Puţintel fumişor gri se roteşte în jurul unei ferestruici situată la etajul patru al imobilului din faţă.

Asta pentru prima constatare:

În ce o priveşte pe a doua, observ o zonă fremătândă în rândul până nu demult imobil. Mă reped acolo. Pe trotuar, întinse, picioarele unui trup al cărui piept, gât şi cap se odihnesc în plină şosea. Persoana a încasat cele două praline. Prima i-a retezat cutia craniană la nivelul occipitalului, a doua l-a nimerit în plin trunchi, acolo unde un individ normal îşi păstrează portofelul şi auriculul stâng.

Nu-i nevoie să faci apel la o oglindă de Saint-Go-bain pentru a constata că individul este mort.

Sărmanul, dragul de Maelstrom, care n-o să mai mănânce, niciodată, fecale.

Afară de cazul că-l vor înmormânta în groapa septică.

Îi trimit un gând compătimitor care nu modifică nimic din noua sa condiţie şi mă precipit către imobilul vecin.

E vorba de o construcţie îngustă, înghesuită între o biserică şi o grădină publică (Skondmesmeergarden). Clasată monument istoric, fără nicio îndoială. Datează dintr-al 17 cerc polar, chestia asta, cu ferestre moluscrate disparat şi intavarzăplete în cruce, ce zici de asta?

Uşa, bătută cu ţinte, nu-i din epocă ci din pin de nord şi opreşte intrarea în această relicvă de cărămidă. E prevăzută cu o încuietoare răsferecată. Un sex masculin, prevăzut cu cele două complemente directe ale obiectului, serveşte de ciocan. Când îl laşi să cadă. după ce mai întâi l-ai ridicat, bine-nţeles, percutează o a doua sculptură reprezentând un sexe feminin…

Mă bate gândul confuz că trebuie să fie vorba de sediul unui ginecolog.

Răsună o voce; provenind dintr-un parlofon plasat în tocul uşii. pe care nu-l observasem.

Mi se pune o întrebare, al cărei sens precis nu-l pot traduce dar care, presimt, se referă la identitatea mea.

— Poliţia! răspund.

Uşa se deschide.

Iată-mă singur într-un culoar strâmt, cu pereţii tapisaţi cu satin cărămiziu şi iluminat de o mică lustră olandeză. În fundul culoarului, o scară pe care este aşternut un covor roşu, prevăzută cu balustradă de lemn îmbrăcat în catifea de aceeaşi culoare. Pe pereţi, gravuri din secolul XVIII, în rame aurite, reprezentând scene galante. Nimeni. Urc scara.

La capătul a opt trepte, coteşte către stânga. Se termină într-o anticameră elegantă şi liniştită. O damă solidă mă aşteaptă cu sprâncenele încruntate, în ciuda orei matinale poartă o rochie lungă de lame şi, pe umeri, un şal lung pe care-l voi califica drept subţire ca o pânză de

păianjen.

Am exagerat cu moderaţia spunându-ţi că dama e solidă. De fapt este enormă. Ca să n-avem discuţii să zicem pbeză şi gata. O adevărată vacă surmenată de maternităţi şi îndbpată cu lucruri care fermentează. Văzută de jos ai zice că-i un balon. E brunetă, cu obrazul fardat în alb, în care ochii cu gene pictate şi gura roşu aprins, în formă de inimă, se decupează ca o mască indoneziana.

Mă priveşte urcând către ea ca un călău din evul mediu care ar vedea apărând condamnatul tocmai când şi-a rupt coada securii.

Îmi cataplasmează o frază în care intră cuvântul poliţie.

I O Întreb dacă. vorbeşte englezeşte: îmi răspunde „yes of course”. După care demarează o diatribă virtuoasă, cu punct central precizarea că bordelul ei este cel mai select din Stockholm. Că primeşte numai oameni din lumea cea mai bună.

86 1

joa niciodată nici măcar o umbră de sifilis n-a fost acontractată la ea. Că pensionarele casei sunt radio – geafiate şi prevăzute cu şaisprezece vaccinuri înainte rde a practica la ea. Că reputaţia ei depăşeşte frontierele, având în vedere că-i vin înalte personalităţi din lumea întreagă, inclusiv Principatul de Monaco. Că familia regală (partea bărbătească) face frecvente – incursiuni în acest loc. Şi că, dacă primeşte poliţie, e sub formă de înalţi funcţionari veniţi aici să-şi dejtefftreze glandularul.

Pe culmile peroraţiei este obligată să-şi tragă sufletul, având în vedere că grăsimile-i derapează în astm.

Cât pompează ea aer, profit de pauză pentru a-i „anunţa ca cineva a omorât pe altcineva cu împuşcături de la o ferestruică situată la etajul patru şi înіveb dacă imobilul mai are şi alte ieşiri.

În loc să-mi răspundă, leşină.

Mă dau în lături pentru a. O lăsa să-şi piardă cunoştinţa fără să fiu absorbit de avalanşă.

Îmi fac vânt, sar peste ea.

Două uşi mari intră (sau ies, în funcţie de partea în care eşti plasat) în anticameră. Trag un şut de bombeu uneia, din ele şi-o împing pe cealaltă cu co-3*a, Priveze la stânga şi la dreapta. La stânga se află un salon mure în care o adunătură de sirene, elegant înţolite, beau cafea trăncănind.

„La dreapta, o scară lată duce către primul etaj: Mă avânt, sărind treptele din patru în patru şi «jung la un culoar cu două uşi faţă-n faţă, fiecare din ele pictată cu o floare. Încep cu panseaua. Operaţiunea îmi prilejuieşte descoperirea, pe gratis, a oaotivelor pentru care un domn cu barbă albă plăteşte ca să frecventeze bordelul.

Este în compania a doua donşoare. Una îl ţine de călcâie, cum apuci mânerele unei roabe. Cea de a doua, cu cizme de piele (şi fără alte accesorii vestimentare) îl biciuieşte, forţându-l să avanseze în mâini; ceea ce bătrânul face cu vădită plăcere şi emiţând lătrături.

Deschid uşa pe care este margareta; Doi tineri cu capete de viţel şi ştromelege de măgar operează un fel de joncţiune prin intermediul (nu pot să zic altfel) unei tinere femei, primitoare prin toate găurile.

Le spun; „scuzaţi-mă, domnilor şi doamnă” şi-i las să se concentreze.

Etajul trei. Alte două camere; în cea pictată cu maci, un notar chel, înveşmântat cu o cămaşă de noapte femeiască şi ciorapi negri, se alintă în braţele unui marinar. Faţă puternic machiată. O muzică dulceagă completează farmecul ameţitor al ambianţei: Le surâd şi-i părăsesc pentru a viziona camera lalelei.

Goală. Mă uit totuşi sub patul cu baldachin: no-body!

Vizitaţi etajul patru: sport, mobilă de grădină, biciclete, restaurant!

Este terminusul imobilului. Un fel de mansardă-muzeu plină de somiere dezarticulate, accesorii de tortură, mese pentru examene ginecologice, ciocane hidraulice, cămăşi de mortificare. Gemuleţul este deschis. Locul miroase a praf de puşcă. Arunc un ochi în stradă. Înregistrez o maşină a poliţiei staţionată în faţa hotelului. Câteva uniforme negre încercuiesc cadavrul lui Maelstrom.

În afară de fereastră, podul mai conţine o a doua deschidere: gen lucarnă. Deschisă de asemeni. Sub rfea-o scăriţa. Escaladez. Văd tot acoperişul, înzăpezit şi imaculat. Dacă ucigaşul a vrut să facă să se creadă că a şters-o pe această cale, a dat greş cu înscenarea sa.

Cobor în mare viteză;

D-na Vacă umflată şi-a revenit. Înconjurată de frumoasele ei profesioniste, le explică vizita mea. \. Urlă văzându-mă.

Ezită dacă să mai re-leşine. Dar se sună şi poliţiştii în uniformă îşi fac apariţia, cu mutre roşii, mai roşii decât sifilisurile netratate. Răcnesc vorbind, sau, mai bine zis, pun întrebări răcnind. Păpuşa de grăsime şi satin mă arată cu degetul. Pistolarii îmi sar în cârcă şi încasez scatoalce zdravene şi dureros plasate până să-i conving de inocenţa mea. Din fericire legitimaţia mea de poliţie şi premiul meu Nobel pentru literatură. îi transformă în aliaţii mei, Aceşti domni şi eu însumi ţinem un scurt conciliabul din care reiese că ucigaşul n-a putut ieş-i. Zăpada virgină exclude orice posibilitate în direcţia acoperiş. Iar vaca satinată afirmă sus şi tare că nimeni n-a părăsit bordelul după sosirea mea (leşinul ei a durat, cel mult, câteva secunde), ar fi văzut, este sigură.

Înzestrat cu tupeu până-n gât, deşi mă găsesc pe SOI străin, iau conducerea operaţiunilor. Trebuie spus că, în poliţie, există un cult al „în civilului. Exact inversul armatei. Un poliţist în uniformă va trece totdeauna drept cărător de bagaje în ochii unui poliţist îmbrăcat la o casă

de mode. Vă daţi seama ce efecte autoritare fac înţolit la Lapidus! „* j

Distribui ordine curcănimii în uniforme suede-l exact cum aş face-o la Paris cu neisprăviţii dintr-u-l comisariat de cartier.

— Păziţi ieşirile. Adunaţi toţi ocupanţii stabili, Imentului, masculi şi femele, în salonul mare. Per, cheziţionaţi toate cotloanele în căutarea armei. I Preveniţi, pe careva de la laboratorul vostru să facă testul cu parafină tuturor celor care se găseau în casâl în momentul crimei.

O plăcere să-i vezi cum execută.

Rapid, printre pipiţele superbe care bârfeau aş. teptându-şi rândul la coţăit, îşi fac apariţia notarul chel în cămaşă de noapte, tinerii cu capete de viţeii retraşi din centrele de recepţie ale partenerei lori bătrânul bărbos care făcea roaba cu zece degete, ma A rinărelul flotei regale care servea de taburet hâr J togarului. Aceşti domni sunt cu coada între picioarej Bordel’s man-ul, ai observat probabil, e un tip spăimos, îndrăzneţ numai în poftele sale şi satisfacerea acestora. Odată poftele potolite sau întrerupte, nu mai are decât o idee: să-şi reintegreze onorabili-l tatea şi să se facă uitat. De aceea nimic nu descural păneşte mai mult în „obişnuit” decât să se vadă privai de obişnuinţele sale şi încă de oamenii legii, purtători] de centiroane, revolvere şi cătuşe”.

Iau mâinile acestor domni şi le rmros.

Degetele lor put a orice vrei, dar nu a praf de puşcă. În plus depun mărturie unii pentru alţii. Fu-l fiştinele biciuitoare jură că bătrânul cu bărbuţă era în acţiune de douăzeci de minute. Fata cu viţeii, cuini că partenerii ei o obturau de un sfert de ceas şi notarul „drăgălea” matelotul de un răstimp egal sau, cel puţin, aproape echivalent, cum ar zice Beru. i Tii, apropo…

cer telefonul.

Îl obţin şi sun la Tho. lerdunbrank-PaJace.

Efervescenţă în ciraci la hotel. În ciuda calmului ordie, aud exclamaţii peste exclamaţii, unele mai guturale decât altele. Toată lumea acuză pe toată fumea pentru ce se întâmplă. Te cutremuri recepţionându-le. Copleşitoare, onoarea de a avea. tot timpul şi fără încetare, de-a face cu oamenii. Oameni idioţi sau şmecheri, curajoşi, fricoşi, de stânga, de dreapta, de câcat. Oameni ghiftuiţi sau înfometaţi, bolnavi sau, întâmplător, sănătoşi. Este istovitor să-i frecventezi. Atât de jalnici! în fiecare zi. În fiecare oră, mai crap puţin de o mare şi dubioasă ruşine ereditară, îmi deplâng trecerea pe acest pământ de belea. Ah, să vină odată abisul, să mă odihnesc acolo! Să mă duc să-mi râgâi acolo viaţa mea de câine! Să-mi putrezească sufletul în liniştea infinită.

Dar ce tot bat eu câmpii?

Criză de furie, ca de obicei. Intermitentă dar endemică.

Mă tulbură, mă aţâţă. Mă explodează. Sar în aer, mărunţit în cioburi de cu ureală. Facă cerul să pice unul în ochii tăi de coropişniţă. îl pretind pe mag.

Urgent! Poliţia! Quick! Fissa! Schnell f

Mi-e promis pentru imediat, într-atâta cererea mea este imperioasă, imperială chiar.

— ŢZI-i, Tipule, unde ţi-a intrat morcovul? se îngrijorează peste vreo câteva clipe Bérurier.

— Spuneţi-mi, madam Irma, îl atac, dumneavoastră care citiţi viitorul ca în France-Soir-ul de ieri, n-aţi putea să-mi dezvăluiţi cine este asasinul şi unde s-a dus?

Matahala îşi drege gâtul cu salivă:

N-am avu dacă o impresie fugitivă. Tipului tergiversează prudent, Nostraberus.; – Pe scurt, ce-ai simţit?

— Aveam un client, nu uita: şeful poliţiei.

— Ceea? repetă.

— Catalogul (în traducere corectă din berurel cană) suedez al Bătrânului. A veni cu lista prescuri tată a anchetelor în scurs. Mă-ntreba dacă nu văz] dan întâmplare soluţiili la problemili lui. Între altele, tipu' nost. Mi-am bătu capu'. Ţi dai sama că dac-aşi şi putu să-l localizez pă gentlemanu pă care-l căul tăm nu mă amuzam să mă uit în labele lu' tot Sher-lostockholmului. Şi cum mă beleam în dreapta stiJ cletului-şef, în urlă ca o sirenă în cap. Tulbureala] generală în căpăţâna lu' sucsemnatu. Văz fum şi sânge, mult sânge... Trimisei după tine, că prea le-rea dă oaie. Văzuşi că presentimentai ezact? Te anunţ oficial că dacă Directorachele nost nu foni deşte o brigadă dă estrălucizi sub comanda mea, di-misionez din funcţia dă curcan. Aşa talenti să cuHtivă, să dezonorează şi să plăteşte! La France-D [< manche mi-ar da o avere pentru fiştecareizărcithu

— Lasă trăncăneala şi spune-mi... E cuprins de-o sfântă indignare.

— Ţi-a căzu minţile-n pantofi? Asta-i trăncăi neală? Predilecţiili mai să cheamă trăncăneli?

I-ştii cine a fost omorât?

— Un client bătrân, mi-au zis.1

— Maelstrom!

I-Halitoru dă căcat?

— În persoană.

Linişte. x r. Teleg, face sobru?

Ce înţelegi, gâlmă?

— Tot, răspunde, cu maximum de simplicitate, remarcabilul meu camarad. Ascultă topografia, San-A. Hărmălaia care s-a făcu aicişea dăspre predilecţiili nieli a ajuns la urechili lu' Borg Borïgm. A-nţeles că Maelstrom o să vie să mă consulte, vetia că pot să vizionez camuflaju. A veni să se ambus-cheze ca să-l pândească pe Maelstrom. Când l-a găsi, i-a administrat raţia dă plumbuşori. Şi io, când şefu' dă la poliţie mi-a cita numele lui Borïgm, io am

avu viziunea dă ce-o să se-ntâmple. Să ţi-o zic p-a bună?

e – Aş vrea:

— Nu trebuia să te zgâieşti la coada clienţilor mei, ci la trotuaru din faţă. Ai zaharisit lovitura, gagiule. Şi crezimă că ocazie ca asta nu mai trece pân' împrejurimi. N-are staţie fixă…

Iritat de ironia lui împuţită. Închid telefonul. îl trântesc cu speranţa că-i voi deranja timpanul. Dar cu salteaua de peri jegoşi care-i garnisesc clăpăugele, Matahala nu riscă nimic.

Declaraţiile magului improvizat mă lasă pe gânduri.

Crezi c-o iau razna. În poliţistul ăsta, cititorule? Te priveşte. Şi, dacă faci mofturi, îţi voi situa viitorul roman la Lourdes, 1 cu monştri miraculaţi. Găseşti cazul Beru excesiv? Ştii de ce? Pentru că n-ai în tărtăcuţă decât curent de aer puturos". Creierul tău e un anus, nu gândeşte, se bese. Negi ceea ce te depăşeşte. Nu crezi decât în tine, adică în ni-mjejlin nimic. Cum ţi se propune o doză de supra

1 Localitate din Franţa, celebră pentru pelerinaje la apele fă«moare de minuni. (n.t.)…

$3

natural urli că eşti violat. De ce n-ar avea Beru haruri extralucide? Tu vorbeşti? Tu care eşti primul să-i expediezi sutare în franci madamei Soleil ca să-ţi picteze viitorul în roz-bombon, nenorocitule!

Beru al meu are un har momentan de prezicător, ce-i neobişnuit în asta? Este dreptul său inalienabil şi-l bag exact unde ştii tu pe cine nu crede, banană depreciată! Dacă nu-ţi place, lasă cartea şi trânteşte-te să culegi floricele cu fundul la bătaie, în aşteptarea tristei bunăvoinţe a vreunui ţap în călduri.

Declaraţiile, deci, emise de măreţul Beru, mă lasă pe gânduri. îmi zic că din două una:

O aleg pe cealaltă şi o rog pe codoaşa şefă să-mi

acorde o întrevedere între patru ochi, dintre care doi îmi vor aparţine. Consimte.

Îşi vehiculează şuncile până la un fel de budoar, prea strâmt pentru dimensiunile ei. Ia o uriaşă limba de încălţat şi o foloseşte cu dibăcie ca să-şi introducă curul monstruos într-un fotoliu de dimensiuni normale. Aşteaptă anxioasă. Răsuflarea ei produce zgomote de brici frecat pe o curea de toval (dacă nu pricepi ce semnifică asta, treci peste, n-avem timp de pierdut). Ochii săi beliţi de fardurile înconjurătoare, gura în formă de inimă, obrajii tencuiţi cu pudră, gâtul mare cât o pubelă, se organizează să-mi mişculeze coşmarurile nopţii viitoare.

În plus pute, din cap până-n picioare, târfa. Un parfum distilat într-o uscătorie de peşte, somon sau alte specii locale. Amestecat cu puţină esenţă de violete de Parma, în tentativa de a acoperi izul rahatului de mâţă.

Mi se-ntorc maţele pe dos.

Cer permisiunea să aprind o ţigară. Ea zice că da. Aprind o Davidoff numărul 2, cea mai practică pentru călătorii. Apoi o privesc pe maica Bulucde-ţâţe prin fumul meu de zece franci (vechi) fiecare volută.

Ea frământă un colier de nu ştiu ce, dar autentic: nişte bule viorii, mari, prinse într-o montură de aur. Chestia face balang-balang ca atunci când scuturi un artritic plin de pietre la rinichi. v Continui s-o fixez. Se tulbură ca un cer de vară, într-o zonă industrială, luni dimineaţa.

— Ei bine? se preface că mă încurajează. Ei bine? Ei bine?

O las să măcăie. Fumăraia mea umple camera minusculă. Ne vedem prin ceaţă, chestie la care eu n-am decât de câştigat.

Cum mă încăpăţânez să tac, gâscă se riscă;

— Ce vreţi de la mine? Ştiţi bine, răspund.

Scutură capul.: – Ba nu, ba nu! zice; – Ba da, ba da,

răspund. În stilul ăsta, dialogul poate dura mult şi bine. Poate ai observat, în ciuda diverselor tale handicapuri, obezele sunt incapabile să-şi reprime angoasele; când ceva le obnubilează lămâia, trebuie să? i-o bicarboneze.

— Nu ştiu ce vreţi de la mine, domnule! S-ar spune că mă bănuiţi de ceva. Este nedrept. Am o re-outaţie solidă în Stockholm.

Şi uite-o că-mi rezerveşte tirada despre prestigiul casei de curye, unde de atâţia şi atâţia ani se practică coituri academice, copulaţii de rasă, forni—caţii demne de romantica Romă antică. Sânge albastru şi spermă nobilă se înfierbântă şi se deversează] aici. Cât o priveşte, ea, madam codoaşa, este unică. Privilegiată! Protejată de jur-împrejur. N-are de ce să se teamă. S-ar pişa cel mult de frica morţii, dar nici asta nu-i sigur… Şi-a luat atât de bine şi atât de multe precauţiuni. A ştiut să se antureze, să seletstioneze, să se înarmeze, că nu, sincer, nu se poate; teme de nimeni şi nimic.

Când ajunge cu plămânii în pragul sufocării, intru pe fir.

— Aţi auzit vorbindu-se de Dl. Gustav Maelstrom? o întreb într-o doară, recules, mai scuturând, din Davidoff.

Guiţă un: „Natural că da! „care deşi proferat în engleză, îşi păstrează toată virulenţa, pentru că, dacă ştii să te serveşti de engleză, reuşeşti până şi-l să exprimi ceva cu ea! Nu-i limba mea de căpătâi, nota bene. Dar, pentru notiţa explicativă a unui Rolls, mie-mi ajunge.

— Scumpă doamnă, ştiţi că el este cel asasinat* din paradisul dumneavoastră cu etaje?

Îi cade subit şi rânduri, rânduri, faţa.

— Maelstrom! Maelstrom! bolboroseşte un fel de arie a blestemului, sau a Waterloo-ului, câmpia tristă.

— Da, Maelstrom, reiau cu forţă, vigoare şi gesticulaţie adecvată şi concomitentă. Maelstrom, doamnă, din juriul premiului Nobel; prieten personal, aproape intim

al regelui Pilaf. Maelstrom, castelan înstărit, binefăcătorul artelor, fondatorul celui mai mare muzeu scatologic din lume. Maelstrom, gloria întregii Scandinavii! Asasinat, doamnă.

Ochit ca un cioroi netrebnic de la o fereastră a minunatului dumitale bordel. Teme-te, doamnă! Teme-te de consecinţele unui asemenea act care riscă să ruineze înfloritoarea dumitale casă atât de imperfect închisă, din nefericire, încât se pot trage din ea împuşcături în stradă. Nu adăuga, ororii unui asemenea act greutatea înspăimântătoare a unei minciuni. Se va face lumină, aveţi grijă, doamnă, să nu vă orbească!

Aştept să-şi şteargă lacrimile1 Şi continui.

— Persoana cu suflet mare care presupun că sunteţi s-a lăsat, poate, păcălită o clipă, dar inteligenţa care-i luceşte în ochi este garanta raţionalităţii sale. Iată de ce va aduce un concurs complet, franc şi masiv anchetatorilor, fără înconjur sau falsuri, pentru că logica îi dictează şi, cu logica, nu se trişează. * Abia, abia. rezistă păpuşica.

Se prăbuşeşte. –”.

Se scurge.

Vorbeşte.

Sigur asta nu vine fără probleme. Trebuie forceps. Levierul. Ultimele încurajări. Demonstraţii de coordonare. Puneri la zid impecabile. Frumoase străluciri ale spiritului pentru a-i fulgera mentalul.

— Aţi lepiat, doamnă, când v-am adus la cu-n°Ştiinţă omuciderea, dovadă că aceasta v-a creat un şoc puternic. Dovadă că vă bănuiţi implicată. Aşa că nu mai aşteptaţi până mâine, vărsaţi încă azi măr

— Profeţiile luinoşti aberus turisirile. Adevărul e ca erecţia ţ se vede şi nu poate aştepta.

— Nu puteam prevedea o nenorocire atât de mare, silabisi ea stins.

1Cine ar fi putut s-o prevadă ar fi ştiut s-o prevină! răspund.

— Cineva a venit, ieri, dis de dimineaţă; îşi acel cineva, doamnă, era?

I-un bătrân preot.

— Un preot, spuneţi! în sutană sacerdotală?! – îşi pusese un palton deasupra.

— Şi a venit să se damneze, bălăngănindu-şi-o ca un măgar?

— Nu. Sub pardesiul său domnea pacea;

— Atunci ce căuta în aceste locuri consacrate voluptăţii?

— Îndeplinea, mi-a spus, o misiune stranie.

— Un misionar la dumneavoastră! Să facă ce, Dumnezeule mare?

— Nu-i prima oară când vin aici şi preoţi, de obicei dacă-i apucă poftele. Fiind civilizaţi, vin în civil. Dar pioşenia întipărită pe faţa acestuia m-a impresionat.

— Şi ce voia, madam, un preot atât de diferit?

— Să folosească fereastra de la etajul patru. (De-aici încolo, într-un transport mistic, codoaşca a început să alexandrinizeze în engleză, ceea ce redau într-o traducere corectă, fără să număr picioarele şi fără să rimeze întotdeauna, ca să nu schimb sensurile.)

„Având de observat cum se lungeşte coada şi cine-s indivizii veniţi la profeţit, Voia să ştie dacă, diavolească, nada N-o-nghite vreun mai tânăr nou hirotonisit

Se supunea poruncii mai marilor în har la slujitor mai vârstnic al Sfântului Altar. Printre toţi reformaţii ce reguleaz-aci eu în catolică v Faţă de acest slujitor al credinţei corecte Era exclus să manifest maniere infecte. Voia să vadă coada, treaba lui! Când practici preacurvia nu poţi să te opui Dorinţei preacinstite, cu rădăcini cereşti Aici e-o lege sfântă: ţi-o cere, te crăceşti! Când în genunchi

te roagă un om smerit ca el Respecţi porunca-ntâia: pofleşte-l în bordel”.

Cam asta a fost, în linii mari, ce-am putut extrage din grăsimile imensei patroane a ilustrei case de plăceri lumeşti, dar într-un stil mult mai puţin direct şi, cum vă prevenisem, în engleză. Bunul părinte, grijuliu să controleze, după cum pretindea, slăbiciunile spirituale ale mai tinerilor preoţi atraşi, eventual, de faima lui Nostraberus, a cerut milosteniei sale o fereastră. Mergea c-un picior ţeapăn. Exoertă în materie, patroana a crezut, pentru început, că părintele este pradă unei sculări monumentale. Dar cum acest padre trimis în cruciadă cerea, cu insistenţă, doar un geamlâc la etajul patru, ea a dedus că laba nepliabilă rezulta sau de la un accident mai vechi, sau de la o artroză recentă. L-a condus la etajul patru. Acolo-şi petrecuse ziua de ieri; cu revenire azi dimineaţă…

L – Şi unde-i în prezent?, insist cu duritate.

Posesoare a doua mâini se scarpină sincron în cap şi-n şi; rid. EPăi…

— Dă-i drumul, ascult;

— Padre m-a întrebat dacă nu avem o ieşire secretă, j: – Şi aveţi?

Clipeşte afirmativ din genele năclăite de rimel.

— Unde-i această ieşire?

— Patul cu baldachin din camera „lalea” pivotează, deschizând o uşă comunicantă cu templul vecin.

O rog să-mi arate. Mă iniţiază, binevoitoare, în tainele casei.

Mă strecor gheboşat pe un coridor descendent cu trepte scurt o, obscur şi salpetros.

Pasionant, nu?

Zici că nu? Eşti lipsit de gustul misterului.

Cobor treptele care descriu un unghi venerabil, având în vedere că/Sunt în număr de 45.

Obscuritatea încetează treptat, treptat, cedând locul luminii de zi, gri şi. prăfoasă. Ajung într-o încăpere mohorâtă, care se-ntâmplă să fie mansarda templului.

Porumbeii gânguresc în număr mare şi nestingheriţi, îşi iau zborul când intru cu părul îngălat de pânze de păianjen.

Cercetez scăriţa de lemn care coboară (nu urcă decât când vii de jos). La capătul rampei văd o pată mică, întunecată, de formă cilindrică. O înhaţ.

Bravo, ai ghicit, e o sutană. Evident, unui personaj în ţinută apostolică şi romană i-ar fi fost dificil să treacă neobservat printr-un templu reformat.

I încerc să îmbrac sutana. Mult prea mică pertru mine, deci asasinul nu-i mătăhălos. În buzunar găsesc un mic tichet verde, pe care sunt tipărite diverse ioo tâmpenii în suedeză (e o manie, în ţara asta, să folosească această limbă încâlcită, când franceza este atât de comodă încât la noi şi ultimul idiot reuşeşte să se facă înţeles, folosind-o).

Bag hârtiuţa în buzunar, proiectând să-i cer Krakkăi o traducere rapidă.

Trucul care-mi perplexează pentru moment mentalul este: arma. Ce-a făcut cu ea criminalul? îl vezi fâţâindu-se în stradă cu arma-n mână?

Privesc scrupulos dar fără succes împrejurimile şi cobor grăbit treptele către templu.

Şansa face ca abatele cutare, îmi zâmbeşte. Închipuie-ţi că un tip în salopetă albă este ocupat să restaureze o frescă, fluierând „Mamray blues". Este" vorba de o scenă biblică. Arca lui Noe. S-ar zice un iş al circului Jean Richard. Dac-ai vedea girafa îmbarcată te-ai prăpădi de râs, îl interpelez pe rhâzgălitorul de hipopotami: – Please, sir!

E un flăcău brunet, cu ochi de culoare închisă şi. bucle negre până pe frunte.

Îmi spune în italiană, că-i italian".

Un frăţior de gintă.

Conversaţia se angajează în dialectul lui Dante: Da, e aici de mai multă vreme. Vine din Florenţa pentru a reda o nouă strălucire lui Noe şi şeptelului său. Specialist. Fresca e o treabă foarte delicată. Trebuie s-o iei cu încetişorul, să lipeşti tifon, să înmoi ipsosul. îmi debitează un adevărat documentar, fericit că a făcut rost de un interlocutor latin, fierbinte ca el. Se dă de ceasul morţii în târgul ăsta. Lui îi place peştele prăjit, nu afumat. Chianti rosso, nu akvavit., – x

Mă întreabă de unde-am răsărit. Să fi trecut plin faţa eşafodajului în timp ce el mânca?

— În afară de mine a mai intrat sau ieşit cineva? reuşesc să-l întrerup.

— Doamna?

„Simt că tensiunea-mi creşte vertiginos:

— O doamnă?

— Bătrâna?

— Care bătrână?

— De două zile urcă acolo, sus, ieri a stat toată ziua. Avea o cutie de muzică…

Gagul clasic: cutia de vioară. Un gangster şi un violonist sunt făcuţi să se înţeleagă, nu crezi? Cine-ţi garantează că Menuhin nu cântă, în realitate, la mitralieră?

— Cum arată doamna asta?

— Nu prea-naltă, părul alb şi ochelari cu lentile albastre.

— Stai prietene, dă-mi voie.

Iau unul din cărbunii săi şi desenez pe geamul templului nasul lui Borg Borïgm, adică fără cartila-giu median.

— N-avea nasul în stilul ăsta? întreb, nu fără oarecare anxietate.

Pictorul de menajerie scutură capul şi coama.

«— Exact, o cunoaşteţi?

— Aproape. Cum era îmbrăcată?

— Un taior gri, o haină de blană neagră, descheiată.

Bruscă încruntare a sprâncenelor artistului acuză o stare de nelinişte. Amantul latin, apărătorul femeilor şi copiilor (când nu i-a făcut el).

— Ce vreţi cu ea? – Am să-i cer nişte informaţii;

Fizionomia-i devine ermetică. Asta face trist la italieni, bărbaţi cu obraji atât de expresivi încât, pentru ei, să vorbească este aproape superfluu.

— Nu eşti poliţist, din întâmplare?

Am prezenţa de spirit să-i fac cu ochiul, şmechereşte.

— Sunt poliţai şi poliţai, amice.

Cu asta mă cărăbănesc, după ce-i plasez o Davi-doff pe care o depune onctuos pe marginea unei cornişe, afirmând că o va fuma după masa de seară, într-o pizzerie.

Am părăsit biserica destul de mulţumit de mine. Descoperisem într-un timp record că Borïgm era ucigaşul lui Maelstrom. Şi că se transforma cu mare uşurinţă fie în popă, fie în femeie. Semn particular: se deghiza în doamnă bătrână sau preot bătrân, ceea ce-mi clădea de gândit că, după evadare, se refugiase subtrăsăturile unei persoane în vârstă. Probabil de sex feminin.

Toate poliţiile căutau un tip blond, de treizeci şi ceva. Eu eram gata să-mi pun capul pe butuc că fugarul se ascunde sub aspectul unei foarte bătrâne şi tot aşa de onorabile dame.

Gânditor mă întorc la Thalerdiinbrank-Palace unde animagitaţia este pe culmi. Super-inspectorul Diitecătefu, o sursă inepuizabilă de urlete, aproape roşcat şi totalmente idiot, zbiară împotriva lui Bérurier, pe care-l declară făcător de scandaluri publice şi dezorganizatoral vieţii liniştite a Stockholmului. Fidelă funcţiilor sale de traducătoare benevolă rakka traduce, din doi în doi,

invectivele. Gravosul le ascultă cu un aer preocupat: Când totalitatea puhoiului îi este restituită îno franceză acceptabilă, clatină capul greu de gânduri vizionare şi, cu un gest fulgerător, ia mâna poliţistului. Privirea sa de culoarea nopţilor de vară dispare, acoperită cu pleoapele de securitate.

— Camarade, zice, eşti însurat cu o vacă blondă care asaltează populaţia cu ţâţe de cinci kilograme bucata. Aveţi un băiat şi o fată. Locuiţi la etajul şase al unui imobil roz, în marginea sau în apropierea unui parc. Aveţi o javră d-o rasă pă care n-o cunosc, da mare, cu labe dă basset şi urechi atârnate, ezact sau non-ezact?

Krakka traduce;

Super-inspectorul este puternic marcat de o evidentă stupefacţie şi recunoaşte că spusele magului corespund total realităţii.

La care, Alexandre-Benoît Bérurier, zis Beru, zis Grasu, zis Malacul, zis Tataia, zis Majestatea Sa, reia parabola, în următorii termeni galanţi:

— În momentu’ dă faţă, cât faci tu spume la gură, nevastă-ta e pă puntu să se lase compostată iepureşte, dă un tânăr ochelarist care nici măcar nu şi-a scos puloveru cu guler rulant şi nici pantofii. Este pă marginea dă la patu tău care are o cuvertură cu un păun cu coada roată. Ea urlă aşa dă tare, că câinele latră în baie, unde l-au închis să nu le bage trufa-n cur la momentul psihic. Tinerelu cu ochelari dă lecţii dă pian lu’ fata voast pă care au espediat-o să cumpere mezelicuri.

Dacă-ţi transporţi în goană fundu’ d-acilea tot n-ajungi nainte să-şi planteze amicu’ seminţele, că ie pă terminatelea, da poa’ c-ai onoarea să-l vezi încheindu-şi pantalonii, care tot ie mai mult decât nimic”.

Nouă traducere a Krakkăi, care-şi stăpâneşte dificil pufăielile de râs. Un imens hohot scutură adunătura de poliţai şi restul asistenţei. Super-inspectorul bagă, sub

nasul lui Beru, un pumn cât o ghioagă de viking.

— Nu confunda, colega, ripostează calm Onorabilul, nu-s io profesoru dă pian! g & Cum râsetele se înteţesc ruinând autoritatea îm – pricinatului, acesta se hotărăşte să dea o fugă până acasă, care, slavă Dumnezeului dobitocilor, este destul de aproape.

Atunci îi prezint hârtiuţa verde Krakkăi, care-mi anunţă că este vorba de un parking-ticket.

MISIUNEA MEA ESTE ÎNDEPLINITĂ PÂNĂ LA CAPĂT DAR PROVOACĂ SURPRIZA VIEŢII MELE.

Oraşele friguroase au tendinţa tot mai pronunţată să se îngroape, iarna. Ca marmotele! Hibernarea câştigă teren. Vezi Montrealul, de exemplu, al cărui centru e deja subteran; climatizat. Te fâţâi Hgzuină în vizuină şi caşti ochii la vitrine cu fulgarinul pe he: A, fără să te sinchiseşti de casa Fa-renheit. Simpatic, nu? Ei bine, la Stockholm e aceeaşi poveste. Patinezi cu maşina printre nămeţi şi gheţuri până intri într-un vast parking subteran, de unde poţi să te plimbi, dacă ai chef, prin complexele comerciale, în pantaloni scurţi şi cămaşă de polo.

Noi doi, Krakka şi cu mine, garăm patru roţile «După colţul buticurilor. Muzică pop, mai popă ca} a Atena, luminăţie subtilă, o lume rasată, pigmentată cu fete frumoase în cizme muşchetar. Motanul «călţat, ediţie revizuită şi adăugită cu sâni obraznici şi disponibili.

În parcare; totul automatizat. îţi bagi fişa în ordinator. Un cadran anunţă suma de strecurat. Introduci bişţarii într-o puşculiţă şi-ţi pică o rondelă cu care te vei legitima la infraroşii, când vrei s-o roieşti cu Volvo cu tot. Suprimarea mâinii de lu', cru, cum se practică peste tot, minus lumea a treia; unde viaţa mai-seamănă încă a viaţă, ca şi bucată, na săracului, singura, ultima valabilă, pentru că necesită mai mult timp decât produse rare.

Dacă vrei să ştii, pentru toată parcarea exista un singur funcţionar. Şi acest funcţionar este of funcţionară, chestie de drepturi egale.

Rolul ei? Să schimbe-n bani mărunţi hârtiile cu poza color a Majestăţii Sale Pilaf III Adolphe şi multe zerouri după cifra iniţială.

Instalată într-o boxa de sticlă, foarte elegantă în uniforma galben violent, fata citeşte „playboy" ascultând vociferările tranzistorizate. Mă anunţ la ghişeu…

Pe care-l deschide cu un gest intrat în reflexele profesionale. Deja mâna ei înaintează către stelajul cu monede aliniate în fişicuri calibrate.

— Nu, nu, zic. Vreau doar să ştiu ce se întâmplă dacă cineva şi-a pierdut tichetul de parcare, frumoasă miss?

Mă priveşte înainte să răspundă.

Mă găseşte atrăgător şi mi-o certifică cu un surâs care are efectul unei pene de păun plimbată, încetinel, pe partea inferioară a instalaţiei mele rej productive, de către o Hawaiană de şaptesprezecej ani, parfumată cu orchidee purpurie.

— Al doilea pe ziua de azi, răspunde.

Ceea ce, după cum presupui, are asupra mea efectul unui ardei iute înfipt unde trebuie, – 108

— Ah, într-adevăr? Iac.

Tocmai a ieşit de-aici o bătrână, i se întâmplase acelaşi necaz. E simplu: mă duceţi la maşina dumneavoastră şi-mi arătaţi talonul de înmatriculare. Eu vă dau altă dischetă de ieşire, la preţul corespunzător unei zile întregi de staţionare.

Muzică cerească, divină, suavă. Frumos, fascinant, s-o tot frământi şi modulezi la infinit.

O iubesc. Aş vrea să-i gust limbuţă. S-o sanctifiez. S-o fructific, s-o însămânţez în uniforma de protocol. Să-i versific pătratul ipotenuzei. În versuri şi inversuri. Inventiv, invent involuntar. Aş vrea să tun, s-o fulger!

Îi mulţumesc. O asigur de frumuseţea ei, de sentimentele m: io enorme r-i cu păr în jur. îi cânt marşul loren. O sacralizez gaullistă honoris caudal. îi promit minunea mea pentru foarte curând: prin aţă, prin spate, peste tot unde-i loc de intrat. O înnobilez. Jur că o voi face să intre în Clubul Magnaţilor. Prin uşa din faţă. Va face băi de şampanie, de lapte de măgăriţă, de mulţimi, astea mai ales fac ţine jos, toţi preşedinţii pot confirma… Dar cum nu suntem aici nici pentru scoici prăjite, nici pentru prune proaspete, mă informez despre „doamna”.

În Mecanismul fără cusur al domnului Borg Borïgm şi-a găsit grăuntele, fatal, de nisip.

Tichetul de parcare în sutană. Un moft. Culmea

«finalităţii. Niciun ziar de provincie n-ar îndrăzni să imprime aşa ceva la rubrica de fapte diverse. Şi totuşi…

Angrenajul destinului. Semnul său; Semnalul său.

Trecem peste mirările miss-ei Parking faţă cu întrebările mele. Şi peste intervenţiile Krakkăi. Pestei legitimaţia mea de poliţist tricolor. San-Antonio Premiul Nobel! Vrea un autograf. I-l dau. îmi spune că a citit toată opera mea în scandinavetă: „Cei Trei Muşcători”, „Notredame de Parisis”, „Trama cu Camelii”…La Pielea de Call-Girls”, „Confuziunile unui Copil al Secolului”… Călătorie la Capătul I Plictisului”. Toate! Se umezeşte vorbind de ele, I Mă felicită pentru sejurul în Suedia. De obicei aceşti I porci de laureaţi se cărăbănesc ca nişte otrepe, îndată ce au pus laba pe premiu. Cecul şi diploma; unul mai frumos decât alta! Cu toată viteza către aeroport, la Scandinavian-airline. Ba sunt şi unii, care nici măcar atâta nu se obosesc, trimit portă-l reasa să le ia premiul. Michel Audiard, de pildă, acest necioplit care şi-a inventat scuze, ca să nu fie nevoit să strângă mâna regelui Pilaf, sub pretext că a înscris în partidul comunist (nu Audiard: regele), Sunt o ruşine pentru Franţa, asemenea maniere. Sau Sergent Chreiber şi Nobelul său pentru pice, înşfăcat

la ordinul lui Canuet. Astea-s procedee admisibile?

În sfârşit şi pe scurt, esenţialul este că parking gista (fratele ei are maladia parking son) mă poate informa amplu şi la un preţ convenabil în legă eră cu „bătrâna”.

Maşina, al cărei număr se termină cu 69, îşi aduce perfect aminte, este înmatriculată în provincia Milsaböor, în nord-vestul ţării, nu departe dl lacul Tehekăkat. Numele doamnei? Nu-l ştie. salonul de înmatriculare era pe numele unui domn.

gen Stoneschaarden. Prenumele Frederik. Bun, totul. Aur curat… Ce zici ce raşpă-mi bag în poliţia suedească?

Şi-au pierdut ani de zile pe diverse piste leşinate, pistolarii lui Pilaf III. Şi iată că abia apare cibia şi-n câteva zile redresează situaţia şi poziţionează personajul. O damicelă purie. Provincia Milsaböor. Automobilul pe numele Frederik Stoneschaarden. Mersi, miss Parking! Mersi din suflet. Eşti un înger coborât în infern.

Care înger îi şuşoteşte ceva Krakkăi.

Hp-Ce-ţi spune dulcea copilă?

bcă i-ar face mare plăcere să te sărute, răspunde amica mea.

Găseşte dorinţa normală, fătuţa Neasätte. Aici moravurile sunt foarte extrem de libere. Spiritul larg, tot restul de asemeni. Coţăiala face parte din viaţă. Te regulezi cum ai hali un sandviş: fără jenă. În văzul şi auzul lumii.

Deschid autoritar uşa de sticlă şi mă plec asupra fătuţei.

Ce ochi. ce parfum, ce piele. Şi are limbă de cameleon, parkingista. A cărei extremitate îmi gâdilă cerul gurii, îmi invadează profunzimile, mă cutremură în asemenea hal că, dacă n-aveam mâinile ancorate în sutienul ei, mă prăbuşeam scurt-circuitat. Contactul cu sânii mătăsoşi şi sfârcurile dure au restabilit echilibrul de forţe. O smulg de pe scaun. Suflec fusta uniformei. A avut

dreptate să nu-şi pună chiloţii: timpul este cel mai „preţios capital, în zilele noastre. Ghereta e îngustă.

N-are importanţă. Compunem, în acord tacit, un trenuleţ de-o rară gingăşie; ea, sprijinită pe raftul cu banii, îngenuncheată pe scaun. Eu acţionez, din spate, pistonul generos lubrifiat. Un turist japonez se înfiinţează să-şi schimbe mangării. Confruntat cu prea frumoasa noastră postură, reacţionează conform tradiţiei nipone post-belice: scoate Nikkonul, şi-i reglează diafragma. Ăsta-i stilul japonez de a regula: Clic, clac! Cuceresc universul cu transfocatorul. Înghit kilometri de peliculă. Ce-or fi făcând cu milioane şi milioane de poze aceşti galbeni? Fiecare jap trebuie să fi adunat lăzi pline ochi în vila sa de la ţară. Vile construite dinhârtie de closet, aşa-i mai anti-seismic.

La ce le-or fi folosind? Uitaţi-vă la ei când se interflashează. În grup. Cum dracu' reuşesc, după developare, să se repereze, seamănă unul cu altul ca picăturile de apă. S-or fi numerotând? 14 e Yamata Păru, numărul 7 este soacra şi 19 Yamă-vazi Akasa (Yamai Duten, pe care-l cunosc, se trage-n poză numai lângă boxerul restaurantului său preferat. E un reper sigur).

Japonezachele ne consacră o bobină de 36 fotograme şi tot atâtea poziţii. După care, partenera mea îi dă mărunţişul fără să înceteze să facă dragoste.

Krakka profită pentru a telefona la hotel, la cererea mea. Ordin magului Nostraberus să-şi ambaleze materialul de prezicător şi să pregătească valizele. Cap compas Milsaböor.

Un cap al bunei speranţe!

*

Cu cât trec kilometrii, iarna se face mai albă, mai densă, mai rece.

Zărim, pe câmpii, atelaje de elani trăgând sănii fantomă.

Liniştea este desăvârşită, impresionantă. Eu şi Beru

coborâm o clipă să golim vezicile şi ne pomenim legaţi ţeapăn de solul înzăpezit, printr-un firicel de gheaţă ambrată. Înţelegem că-i recomandabil să învelim cocoşeii în mănuşi de blană, ca să nu se spargă.

Au trecut ore şi ore de când rulăm sub cerul gri. Nu-i nici zi nici noapte. Un crepuscul fără sfârşit. Corbi se rotesc peste foarte rarii copaci.

Trecerea noastră îi sperie şi îi îndepărtează:

— E frumoasă Suedia, suspin contemplând imensitatea cvasi deşertică.

Casele sunt rare, dar superbe. Rulăm pe maluri de lacuri îngheţate, oribil de romantice.

— Io-i reproşez doar un lucru, mârâie Matahala, de pe bancheta din spate, că nu-i situată pă Coasta dă Fildeş. Mamă ce moacă mişto ar avea sub soarele african.

În fine, o tăbliţă indicatoare ne anunţă că oraşul Milsaböor se găseşte la treizeci de kilometri.

I

Milsaböor este un orăşel nostim, lăcuit, colorat, ornat. Arcuri de lumină împodobesc strada principală. Casele sunt vopsite în roşu, sau în albastru; verandele cu geamuri duble şi fără perdele te invită să admiri interioare cochete. Firmele magazinelor se compun din adorabile tablouri naive. Reni cu zurgălăi prinşi pe harnaşamente târăsc sânii printre munţi de zăpadă. Basme de Crăciun.

Descindem la Thalerdiinbrank-ul locului. Face parte din lanţul hotelier dirijat de tatăl Krakkăi. Mai modest decât omologul său stockholmez, pare mai vesel, cu aerul său de pensiune familială. Miroase plăcut a ceară, a căldură şi a peşte afumat.

Ne primeşte inevitabila matroană grasă, înaltă de peste doi metri, care ar putea înlocui Statuia Libertăţii, cu braţul ridicat, în ziua când aceasta din urmă ar fi cuprinsă de crampe.

Zâmbetul ei afabil precede o veste proastă. Este „plină”. Imposibil de găsit o cameră în Milsaböor, în aceste zile oraşul găzduieşte târgul chibriturilor.

Krakka se prezintă. Giganta se dă de ceasul morţii. În hotelărie este ca în curvăsaria de lux: concurenţa nu exclude solidaritatea.

— Ascultaţi, zice, nu pot lăsa în stradă fata unui confrate şi prietenii ei; dacă acceptaţi, punem oişte saltele în camera mea.

Nu ne prea surâde, dar asta-i situaţia: fără ieşire.

Acceptăm deci şi mulţumim.

— Singurul necaz, suspină Beru, este boala soţului dumitale.

— Ah da, uitasem, din comoditate, să-ţi spun că dama conversează franţuzeşte mai bine decât tine şi aproape tot atât de bine ca mine.

Cască larg hublourile albastru azur:

— De unde ştiţi? se sufocă de mirare.

După care fruntea începe să i se încreţească, ca un luciu de apă în bătaia vântului tomnatec.

– „Sfinte Dumnezeule! dar vă recunosc! Sunteţi faimosul magician Nostraberus, despre care au tot vorbit jurnalele!

— Lăsaţi, lăsaţi, scumpă doamnă”, modestizează monseniorul Berurache. Cât priveşte gagiu matale, s te faci la idee: ce i-a rămas între craci, să zici mersi dacă-i foloseşte la făcut pipi. Pentru frecat păsărichea lu’ matale, aprovizionează-te cu banane necoapte. Bătrânu’ lui diabet l-a făcu mai dulce decă o tonă dă miere da l-a lăsat fără sculă. Poţi să-i şi gipsezi mădularu, poziţia dă drepţi ie esclusă. Febra dă care dârdâie acuşica nu-i grav: o enuflexiune dă piept. îi trânteşti nişte cataplasme cu muştar şi poa’ să-şi reia ocupaţiile la spălătorie. ’Nţeleg că spălatu şi călcatu le misia lui. Golit puuele dă gunoaie şi curăţat căcatu’ dă pă cearşa „în! îl văz d-aci cu bărbuţă şi

biciclu pă nas. Când – aţi găsi voia să se facă profesor, nu? I-ai lurat la meserie raşpa, l-ai dus la popă şi-l făcuşi aletu lu' mata. Când îl persecută telectualu să salvează c-o carte în mână la veceu. Nu merită scandalurili dă i le faci pă chestia asta. Ie timid şi tâmpit a are fondu bun. Drama le că gândeşte şi regulează nemic. În zilele noastre dă azi să cere gânduri uite şi ştremelege cât ciomagu. Asculţi dă idei areţe, dă membre sculate, ie atavic.

Hoteliera recepţionează discursul, leşinată de miraţie.

Beru o fascinează:

A ajuns în această ţară din nord ca un mesager al altor lumi, guvernate de cunoaştere;

Ea-i întinde o mână capabilă să cuprindă o omletă din douăsprezece ouă.

Grasu contemplă dreapta întinsă:

— Dacă-i pentru Crucea Roşie, am dat dă Crăciun, spune.

Madama tremură din cap până-n picioare, în transă.

— Viitorul meu! Viitorul meu! Spune-mi viitorul!

Atunci Alexandre-Benoît se pleacă asupra acestei labe mari cât Siberia, vagabondează pe ea, se pierde şi se regăseşte cu un aer dubitativ.

— Viitoru, porumbiţo? Te duci în mare viteză la bucătărie şi ne faci o pulpă dă ren în stil vânătoresc cu pireu dă cartofi. Dai o raită pân' pivniţă şi alegi câteva sticloanţe dă zeamă dă struguri. Roşu! Franţuzesc, bun înţeles. La noapte îi administrezi un calmant solid bătrânului tău ca s-adoarmă presto. After îţi pui ciorapi negri şi aştepţi în penumbră sosirea unui bărbat corect calibrat şi estrem dă bine sub toate raporturili, inclusist alea sexuale. Dacă nu te zgârceşti cu piperu la friptură, rişti să ai cuvântu' la şedinţa vieţii tale, luând în consideraţie că baldârili ie damblaua mea. Io fac amor la cântar. Şuncile mă aţâţă. Acu, pentru ce ţine dă viitoru

viitorului, ai să-l descoperi mâine dimineaţa, în cotidianu tău preferat. Izăcutarea i

Krakka subliniază cu un deget triumfător rândul 21 dintr-o pagină a cărţii de telefoane.

Mă plec, cu inima-n sărbătoare, presimţind ce voi găsi sub minuscula petală roz, care este unghia carminata a frumoasei mele prietene.

„Stoneschaarden Frederik”. Urmează câteva cuvinte pe care-şi face o mare acere să mi le traducă:

„Import. Strada Vydanjă numărul 18. telefon 465 – 11”.

Deja! Atât de repede! Atât de simplul Atenţie, când spun „simplu”, asta a însemnat, otuşi, ca Beru să se facă ghicitor zile şi nopţi de-a îndul şi că a trebuit să moară Malestrom ca să mi-s această pistă.

Draga miss Parking, cu memoria sa tot atât dectivă cât curişorul. îi lansez, prin spaţiile înză pe –te, o escadrilă de gânduri recunoscătoare.

— Deci? întreabă Krakka, foarte supra-excită.

Dumnezeiesc, efectul unei reuşite depline asupra sistemului nervos. Un safari reuşit! Stai de zile nbuscat în brusă. Nu mai speri nimic. Şi dintr-o aţă, la o cotitură a pistei, chiar cu faţa la tine, se prezintă elefantul, se opreşte cuminte şi-şi dă trompa tr-o parte ca să nu jeneze tirul. Îţi clipeşte din hi invitându-te să tragi. Ai degetul încremenit pe trăgaci. Sângele-ţi clocoteşte în capul înfierbântat, mult prea frumos, de necrezut. Lozul cel mare! E al tău, bum! Doar al tău: împroaşcă mamutul cu plumb! Eşti răsplătit pentru toate speranţele. S-o finalizezi pe ultima devine superfluu. O faci, totuşi, din pricina celorlalţi. Că să aduci dovezi tangibile. Trofeele! Trofeele! Asta contează. Colţi de fildeş. Din care se fac mânere de umbrele. Şi dacă, după ce-o voi mierli, cineva mi-ar lua tigva să-şi facă din ea scrumieră? Arta de a refolosi resturile. Bieţii elefanţi! Suport şi mânere de umbrele!! Cu

dinţii lor nobili! Bieţii elefanţi, călători liniştiţi, masivi, aspri. Bieţi elefanţi…

Ea repetă:

— Aşadar?

Ei bine; nu mai ştiu. În sfârşit, nu aşa, dintr-odată. îmi trebuie timp de gândire. Atenţie la manevrele greşite, amice. Achtung!

— Mergem să reperăm locul, răspund evaziv.

Beru apare din pivniţă în tovărăşia uriaşei. Aceasta din urmă are rochia bine tăvălită prin pânze de păianjen, mai ales în zona bucilor. Grasu îmi virgulează o ocheadă lubrică şi flutură patru butelci cu totul stimabile, două provenind din Saint-Emilion şi două din Pomard.

— Uite-acilea, băieţică: planul dă adăpare să adoptă, îmi zice.

— În cazul acesta trebuie să ne gândim şi la planul general. Tu; care citeşti viitorul, ai habar ce se va petrece?

Închide ochii?

Clatină capul, se concentrează.

- Ce previzionaţi, maestre?

- Ştii ce văd?

— Fată odată!

— Micuţa Caty (enormitatea se numeşte, deci; Caty) prizonieră într-un bloc dă plastic, ştii, ca tâmpeniile alea pă care le pui la birău să nu zboare hârtiili şi în care ie castrată o insectă sau un obiect?

— Păi ca s-o încastrezi pe Caty, ar trebui un bloc imens.

— Mai încape vorbă!

Îl informez că am dat de urma proprietarului maşinii de care s-a folosit Borg Borïgm.

— Acea’s tem pădrumu bun, observă pertinent. Tre’s mergem să ambalăm, dă urgenţă, clientu.

— Ca să facem ce, cu el, deşteptule?

— Păi…

Întrebarea mea îl descumpăneşte. îşi smulge cu delicateţe fire de păr din nas şi mă priveşte cu aerul său cel mai năuc.

— Bătrânul a spus că, odată găsit, trebuie să-l prevenim. Niciun fel de altă instrucţiune. Trebuie, deci, să ne asigurăm de prezenţa lui Borg aici şi să-i aducem la cunoştinţă.

— Deci, da, concede dragul de el.

Totul e o treabă de pretexte, în existenţa noastră.

Trebuie întotdeauna să ia găseşti pe cele credibile, iar faptul că sunt sau nu adevărate n-are nicio importantă. Adevărul este ceea ce cred alţii şi nu, ceea ce-i într-adevăr. Mare parte din civilizaţia noastră este clădită pe minciuni admise.

Găsesc pe tejgheaua hotelului, un teanc de bilete de loterie şi-l împrumut de la enorma Caty (care nu ne poate refuza nimic). Iată-ne plecaţi, prin nă. meţi, către strada Vydanjă.

Oprim maşina la câteva ancabhari de 18. Bérurier rămâne pe bancheta din spate, în timp ce eu, şi Krakka ne ducem să sunăm la 16.

Vydanjă e o stradă liniştită, elegantă, cu case confortabile.

[O subretă solidă de cincizeci de ani vine să ne deschidă. Are tenul roşu-aprins şi ochi mari, ficşi, de păpuşă. Krakka îi propune bilete pentru loterie, Cu toată salata care însoţeşte oferta. Turta prost prăjită refuză clătinând capul în tăcere, fără a înceta să ne fixeze. Aşteaptă, – evident, să ne cărăbănim. Cum n-avem nimic să-i mai spunem, recurgem la bună seara şi traversăm strada pentru a suna la 15. Acolo avem de-a face cu o femeiuşcă tânără, plină de copii blonzi, dintre care unul în şantier. Mulţumită de viaţă şi de progeniturile ei, ouătoarea cumpără numărul 18914, tragere la sorţi poimâine, premiu special o Volvo familială.

După care retraversăm pentru a suna la 18. Nu ştiu dacă-i numai o impresie, dar casa aceasta pare mai pricopsită decât celelalte. Se scurge o clipă. Vedem ridicându-se un colţ de perdea la una din ferestre. Perdeaua cade şi un tip de vreo patruzeci de ani, foarte îngrijit, cu părul blond cenuşiu, purtând ochelari cu ramă de baga autentică, deschide uşa.

Îi torn un god aflon, cât să creadă că vorbesc curent suedeză şi Krakka se grăbeşte să debiteze restul.

Bărbatul ne priveşte cu un aer indecis, aruncă un ochi atent pe chitanţierul nostru şi decide că va scăpa mai uşor de noi cumpărând un bilet. Strigând peste umăr, o cheamă pe maică-sa. Ai remarcat, sper, că mamă, în lumea întreagă, de la nord la sud şi de la stânga la dreapta, are aceleaşi consonanţe. Chestie de mmmm… mmmmm cu ceva folklor împrejur. Apare, atunci, o bătrână doamnă, în care recunosc formal, oficial, pe Borg Borïgm, din pricina particularităţii sale nazale şi aiurelii de la ureche. Este stupefiant în bătrână doamnă. Pariez biletul meu (de loterie) că nu oricui, pe stradă sau altundeva, i-ar putea trece prin cap că doamna-i un gagiu în travesti. Personajul e în rol până peste cap, cu o siguranţă fără fisură. „O” privesc cum ia poşeta de femeie bătrână de pe o comodă şi scoate bani pe care – întinde „băiatului ei cel mare”, i, Biletul încasat, plecăm. Krakka trăncănind şi eu jju plecăciuni înlocuitoare de cuvinte. 8 f. Plasatori de bilete conştiincioşi, continuăm să prospectăm strada.

— Ei bine ce părere ai? mă întreabă amica;

— E o eroare, o asigur, afişând ipocrit dezamăgirea.

— Ştii de ce? Pentru că Bătrânul mi-a ordonat exclusivitate riguroasă şi trebuie, în consecinţă, să evit or. – e umbră de risc ca poliţia suedeză să fie informată.

La capătul străzii Vydanjă e un magazin de blănuri, unde se vinde pielea ursului după ce a fost. ucis. Condus ele un domn care are accentul din strada Roşiers (al

domnului Hussein). O rog pe Krakka să-i ceară informaţii despre numitul Frederik Btone. – x haarden, pentru orice eventualitate. Blănatul spune că această familie s-a stabilit în cartier fiutn patru ani. duc o viaţă discretă, nu primesc pe nimeri frecventează asiduu biserica reformată. Satisfăcut de jos până sus, inclusiv nivelul ecuatorial, neducem, mai întâi la maşina în care somnolează Beru şi, apoi, la hotel unde ne aşteaptă o pnă mai mult decât convenabilă, plus D-na Caty? Suntem invitaţii ei. Băuturică din abundenţă. Beru cântă Saltelarii ţinând-o pe gazda noastră de gât. Profit de euforie şi o şterg englezeşte să mă închid în micuţul birou al direcţiei, pentru a suna la Paris. Când te gândeşti că, într-un târg nenoroci cât ca Milsaböor poţi obţine. Învârtind un disc, Parisul, îţi recapeţi încrederea în om!

— Alo! dumneavoastră sunteţi domnule director?

După vocea mea, simte că am ceva pozitiv şi devine numai lapte şi miere, Şefuţul.

— Ei, dar e Nobelul nostru! modulează.

— Misiunea executată, domnule director. Amicul staţionează la câteva sute de metri de mine. Este o încântătoare doamnă bătrână, care trăieşte paşnic într-o casă elegantă, în compania fiului ei.

— La Stockholm?

— Nu, mult mai la nord, la Milsaböor. Bivuacăm la hotelul Thalerdiinbrank din localitate. Jubilează.

— Perfect, foarte bine. foarte foarte bine, San-Antonio. Atât de repede… în câteva zile, când pârliţii noştri de camarazi scandinavi… Bravo!

— Aştept urmarea instrucţiunilor dumneavoastră, domnule director, mă gudur, băgând pe fir o limbă catifelată.

Îşi drege glasul:

— Încearcă să închiriezi o casă discretă, într-un colţ izolat, înţelegi?

— Perfect. Doriţi să invit acolo mama şi fiul?

— Cum bine zici, drăguţă.

— Vom face cele necesare. Apoi?

— Apoi vom vedea, pentru că voi fi şi eu acolo. Vin cu primul avion. La revedere, dragul meu, şi, încă odată, bravo!

Cu primul avion!

Este pentru întâia oară, în cariera mea, că Bătrânul îmi anunţă o asemenea veste! Vin! Dumnezeule mare al cerului şi al regilor, ce important trebuie să fie acest Borg Borïgm în ochii lui ca să facă deplasarea.

Sunt pe punctul să părăsesc biroul cu un mers somnambul excentric, când mă trezeşte un zgomot violent. Am făcut praf telefonul. În aiureala mea, băgasem receptorul în buzunar:

ESTE DEPARTE DE A FI RUPTĂ GHEAŢA

ÎNTRE BÉRU ŞI GAZDA NOASTRĂ ÎN CIUDA UNOR MARI ACTE DE BRAVURĂ;

Slăbănog şi barbişonat, soţul doamnei Caty. Of-pcos şi amabil. Ai zice jocheu mititel, pensionat înainte de vreme. Înţepenit între pernele unui pat imens, ne observă cu ochi de câine bătut şi bolnav, iară manifestări antipatice sau ostile.

Două saltele sunt deja pe jos. Una este de două şocuri. Mi-o însuşesc în compania drăguţei mele Krakka. Cealălaltă, deşi este vorba de un „single”, îi este atribuită lui Bérurier.

Dar Grasu bombăne.

— Spune-mi, porumbiţo, o întreabă pe gazda [noastră, cu un câmp dă manevre moale ca al tău, n-o să mă faci să mă culc pă tare. Mititelu matale, slab cum le, ca o bicicletă dă curse, poa’ să tragă mai pă firepta şi dormim în trei.

Străină spiritului de contradicţie; această plagă societăţilor moderne, Caty dă ordinele cuvenite bolnavului,

care se supune smiorcăindu-se; După care ea se duce în baie, să se dezbrace discret. Când se întoarce, fără harnaşamente, pare să cântărească o chintală în plus. Beru, de partea sa, nu-i îmbrăcat decât în tricou Răsurei, care-i ajunge până la buric, îşi scarpină zdravăn boaşele cu un aer gânditor.

— Crezi că-i jaluz, taica Auritu? mă întreabă desemnându-l pe soţ.

— Este prea devreme pentru a şti, răspund. Dar viitorul apropiat ne va informa cu privire la acest subiect.

Bérurier lansează un pârţ răsunător, se scuză cu un surâs radios şi declară:

— Trecem la abordaj. îi voi cânta „Sus, sus, sus pe Caty”. Ce zici, grăsano? Am escaladat mai solide ca tine da niciodată mai ’nalte. În antrepriza asta. Sfinte Dumnezeule, tre’ să nu suferi dă vertij.

Continuă să se scarpine, evaluând situaţia.

— Bafta mea, are bucile la nivelu lu’ umerii mei. Crez că voi acţiona pă la spate, da-mi trebuie un scaun, ca lu’ generalu când se aburca pă armăsaru dă paradă. Poziţia-n genunchi, frumoasă Caty! Sprijină-te bine dă bara patului. Vezi tu acuşica cum să scutură sacii dă celulita!

Şi-i pleoscăie o labă.

— Te-anunţi c-un animal d-ăsta la o espoziţie agricolă, eşti premiant din oficiu. Nu mişca, Scandinavia, să-l fac ezerciţiu dă gală a lu’ pomperii din Paris. Salvare pă scara mare. Ie solid scaunul ăsta? Privit acţiunea, gentlemanes şi milady. Artista înizărciţiu la mare înălţime. Zi-mi Caty, nu-i cumva gelos, neputincioşii tău? N-aş vrea să-l oftig şi mai rău.

— Nu, nu, nu-i gelos! asigură, grăbită foc, hoteliera.

– Bravo, complimentează Majestatea Sa, liniştit pe partea asta, dă altfel n-are motivaţii! Dacă el le pă tuşă, nu văz niciun motiv să-mi poarte pică. Crăcăna mai larg bulanele, măicuţă, să mă orientez… Eşti greu dă practicat

fără busolă! Aoleu, ce junglă păroasă… O să am impresia că proţăpesc o claie dă furaje. Ar fi tre’ să te cosesc ’nainte să mergem la estaz. Asta-i flocăraie pentru hibernat, ursoaico! Stai niţel să-l arenjez frizura. Cărarea la mijloc, fetiţo, stil Paul Reynaud. Ce chestie, dom’le, dac-aş vrea să-l mozolesc intrarea în tezaur, aş semăna cu Karl Marx. Mai apleacă-te puţin. Aşa. Banco… Drace, caverna lui Alibabaşa! Cu ce te-au dezvirginat în tinereţe, c-un magnum dă şampanie? Fuga în Egipt! Tunelu sub Mont Blanc! Câinii latră ca ravana trece! mai pleacă-te oleacă, să pic ezact pă tvenus. I-auzi colea, conversează mamelucu tău. Ce naiba povesteşte? Conversaţia merge la coafor, a-n plin coţăit îţ taie frenezia. Ce vrea ofticosu tău? «? ’Ntreabă ce-l fac? întoarce-te puţin Caty, să-i ulberăm îndoiala, ieduţului. Semicerc la dreapta! oarte bine! Foarte bine… Uşurel! Asta-i! Priepe acu? Fătălăule, de you realizezi the royal performanţă?

Nu-i treabă dă bijutier, asta? Gineşte: stil languros. Dunărea Albastră tralalala lala pam pam! Te crezi în gondolă. Ş-acuşica băgăm cărbuni! Io-te j-a să-ncinge la rişeu, arzoaica! Şi nu mai ţipa aşa tare că nu-ssurd. Sau al cea fi politicoasă: zbiară în franţuzeşte. îţi pompez un produs made in Franţa. Nu te aia în suedeşte! Şi zi-i cevaşilea, lu’ brancarda asta a ta, lu’ spălătoru tău! Dă măcar dovadă dă autoritatelui la lepădătura asta pă pernele lui: domnul Recamier! Aşteaptă să ne potolim! Caty, bordel, încetineşte, uşurel, uşurel! Caty ce faaaci? Catyyyyyyyyy… Tace.

Coboară, buimac, de pe scaun.1

Aplaudăm.

O merită.

Dispar în baie, ca două stele ale baletului după ce şi-au făcut numărul.

Atâta doar că, în comparaţie cu al lor, „Moartea lebedei” sau „Noaptea valpurgiilor” nu sunt decât glumiţe

pentru fetiţe de-a-ntâia primară.

Se întorc de câteva ori să răspundă ovaţiilor noastre. Apoi se închid în localul tapisat cu faianţă galbenă. Radioşi, momentan şi sexual potoliţi.

Robinetele solicitate curg gârlă, spre marea mea uimire: Bérurier rezervă de obicei apa navigaţiei sportive.

Se discută, foarte aprins, în baie, vehement chiar.

Răzbat până la noi pleoscăituri care amintesc numerele de atracţie ale delfinilor dresaţi în centre acvatice.

Vocea. Matahalei bubuia în camera de baie ca tunetul într-o vale îngustă. Se percepea şi râsul idiot al gazdei. Săruturi mieunate. Cotcodăceli de poiată în efervescenţă. Din nou plufuri! Apa dislocată din cadă se scurge până în cameră. Curat nebunie post-coitală. Mă bucur să constat că nu toate animalele sunt triste după ce fac amor.

Şi-apoi, dintr-odată, se făcu o linişte de o rară brutalitate. Zgomotul zbenguielilor se stinse „brusc, cum se stinge lumina când tragi heblul.

Am avut răgaz să număr mental vreo zece secunde până să se mai audă o nouă exclamaţie berureeană. Neplăcută la auz. Un urlet de porc căruia-i secţionezi carotida.

Apoi alte două secunde de absolut nimic:

— Sana! Iute!

Mă ridic dintr-un salt:

Din alte două sunt la uşă. Zăvorul fusese tras”. Cu un brânci îl transform în tinichea spânzurată.

Şi atunci văd ceva ce n-am mai văzut niciodată în prodigioasă mea existenţă (nu vă îngrijoraţi pentru abundenţa de superlative, Larousse mi le vinde ieftin, mersi).

Acest ceva de care vă vorbesc, nu mi-ar fi trecut prin cap că se poate imagina, ce să vă mai spun! Monumental, ca senzaţie, îngrozitor, ca spectacol; Neplăcut de povestit.

Imaginaţi-vă că Beru este în afara cadei; dar incomplet, mai are încă un picior înăuntru.

Acest picior, stimate şi stimaţi cititori, Beru, el, nu-l poate scoate. Ştiţi de ce?

Pentru că apa din cadă este îngheţată. Îngheţată bocnă, formând un bloc compact.

În interiorul blocului: giganta, pietrificată pe când mai hohotea de râs. Halucinant.

— Nenorocire, bâiguie Beru, nenorocirea nenorocirilor. O nebunie. O nebunie!

Niciodată nu l-am văzut pe Matahală atât de palid. Alb, ca să spun tot adevărul, cu reflexe albăstrii pe sub piele.

— Dar, dar.

Iată tot ce găseşte să spună un băiat care posedă bagajul meu literar şi uşurinţa mea în elocuţiune.

Mă efortez, îmi stimulez meningele până la dezintegrare şi reuşesc să adaug:

— Ce?

Ai citit bine? San-Antonio, unicul, nu reuşeşte să emită decât trei silabe pe care le-ar dispreţul şi o bătrână portăreasă pusă pe cititul corespondenţei locatarilor: dar-dar-ce.

— Nu po’s în scot, sughiţe Hăpăul, pe marginea, nu numai a cadei, ci şi a crizei de nervi.

Continuu să mă zgâiesc. Incre-dul!

— Ajută-mă! mă imploră prietenul meu. Mă apropii şi trag de ţurloi. Nimic. Krakka, foarte intrigată, apare. Vede. Urlă. Asta mă face să reacţionez. Deschid robinetul de apă caldă, dar realizeze că jeturile fierbinţi vor opări piciorul Grasului, deasupra nivelului gheţii, fără s-o topească destul de repede.

Îmi leg un prosop în jurul taliei şi ţâşnesc din cameră.

Portarul de noapte vorbeşte franţuzeşte.

— Unelte, unelte gâfâi eu.

— Ce unelte?

— E pentru patroană. Repede.

Fără să se desuluiască, mă trage într-o mică magazie şi-mi indică o ladă metalică. Dintr-un foc, găsesc mai mult decât speram. Căutam un ciocan şi o daltă: descopăr o lampă de sudat.

Zgomotul lămpii de sudat umple baia de un bâzâit îngrijorător.

— Ai grijă dă laba mea! imploră Mamutul:

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— Abia încep să pricep, băiete. Abia acum… Caty dăduse drumul la apă caldă. Cât a curs mizeria ne-am mai giugiulit niţel. Când cada era pă jumătate plină, i-a vânt damblaua să facem baie-n doi. Io categoric contra, cunoşti principiili mai? Da muntele dă carne mă busculează-n fleşcâraie. Lunec, pic în fund şi cât mă jucam de-a tritonu, ia a vânt lângă mine. Regăsesc echilibru şi tomnai ieşeam din apă. În momentu' ăsta, o mână trece prin lucarna pă care-o vezi colo şi pă care băbătia o dăşchisese din cauza la aburi. Mâna asta a lansat nu-ş' ce în cadă. Apa s-a transformat stantaneu în gheaţă şi io avui picioru' capturat.

Scade glasul.

— Şi ea, San-A?

— Moartă, zic. Sufocată.

Gheaţa este destul de topită în regiunea copitei sale, atât cât Marele Fornicator să şi-ţi poată elibera.

Se prăbuşeşte, jambonul amorţit neparticipând la susţinerea supra-ponderalului. Deschid robinetul de apă caldă şi-i înfăşor ţurloiul în prosoape abu-rinde, sperând să-i refac funcţionalităţile.

Odată desăvârşită această operă de asistenţă; arunc un ochi pe ferestruică. Apartamentul răposatei Caty este situat la parter, iar fereastra de aerisire dă într-un garaj.

Clar că asasinul a avut tot timpul s-o şteargă!

Marcat de mârşava lovitură sub centură, ml aşez pe marginea căzii. Biata Caty. Doar bărbia-i iese din blocul de gheaţă, alb-verzulie. Şi braţul său drept, vertical instantaneizat de îngheţ, în clipa-n care-l trimitea să pipăie trup de bărbat.

Va trebui prevenită poliţia. Vom avea dreptul la tot tam-tamul de rigoare. Vă daţi seama: prezicătorul Nostraberus şi premiul Nobel pentru literatură, compromişi într-o afacere criminală la capătul unei fiesta galante! Misiunea mea e-n pom şi eu în pragul unei congestii cerebrale. Să-l auzi acuşica pe Bătrânul! mai ales că Borïgm ne-a dibuit. Căci, fatal, ori el, ori „fiul" său s-au jucat cu produsul de congelare.

Mişto invenţie, nu? Şi care, dacă va fi dezvoltată, poate avea oarece repercusiuni. îţi imaginezi oceanele deghizate brusc în cuburi de gheaţă?

Bérurier, revigorat, contemplă cu tandreţe cadavrul, ei;

— Consolarea, zice, este că a mierlit-o amuzându-se şi după ce s-a regulat ca o suverană. Da cum dracu-i comunicăm ultimele ştiri diabeticului ei inpotent?

(Suntem scutiţi de această corvoadă:

Doborât, în fine, de raţiile masive de somnifer, lata ia sforăie ca un concasor, ignorând regeşte drama.

— Haide, mai avem câteva ore de răgaz, îmi zic cu familiaritate în sinea mea. Mă ştiţi doar.

Om de acţiune când sunt strâns cu uşa? * Spirit de decizie ascuţit ca un ătilet veneţian?

Mă apropii de fotoliul fătuţei Krakka, picată într-o stare de prostraţie.

— Înţoleşte-te, iubito, ne cărăm.

— Bine, dar poliţia…

— Eu sunt poliţia.

Învinsă, îşi pune hanţele de blană.

Zece minute mai târziu, ne uşchim pe uşa din spate, ca să nu tulburăm soileala portarului de. noapte, care tocmai visează, ca toţi suedezii în acest anotimp aspru, că se prăjeşte la soare pe o plajă a hotelului N'gor din Dakar, în timp ce nevastă-sa îşi freacă jamboanele cu cremă de bronzat.

*

Krakka priveşte casa adormită, apoi întoarce către mine adorabila ei mutriţă, şifonată de: emoţie, oboseală, somn şi tot ce mai vrei tu să adaugi.

— Şi ce-o să fie cu noi acum? întreabă ea, cu spaimă-n gât.

— Acum e acum, iubito, răspund cu maximum de tact şi de concizie.

— După părerea mea păsărelele s-a cărat, pronostichează prezicătorul.

— Probabil, conviu, ceea ce nu mă va opri să le percheziţionez căminul.

Unind vorba cu fapta, părăsesc maşina, urmat de camaradul Nostraberus, care târăşte eroic cataliga înţepenită.

— Aşteaptă-ne aici! îi recomand lui miss Nea-sătte.

Traversăm strada.1 r* Urcăm peronul casei;

O linişte impresionantă, supranaturală, s-ar putea preciza fără teamă de greşeală, domneşte peste

Milsaböor. Flori de gheaţă pe toate geamurile. Iluminatul parcimonios al străzilor le transformă în ilustrate de revelion. Nu ilustrate tâmpite din prezent, cele de odinioară, strălucitoare, cu clopoţei în relief…

Îmi scot amicul Sesam din buzunar pentru a conversa cu broasca.

Broaştele! Căci, imaginează-ţi şi-au instalat o jumate de duzină, nenorociţii ăştia. De jos până sus! Când îşi descuie uşa au, probabil, impresia că descheie o sutană.

Şi nişte încuietori încăpăţânate, poţi să mă crezi!

Vicioase. Cu piedici, cu siguranţe, cu jumătăţi de învârtituri la dreapta, cu angrenaje ascunse.

Îmi trebuie cam douăzeci de minute pentru a obţine câştig de cauză. Beru strănută ca un apucat, îşi ascunde râtul în gulerul canadienei „să amortizeze exploziile, dar împrăştie, totuşi, o bogăţie de decibeli.

Între două înghiţituri de muci care-i permit să recupereze, de fiecare dată, câte o livră de deşeuri pe cale s-o ia razna, ricanează.

— Orşcum am văzu corect, când o vizionam pă Caty într-un bloc dă cristal, nu?

Sunt de acord cu el. Dar degetele mele fără mănuşi amorţesc şi gesturile îşi pierd precizia. Simţul tactil are nevoie de un anumit număr de grade plus pentru a se putea exersa convenabil. Altminteri ai vârful degetelor în fier-beton, labele ţi se transformă în mănuşi de armură. Încearcă tu să prinzi pureci sau să forţezi un produs „Yale” în asemenea condiţii.

— Hai odată! mai bine încercam io berbeceşte! Măcar asta mă încălzea, sugerează guturăitul…

— Ca să alertezi tot cartierul?

— Ce spui: casele la pinguinii ăştia le calori-ferate şi insonorizate.

Mângâie uşa cu jind.

— Nu-i o slăbătură, admite, da nici eu. Mi-ar plăcea să mă concurenţiez cu ea.

— După ce-o deschid, poţi s-o iei în spinare şi f să te exersezi cu ea într-un fund de pădure.

Mânerul de alamă cedează, până la urmă, presiunilor mele. Regăsesc marele vestibul în care-am vândut lozul secolului. Mirosuri de pisică (domestică), de chimen, de lemn ars. Toate astea sugerează linişte. Cotidianul. Contrariul a ce-ar putea fi bârlogul unui criminal.

— Cu ce-ncepem? întreabă Grasu.

— Cu camerele; de obicei în astea rişti să găseşti

chestii interesante.

Mastodontul îşi pierde dintr-odată mutra simpatică.

— Nu mişca, în vine aşa o senzaţie, zice;

— De ce fel?

Cu ochii închişi, captează prevestirile în obscuritatea endemică a vastului său craniu. et-E vag, e vag... – Ce-i vag?

— Senzaţia mea.

Scade tonul. Vocea-i devine un susur aproape de neauzit.

— De ce vorbeşti atât de încet, Obscenule? E cineva în casă?

Ezită, clatină capul:

— Nu: nimeni. Tocmai asta mă şifonează: nevoia de a conversa încet dacă tot nu-i nimeni icişea şi sunt sigur de asta. Ciudat, nu?

— Am impresia că tot cultivându-ţi vizionarismul ai început să pedalezi în gol, Tataie. Ai să-ţi continui vocaţia mai degrabă la balamuc decât la Olympia. Hai, go 1

Şi gonăm.

La primul etaj, „scara dă într-un fel de anticameră îngrijită, garnisită cu tapet şnuruit, cu lam-brechine şi gravuri vechi. O berjeră şi două fotolii adânci, o pianină... Trei uşi deschise spre camere, într-un şemineu de faianţă, gen Delft, se stinge fumegând jăratecul.

Oare un mort poate fi considerat o absenţă? Zici că da? s Dar doi morţi?

Şi ăştia? Eşti sigur?

În acest caz are dreptate Bérurier: în casă nu e nimeni.

Tot aşa cum are dreptate să scadă tonul. Este Ceea ce se face în prezenţa unui cadavru, nu-i aşa?! Şi încă mai scăzut când este vorba de două, în cazul de faţă, cel al lui Borg Borïgm şi al „fiului său”.

Rugaţi-vă pentru ei T Mersi.

AM ONOAREA SĂ VÁ INTERPRETEZ UN REMAKE AL „ZĂPEZII PESTE PAŞI”.

Bérurier se trânteşte pe ultima treaptă.

Urmează câteva expectoraţii, fără consecinţe grave pentru mocheta fixată cu o vergea de alamă.

— Mă doare bulanu, zice, masându-se. Sper să nu să bage cangurena-n el.

I Vorbeşte liniştit, ca unul care nici n-ar fi văzut morţii zăcând pe covor în atitudinea, bizară şi ridicula deopotrivă, pe care o au oamenii seceraţi fulgerător.

Nu-mi pot dezlipi ochii de cadavre. Au fost serviţi cu vârf şi îndesat. Să numeri plumbuşorii care le garnisesc carcasele ar fi o corvoadă de Benedictin. De altfel, singurul lucru de care are acum nevoie stomacul meu întors pe dos este o benedictina.

Au scuipat cel puţin două mitraliere. Fiecare şi-a clănţănit întreg încărcătorul. Curăţenie generală şi nemiloasă.

137.

— Borïgm trebuie să fi avut mulţi duşmani; zic, mai mult. pentru mine decât pentru interlo. cutor.

Maiestatea Sa clarvăzătoare trage o băşină pentru a-şi traduce emoţia.

O acompaniază cu replici prelungite, modulând din anus, apoi declară:

— Tu nu găseşti curios că asasinii venitl să rectifice o pereche dă civili, a avut grija să-nchiză şase broaşte înainte s-o uşchiască?

Splendoare a înţelepciunii berureene... Grasu percepe imediat anomalia. Într-un joc desenat cu şapte greşeli, el vede greşelile înaintea desenului.

— Concluzie, continui eu pe urmele perspicacităţii sale: posedau dublul cheilor casei. Priveşte: Borïgm şi amicul Stoneschaaden au fost surprinşi în somn. Sunt în ţinută de noapte şi este clar că au fost bigubiţi în clipa în

care ieşeau din camerele lor.

— Ezact;

— N-ai viziuni aferente acestei duble omucideri?

Nostraberus se concentrează, ceea ce încarcă mocheta cu o şi mai expresivă grămadă de carne şi tâmpenie.

— Crez că văz-cevaşilea:

— Un criminal?

— Oareşcum. Da i-atâta dă aiuristic că nu-ndrăznesc să-l zic.

— Dă-i drumul, totuşi!: – Ei bine…

Neverosimilul „viziunii” sale îi anchilozează limba. Se bâlbâie.

— Go-go-goşi mucegăite. Ce vrei, băiete, capu’ meu nu-i teve cinci când retransmite Franţa-Italia la hadbal…

— Ascultă, Grasule, n-ai de ce te jena. Doi amici şi nebunia, total trei amici, Camarade.

Cu respectul de sine adormit de blândeţea inefabilă a vocii mele de tenor, se lansează:

— Ea este care a ucis, declară, desemnându-l pe Borg Borïgm cu braţele-n cruce pe covor, în cămaşă de noapte femeiască.

Îmi înghit greaţa şi contemplu încă o dată spectacolul macabru.

– Cum se poate, Grasule? obiectez, fără să-l busculez. (Realizasem că parabolele sale sunt de interpretat; seamănă adesea a deliruri dar şi copacii ascund pădurea).

— Nu po' să-l explicitez. Pă ea o văz trăgând cu archebuza. Din contră, în mintea mea, ea e-nţolită nu-n cămeşoi dă noapte, ci într-o blană neagră.

Înalţă umerii.

— 'Ţeleagă cine poate! conchide.

Nu-ţi screme minţile, căscatule, n-ai să poţi înţelege nimic, niciodată. Eu, însă, vreau să înţeleg. Deci pot.

Instinctul comandă. Mă supun. Iată-mă ghemuit

lângă Borg Borïgm, evitând să-mi bag labele în imensa baltă de sânge care-l înconjoară.

Îl palpez.

E Peste tot. Absolut peste tot. Şi simt că mi se încălzesc lămpile. O luminiţă apare din tenebre. Datorită lui Nostraberus. Citesc acum previziunile lui, cum citeşti tu strălucita carte de faţă. Le traduc în 2 lar mai bine decât ar şti el s-o facă. Beru secretă doar; îmi asum bălegarul astfel produs. Şi fertilizez cu el vasta mea inteligenţă.

— Ascultă, Grasule, îţi voi explicat?

— Ce anume?

— Povestea lui Mister Borg Borïgm.

— Păi o ştim dă la curva dă nevastă-sa.

— Nu, Grasule. N-o ştii decât parţial, dar ţi-o voi povesti întreagă, aşa cum un tip simplu, non-iluminat, non-prezicător, ca mine, o. reconstituie.

— Dă-i bice!

— Trecutul lui Borïgm rămâne un mister. Homosexual, sadic, superstiţios, mediu, violent, ucigaş, tot ce vrei tu, dar şi deţinătorul unui secret. Secret care-l interesa pe răposatul Maelstrom şi continuă să-l pasioneze pe Bătrânul. În asemenea măsură că-i deja pe drum, pentru a ni se alătura…

— Secretele le îngropate în hoiturili ăştia, suspină mammouthman-ul, arătându-mi cadavrele.

— Nu, Grasule, secretele trăiesc bine mersi. Băbătia mitraliată nu-i Borïgm. A fost o femeie adevărată…

— Ceea?

— N-ai – decât să pipăi dovezile, eşti specializat în vechituri. O babă autentică. Pata de pe ureche e artificială, dar particularitatea nazală este veritabilă. Pariez că-i vorba de o rudă a lui Borïgm. Mătuşă, verişoară, ceva în genul ăsta. Cineva cu care semăna. La care s-a refugiat. În care s-a deghizat. Pricepi? Diabolic. Iată de ce n-a putut fi

găbjit. N-a încercat să-şi schimbe aspectul: s-a cuibărit în umbra cuiva care îi semăna. I-a fost suficient să-şi lase părul lung şi să şi-l albească. Să poarte haine de femeie, chestie simplă şi plăcută pentru un pederast. Putea să se hazardeze în oraş mai ales noaptea, presupun, când ruda rămânea închisă, voluntar, în: casă. Bună treabă, nu?

Au trecut anii. Totul era O.K. Se considera în afara oricărui pericol, când s-a produs evenimentul care ar fi trecut neobservat pentru orice alt personaj, în afara acestui straniu criminal înnebunit de ocultism. Profetul, vizionarul Nostraberus, a sosit. În Suedia. Succes trăsnet, prodigios. Revelaţiile sale uluitoare, claritatea prezicerilor sale, au invadat paginile-ntâia ale ziarelor. Marele Nostraberus, unicul, infailibilul! Lui Borg Borïgm i-a intrat morcovul. Ştia că Maelstrom îl va consulta pe mag. S-a temut că tu vei reuşi să descoperi taina ascunzătoarei sale. Şi zile-n şir i-a ţâţâit pipota. Viaţa i-a devenit coşmar. Pe scurt, avea impresia că-i gol puşcă în mijlocul Suediei. Vânătorul fascinează vânatul mim călăul îl fascinează pe condamnat. După frământări febrile, Borïgm decide să ia iniţiativa. De Unde atentatul din bordel. Clientul nostru-i un uci-jgaş fără scrupule, un om pentru care viaţa omenească nu are nicio semnificaţie. Probabil pescu – ieşte în delirante contacte oculte cu lumea lugubră a umbrelor justificări pentru toate ororile. Cred că încep să „simt” personajul.

Beru râgâie la ralantiu. Ochii bulbucaţi apasă greu pleoapele inferioare, gata să se rostogolească scară.

— Nu-i rău. Să ţine. Să ţine!

— Deci, continuu, se ambuschează la vânzătoarea de cururi, îl reperează şi-l ucide pe duşmanul său, se-ntoarce pe şest la Milsaböor şi te vede pe când mă aşteptai în maşină, la colţul străzii. Are un şoc teribil. Magul aici! La doi paşi de bârlogul u! Nicio clipă nu se îndoieşte că puterile tale su pranaturale te-au adus în această

localitate. Se ascunde. Ne urmăreşte până la hotel... Descoperă că bivuacăm în ogeacul patronilor. Pătrunde în garaj şi constată că acesta comunică, prin fereastră, cu baia. Cască urechile şi ochii. Te vede făcând pe tâmpitul cu femeia-gigant. Aruncă produsul său soli-difiant în cadă. O şterge. îi stătuse-n gât super-vizionarul. Pentru el deveniseşi ochiul lui Cain. Cât priveşte produsul, degetul meu mic îmi şopteşte că are legătură cu secretul care motivează interesul directoraşului nostru pentru Borg Borïgm. A doua ispravă a zilei fiind realizată, Borïgm îşi spune că trebuie să radă aceste personaje (indic morţii) pentru că sunt compromiţătoare. Străin recunoştinţei şi cultului familiei, îi curăţă, dacă asta se poate numi curăţenie. Şi se cară, încuind uşa cu cheile „sale". Ce părere ai de această teză pe care ţi-o livrez în chip de omagiu, o, magule?

Deseori l-am uluit pe Grasu, dar rareori în asemenea măsură. Treabă curioasă, acest individ care se împăunase faţă de toată lumea, începând cu mine, cu harurile subit revelate, acest tip este impresionat de deducţiile mele pornite din iluminările sale.

— Să ţine al naibii! bâiguie Nostraberus. Au, au, au, ce bine să ţine! Ie solid! Dă la fundaţii pân' la coperiş! Ca turnu Eiffel. Are bază şi se termină-n ascuţiş, împuţiciunea! Nici eu n-aş fi putut s-nvent mai arenjat! Să-ţi zic fondu la gândirea mea, tu-i rahaţii mă-sii: proteza ta să ţine, fiule! Asta-i cu –, vântul: să ţine!

Se ridică pe scară, cu „braţele întinse ca pentru a întâmpina ceva.

Maşinal, mă zgâiesc. În spatele meu. Nimeni.

— Nu era singur, nu era singur! strigă magul. Nu-l disting pă cinevaşilea. dă-l însoţea, da' a pierdu ceva din fugă. I-a căzu din buzunar şi n-auzi din cauza la zăpadă. Hai să vedem despre ce-i vorba.

Este vorba de o cheie.

O simplă cheie plată. A căzut în amprenta unei Jălpi şi reflecta luminile lampadarului apropiat.

O ridic. O examinez. Cheia unei broaşte cu cilindru. Clasică, banală. Cu, gravate pe ea, o cifră p un cuvânt. Cuvântul în suedeză, cifra în arabă. Rămâne de văzut. O bag în buzunar.

Ninge uşor, încă de la sosirea noastră. Fulgi zgârciţi, preludiul unei ninsori abundente, judecând pupă ceru! greu, jos şi negru.

1 Ajungem la maşina noastră. Fericiţi că-fă tuta Krakka nu ne-a însoţit. Două cadavre adăugate colecţiei sale de emoţii o terminau.

Oricât de modernă ai fi, cur rapid şi turnul de Control destrăbălat, chestiile astea îţi malaxează Senzorialul.

— Nu te-am lăsat să aştepţi prea mult, frultnoaso? ciripesc deschizând portiera.

Krakka nu-i în maşină. L Cercetez împrejurimile fără să descopăr ţipenie de om. Strada e goală, lividă, abandonată. Din instinct – uşor se contractează un obicei – îl interoghez pe mag din priviri, ca pentru a-i cere o clare de seamă.

Ăştia suntem: cu cât ni se dă, cu atât cerem mai mult. Generosul este o vacă la care nu te saturi să sugi. Nu te lăsa întrebat prea des cât e ora, asta se termină prin şterpelirea ceasului.

Beru dă din umeri. Sictirit de ignoranţă, în cazul de faţă. Ecranul său vizionar este gol ca al televizorului tău într-o seară de grevă.

— Nu, nu ştiu, bâiguie.

— S-o fi speriat, soliiocvez. Uciderea maimuţei Caty o pusese pe gânduri. Acu, văzându-ne pătrunzând la Stoneschaaden prin efracţie şi-o fi spus că navighează pe o navă care ia apă. O fiică de burghez conservă, totuşi, noţiuni burgheze.

Când pun punct tiradei, punctează el.

— N-ai înţeles nimic din pipiţa asta. Mai temerară ca ea nu există multe. Aventurili noastre îi făt cea chiloţii uzi dă plăceri.

Dă ocol maşinii, cu capul plecat ca un fotbalist pe cale să dribleze.

— Ian fă-te-ncca să vezi.7? Mă.

— A fo' îmbarcată, gagică-ta. Să văz clar urmele dă bocanci pă zăpadă proaspătă. Doi masculi la venire. To ăştia, plus urme dă femeie, la întoarcere. Nu să poa' mai clar. Probabil că sosirăm ezact când cei doi se pregătea s-o roiască. Au aştepta să ne vadă intraţi. Dup-aia a-ncepu să ningă, dovadă că ceru ţine cu noi, camarade. Pe covoru ăsta alb, urmele e ca un gândac în lapte, pistă regală. Şo pă iele!

Acţionăm în conformitate".

Ele ne conduc o sută treizeci şi patru metri mai departe, până unde staţionase o maşină în care-au fost înghiţite. Se vede net că unul dintre bărbaţi tş-a suit la volan şi celălalt urcase pe uşa din spate, cu fata.

— Repede, până nu şterge zăpada urmele, preconizez.

Fugim la hârbul nostru şi accelerez, urmărind atent dârele lăsate de pneurile asasino-kidnaperilor: Mare baftă că Milsaböorul n-are noctambuli. La capătul străzii Vydanjă cotesc dreapta, pe un drum care-şi pierde calitatea de stradă pentru a se deghiza în şosea. Casele, iluminaţia, se estompează. Înlocuite de copaci nordici din ce în ce mai deşi. În afara oraşului ninsoarea riscă să acopere dâra dublă. Din timp în timp, oprim şi verificăm dacă mai suntem pe drumul bun.

— Ie inesplicabil că a îmbarcat-o pă pisicuţa noastră, bombăne Bérurier. La ce-i duce asta?

— Vor să ştie unde am ajuns, cine suntem şi care-s intenţiile noastre, răspund cu o mare, reală şi absolută pertinenţă. Trebuie cu orice preţ s-o recuperăm urgent pe

Krakka! Pentru un asasin cu sânge rece ca Borg Borïgm, mândreţea ei de piele catifelată valorează cât o ceapă degerată. Individul este mai necruţător decât un boa înfometat, închis în compania unei veveriţe.

— Să ţine, răspunde Nostraberus;

Noul său leitmotiv: se ţine! îl gargariseşte c-o plăcere de colecţionar…

— Ce se ţine, Grasule?

— Fraza ta. Mă-ntreb dă un-le scoţi aşa ferchezuite, că n-ai Sorbona în buzunar. Io care-am trecu la distanţă de-un fir de păr dă cur pă lângă certificaţii dă clasele primare n-aş fi-n stare dă langaju ăsta. Notează că, la conversaţiune ies în câştig. Cu cât derapezi mai puţin în poezele cu aţă ei mai pănţeles. Dă exemplu, fraza ta. Io, ca să dau ideea dă ucigaş, aş fi zis „un gunoi cum nu e doi" sau „spumă dă târfă" sau nu-ş' ce. Da' nu-mi trecea pân' cap un boa şi o veveriţă. N-am urticare la meningită. Ştiu că fraza ta place, că face a tip fin şi cultivat, da admite că pică-n clăpăugele la unu cu circuvolupţiunili cauciucate. Ce-nţelege ăsta? Că Borïgm le om-şarpe, iute ca o veveriţă, sau altă trăsnaie. I-ar scăpa sensu, cum îi scapă hemorizii la unu care-a forţat doza dă purgativ. Pierzi ideea direcţională, dac-o propteşti cu semafoare. Limbajului, tre' să-i laşi structuraţia iniţială, altufel devine decadent şi se dispersează ca un fluviu într-un estuar nisipos.

Respiră profund.

Se amuză:

— Asta o-nvăţai din Figaro Littéraire, la ve-ceul gării Saint-Locdu-lè-Vieux, într-o zi când eram constipat. Aşa-i în gări, foloseşti ce găseşti. N-ai totdeauna Le Hérisson sau France-Dimanche ca să-l ştergi fundu' cu iele.

Stopez brusc. Pricepe imediat de ce.

— Finito, hai? Capăt dă linie. Covoru alb ca emasculata concepţiune! Am luat-o pă coajă very profondly, my lord. Ne plătim o-ntoarcere, nu?

— Nu, răspund, cu dinţii strânşi. N-o să abandonez copila asta drăguţă unui ucigaş.

Copacii sunt mirifici, pietrificaţi în chiciură. O pădure de fantome. Şoseaua rămâne pustie.

— Şi cum ai s-o mai găseşti dacă nu le urme?

Cel puţin voi continua s-o caut; – Continuând pă direcţia nord până dăm dă Spania sau Turcia? ricanează Infamul. Accelerez.

Pedala la planşeu! Maşinuţa, în ciuda pneurilor cu cuie, dansează pe zăpada îngheţată.

— Dac-o ţii aşa, o să ne pocnim moacele, urlă Prodigiosul. La ce foloseşte s-o calci în halu' ăsta pă coadă?"

— Să ne apropiem de ei, zic. Nu există întretăieri, deci deocamdată nu pot fi decât înainte. Nu „simţi" nimic, mare vrăjitor cu faţă violetă?

— Miros dă ars, răspunde Beru, însuşindu-şi expresia unei dame frigide pe care soţul o ciocănea cu prezervativ. Prea împingi înorişca, Sana. Dacă vrei să călătoreşti departe, trebuie să-ţi amenajezi animalu', cum zice profetu.

Accelerez nebuneşte, ignorându-i pildele şi rugăminţile. Kilometrii se înregistrează pe cadran cu viteza unui contorde numărat banii.

Alb… Zăpadă. Luna şi fulgi, fulgi. Imaculaţi. Dans imobil al pădurii nordice. Or fi existând lupi prin sector?

«Cel puţin doi, cu siguranţă! Doi lupi răi care-au răpit-o pe micuţa şi drăguţa mea scufiţă roşie.

Pun eu mâna pe ei. Promit. Dar la timp? Asta-i altă căciulă. Poveştile în care iezii se recuperează din burta afurisitului de lup n-au corespondent în realitate. În viaţa de toate zilele, mecanicul accidentat e tată a şase copii şi Jacky Kennedy se mărită cu Onasis.

Îmi derulez un studiu rapid al situaţiei noastre. Nu dau doi bani pe ea. În câteva ceasuri caralii vor suna

alarma generală, pentru uciderea hotelierei. Între altele vor descoperi vizita noastră în strada VU danjă. Cu două cadavre proaspete. Mai mult decât incomod. Şi bătrânul care-i pe drum! Joc contra cronometru, în clipele astea. Dacă mă las prins de arcaşii lui Pilaf III Adolphe, adios misiunea mea? It is the nasol end.

Lumina farurilor devorează peisajul imuabil. Ici şi colo, apropierea noastră pune pe fugă animale neidentificabile.

Beru profesează la fiecare fâţâit din fund al maşinii.

A mai zburat o jumătate de oră.

Şi iată un drum secundar care intersectează şoseaua noastră, venind din stânga.

Frânez cât pot mai artistic. Maşina se aşază de-a curmezişul. Uşoară manevră pentru a-i rectifica poziţia, rulând de-a lungul şanţului. Drumul în chestie este într-atât de secundar că n-a fost curăţat de zile întregi, astfel că zăpada s-a acumulat în ciuda arcadei protectoare a copacilor. Un strat de cel puţin patruzeci de centimetri. În care distingem indicii indubitabile că, închipuie-ţi, pe drumul acesta a trecut o – laşină. O maşină al cărei şofer o echipase cu lanţuri, pentru că la grosimea stratului, cuiele, ce să mai vorbim? i

Nici cu lanţurile n-a mers ca-n unt. Dovadă, 1 pentru cine citeşte-n zăpadă, la fiecare cincizeci de metri, automobilistul în chestie a trebuit să coboare pentru a curăţa cu lopata nămeţii care-i blocau hărăbaia.

— Crezi că le ei? îmi strigă Nostraberus; – Am toate motivele s-o sper. Sunt urme re –, cente. Cine s-ar angaja în miez de noapte pe un drum forestier cvasi impracticabil?

L48

Îmi reiau locul la volan. Fericit că am trasat pista, frate. Cu toate astea la capătul a trei metri şi zece maşina se cabrează.

— Ar tre’ lanţuri, deplânge Matahala.

Mă duc să inventariez portbagajul. Fericire! Există.

Patruzeci de minute mai târziu şi patru kilometri mai departe, dăm de malul unui lac imens.

În preajma căruia se înalţă o locuinţă lacustră; în ea străluceşte lumina., Zăresc o maşină parcată sub copaci; Sting prompt feştilele noastre. Apoi contactul.

O desăvârşită linişte polară coboară peste noi şi împrejurul nostru.

Îmi scormon mintea după un cuvânt, o propoziţie, după ceva care să marcheze şi glorifice acest moment excepţional.

— E totuşi formidabilă viaţa, nu-i aşa? murmur pe un ton pătruns.

Nostraberus are un calificativ de o justeţe cutremurătoare! i r De neînlocuit, declară acest mare spirit:

NU ŞTIU DACĂ SUNTEM PE URMELE NOROCULUI, SAU DACĂ EL ESTE CEL CARE NE URMĂREŞTE

Recunoaşte că viteza cu care am ajuns din urmă plutonul este demenţială. Mâna Bărbosului, amice, nu există nicio altă explicaţie. Implorăm, din eroare, un Dumnezeu al lumii de apoi, când Dumnezeu este aici, eu noi, în exerciţiu 24 de ore din 24. Eternitatea este în acum, aici. After? Canei! Viermişori drăguţi în pardesiile noastre de patru scânduri, ultimele animale domestice. Dumnezeu? Aici, cu noi. Nu la calendele greceşti. Acum!

Şi ca să revenim la ce-ţi povesteam, cabana lacustră este o chestie care serveşte la vânătoarea de raţe sălbatice a lui Ibsen. Poate şi la pescuit. E prevăzută cu ferestruici micuţe şi ajungi la ea pe un ponton care se bălăngăne, scârţâind din scânduri putrede.

E mai presus de imaginaţia ta ce bioutifoul poate fi peisajul în noaptea crepusculară. Lacul îngheţat

bordat cu grozamă îngheţată. Pe această imensitate zăpada fulguieşte suav. Din micuţa cabană scandinavă se preling lumini portocalii…

Matahala degajă aburi ca un excrement proaspăt. Mârâie interogativ:

— Îi contactăm în stil brutal?

— Nu văd cum am putea proceda altminteri. Dacă batem la uşă anunţându-le în franţuzeşte că suntem lăptarul sau factorul cu recomandate, riscă să nu ne creadă. Ai arma?

— Yes, soro:

— A-ncca!

Herr Beru îmi prezintă obiectul. Îi ridic siguranţa, apoi îl scot şi pe-al meu din buzunar. Urmează partea cea mai dificilă: să-mi pun surdină la bulane şi să mă apropii de cabană fără zgomot. Teoretic e simplu. Mă voi posta alături de uşă, Beru îşi va face vânt şi o va dărâma berbeceşte. Imediat ce încuietoarea va sări în ţăndări, mă năpustesc la abordaj profitând de elementul surpriză.

Practic trebuie să renunţ la bunătatea de cizmu-liţe îmblănite. Frigul îmi înhaţă ţurloaiele în maxilarele dotate cu dinţi hidoşi. îmi domin durerile ascuţite şi mă furişez până-n dreapta uşii. Disting sunete vehemente de voci înfierbântate. Ciondăneală şi înjurături.

Îi fac semne Grasului. S-a descălţat şi el. Totuşi scândurile trosnesc sub apăsarea paşilor de pachiderm, ceea ce sper că nu se aude în interior. Ajuns la cinci metri de uşă, Majestatea Sa ia poziţie de ghiulea. Scutură, pentru verificare, umărul drept, face câteva exerciţii de protejare a capului, trage cu sete o gură de oxigen amestecat cu azot, amă-Î5Î

Uând pe mai târziu trierea şi se năpusteşte cu ciudate salturi de cangur căruia i s-au vârât urzici proaspete în cavitatea incubatoare.

Semnele berbecului şi taurului reunite: i Uşa se

pulverizează, mai fragilă decât o frunză în bătaia vântului sălbatic. Pregătit pentru o rezistenţă mai mare, Grasu continuă pe direcţia în care se înscrisese iniţial şi se catapultează în necunoscut.

WL Sunt deja în cameră, cu cele două arme gata să scuipe foc.

m Urlu de-mi sparg bojocii: 1 – Hands up! ceea ce în toate westernurile ne-aublate înseamnă mâinile sus* Sunt trei.

Krakka, Borg şi... o fată necunoscută; Krakka este legată, goală, pe un scaun: Cu capul în jos.

Borg Borïgm poartă ţoale de damă habotnică. Dacă l-aţi vedea pe tipul ăsta, v-ar clănţăni de spaimă protezele dentare. E teribil, cu părul alb, lins, cu privirea rece şi fălcile încleştate. Cât despre cel de al treilea personaj, gagica necunoscută, puteţi să mă credeţi pe cuvânt, fără să pretindeţi cer-feficatul de garanţie, e senzaţională. îţi pasez, în viteză, prospectul. Talie de viespe, picioare lungi, păr blond revărsat pe umeri, obraz triunghiular, piele catifelată, ochi căprui, sâni puţin voluminoşi dar fermi, gură admirabil desenată şi senzuală. Ce-ar mai fi de adăugat? Nimic pentru moment, mai ales că trebuie să te pun la curent şi cu alte elemente ale situaţiei. Mai întâi: Grasu. Află, fratele meu slab de minte, că a părăsit cabana. Pe unde? Prin pereţele din fund. A traversat în trombă cabana de lemn putred cu umărul pe post de spărgător de gheaţă. Fără niciun obstacol care să-i frâneze ru, sh-ul, dragul de Beru a percutat peretele din funţi şi a dispărut în noaptea glacială. Un găuroi imens este martorul trecerii sale; de-afară urlete de durere îi atestă prezenţa.

Asta-i cu vrednicul meu coleg.1

Revin la drăguţa de Krakka.

În ceea ce o priveşte, cred că ne-am făcut apariţia la ţanc.

Ţi-am spus că-i legată de un „scaun mare, din lemn

prost şlefuit? Da? Bun. Umerii ei se odihnesc pe partea destinată, în general, să găzduiască fundul. Capul îi atârnă în vid. Picioarele spânzură pe partea de sus a spătarului, legate, fiecare, de câte o extremitate, de unde rezultă că sunt larg desfăcute. Restul m-i comod de povestit. Dar, în sfârşit, asta-i meseria mea, nu? în ziua în care un premiu Nobel pentru literatură renunţă să se exprime; poate să-şi încredinţeze maşina de scris primului gogoman care caută o greutate pentru antrenamente la aruncări. Aşadar te informez că torţionarii frui moaşei mele, profitând de postura ei, asemănătoare unei sticle întoarse, i-au introdus o pâlnie exact în locul în care avusesem privilegiul să-i fac – un degeţel de curte. îţi dai seama? Nu departe, pe un reşou de camping, scoate aburi o oală. Clar şi, oribil. Se pregăteau să-i toarne apă clocotită în plin izvor al fericirilor, pentru a o constrânge să vorbească. N-am mai văzut aşa ceva! Nici tu?

Nu mă surprinde.

Vei înţelege că mă mâncau degetele pe trăga* cele celor două pistoale.

I Hands up! repet. Borïgm şi colaboratoarea sa ridică braţele. îi polesc. Primo, să-l neutralizez pe celebrul fugar, gpritu à la baza tănăeuţei, unde se nasc ideile şirt? ftele. Nu-i nevoie să pocnesc puternic, o scatoalcă geacă şi tipul se prăbuşeşte.

B; Ce-o fi făcând Beru? Aş avea nevoie de el în clipa asta. Pipăi hainele lui Borïgm. N-are arme şscunse în ţoalele-i muiereşti. El e partizanul artileriei grele. Două mitraliere şi o armă cu lunetă, sprijinite de perete, sunt dovada. \ Fără a înceta s-o ţin în bătaia puştii pe frumoasa Sudă, o dezleg pe Krakka.

— Nu te simţi prea deteriorată, darling? Se-ntinde, sfârşită, la orizontală, pe podele”.

— Am ameţeli de-atâta stat cu capu-n jos. O îmi treacă.

În timp ce ea – şi revine, îi fac semn celeilalte gagici să-i ia locul pe scaun şi o şnuruiesc cu legăturile ei folosiseră adorabilei mele interprete. Bun, pentru moment treburile par lămurite?! Un ger de: îngheaţă apele, crapă pietrele, bobo-ază etc. se precipită prin breşă. Mă apropii de fura recent desenată în decor., i-Beruuu!

Din întuneric îmi parvin înjurături energice, «aşteptat de colorate. Şi eu care suspectam vecinătăţile glaciare de monotonie albă. Kr Unde eşti, Caltaboşule?

— Am derapat până-n curu' polului dă frig! oia informează vocea. Cataligele mi să lipesc dă Staaţă. Plus că mi-am belit ceva la umăr, bordelu ttka-sii!

Mă sfătuieşte să mă duc să mă f. În c. Şi sodo, mizez, ceea ce-i, de fapt, un pleonasm.

Încerc să colmatez breşa din perete. Sobiţa electrică e cu totul insuficientă pentru a zăgăzui frigul Termometrul scade mai repede decât onorabilitat ea unui deputat în ochii alegătorilor.

Mă trag într-un colţ pentru o conferinţă fulger;

— Perfect, San-Antonio, îmi zic. Şi acum?

*

Căci acum este vorba să găsim un bârlog discret şi serios. N-o să ne stabilim domiciliul în cocioaba asta dărăpănată până vine anotimpul florilor. Am crăpa de frig mult înainte. Pe de altă parte nu pot ateriza într-un hotel cu prizonierii după mine. Asasinatele lui Borg Borïgm, vorbesc de cele mai recente, trebuie să fi stârnit, deja, valuri de cercetări furioase şi, după cum te-am lăsat să întrezăreşti în capitolul precedent, toate astea riscă să-mi pice mie pe cocoaşă. Mărturisirile complete şi explicaţiile

adiacente sunt cele două mamele la care sug poliţaii în exerciţiul funcţiunii, atât în Suedia cât şi în restul lumii. Deci trebuie neapărat să găsim un locşor giugiuc unde să ne ascundem până, cel puţin, în clipa când Bătrânul va avea faimoasa sa conversaţie cu Borg.

Care Borg geme uşor, semn că recuperează. îmi scot cureaua pentru a-i imobiliza copitele şi folosesc cordonul blondinei ca să-i fixez mâinile în dreptul noadei.

Necunoscuta nu pierde nimic din gesturile mele. Într-o împrejurare mai puţin îmbârligată, n-aş ezita s-o găsesc fermecătoare. Ţi-am spus că poartă jjludginşi îmblăniţi?

p, îi zâmbesc. Nu fac parte dintre poliţaii care se cred obligaţi să se răţoiască şi să se poarte scârbos cu răufăcătorii. Dimpotrivă. După ce-i pun cu botul pe labe, devin cordialitatea personificată.

— Uf! mă simt mai bine, murmură Krakka. Se duce, goală puşcă, să înhaţe o sticlă de akvavit. îşi acordă o înghiţitură prelungită.

— Dacă mai rămâne cevaşilea, telefonează-mi-o mie! bombăne Bérurier, reapărând.

Intră şontâcăind, înhaţă clondirul şi face plinul. B Krakka povesteşte răpirea ei. A fost din cele mai simple. Abia reuşisem să forţăm uşa, că Borïgm i-a apărut la portieră, înarmat cu o mitralieră. I-a ordonat să-l urmeze. S-au urcat într-o maşină staţionată în spatele alei noastre şi-au pornit-o glonţ către cabană.

K încă mai tremură", drăguţa de ea. Îţi dai seama goală. În frigiderul ăsta de lemn putred şi-a văzut moartea cu ochii. B – Ţi-ai putut da seama ce voiau de la tine – Habar n-am, nu m-au întrebat nimic – Au vorbit între ei? Bi – Doar esenţialul, când au trebuit să pună lanţurile şi să cureţe zăpada, pe drum. El dădea ordine, ea le executa.

— Fă-mi plăcerea şi întreab-o pe gagică cine-i dumneaei?

Krakka se execută (ceea ce-i mai bine decât să bi

executat de alţii).

p Nu pricep nimic din bolboroseala celor două. Oricum, pare să fi oferit un răspuns.

Aşadar?

— Zice că-i prinţesa Ann a Angliei, traduc? amica mea.

Mă gândesc că n-o să ne fie reorf Deci, ce hotărâm?

şi, cu revolverul în mână, supraveghează prizon

— Io, nu văz decă o soluţie, afirmă vedeta Parisului pe gheaţă.

Îl privim. Beru trage patru centimetri de trăscău, emite un râgâit cu chimen şi se explică.

— Singuru' loc în care putem fi liniştiţi, copiii mei, le în casa lu' cei doi morţi. Ne-ntoarcem să ne instalăm acoloşea. O s-fac o ţâră dă ordine depozitând domnul şi doana într-o camesă.

Tace, încrezător în soliditatea sugestiei sale. O survolez ca s-o evaluez. O accept.

O clipă mai târziu, cum s-ar fi putut citi pe cartoanele de titraj ale filmelor mute, iată-ne în drum către Milsaböor, cu două maşini.

De ce două maşini?

Pentru că, dragul meu tăntălău, una singură e prea strâmtă pentru cinci persoane, dintre care două trebuie supravegheate. Adopt următoarea formaţie. (Nu ţi-o comunic doar ca să umplu paginile, nu-i genul meu, ci pentru că formaţia va avea, în scurt timp, oarece importanţă, o importanţă pe care M. Obrecht ar califica-o de capitală).

Krakka, de – bine de rău înviorată, ia singură maşina lui Borïgm, în timp ce eu o conduc pe-a noastră. Beru stă în genunchi pe scaunul copilotului t v nienim Maşina tinerei Neasätte îmi pare mai bine echipată pentru zăpadă decât a noastră, deci tânăra fată Bgehide drumul.

Te scutesc de evocarea dificultăţilor trecerii oastre

prin diareea albă. În rezumat, învingem pentru o a doua oară.

Ieşim la principala şosea a nordului, pe care ne înscriem în direcţia sud. Totul este O.K. Borg Borïgm şi-a revenit. Pare hotărât să stea cuminte, fascinat de Bérurier pe care l-a recunoscut şi ale cărui i puteri oculte îl impresionează vizibil… Urmăresc luminile de poziţie-spate ale amicei noastre Krakka. De când drumul a devenit mai Trecventabil, distanţa dintre noi începe să crească. Încerc să recuperez, dar maşina noastră, de cilindraj inferior şi cu patru pasageri la bord, reacţionează anemic.

Chestia trebuie să fie vizibilă şi-n retrovizorul Krakkăi. Ce-o fi apucat-o? Schimbare de macaz? ea hotărât să ne abandoneze ca pe nişte rahaţi în ninsoare?

Claxonez vehement şi îndelung, dar distanţa nu face decar să crească.

— Ce-i circu ăsta? se îngrijorează Mamutul cu dinţi negri, care, cu fundu-n parbriz, nu vede ce p-ntâmplă.

– S-ar zice că micuţa Krakka a decis să-şi trăiască viaţa de una singură, Grasule. O şterge cu dublul vitezei noastre. A şi dispărut, japiţa!

Oricât ar fi de sobră, concluzia Majestăţii Sale nu-i mai puţin definitivă.

— Toate nişte târâturi! declară, cu o voce pătrunsă de convingeri ferme.

Sunt mut de furie. Recunosc că pipiţa are de partea ei circumstanţe atenuante. Când ai fost kidnapată, după care ţi s-a băgat o pâlnie în păsărică ca să ţi se opărească, odată cu maţele, legumele conţinute-n ele, ai, oarecum, dreptul să declari forţe. Roiesc în existenţa noastră destui păMpălăi zbierând că sunt gata să pulverizeze totul de jur-împrejur dacă-i calci pe bătătură şi care se fac una cu pământul cum strănută, ceva mai tare, în spatele lor, un şoricel de câmp. Ce pretenţii să ai la o biată fâţă?

Da, numai că fâţa asta ştie despre dublul asasinat din

strada Vidanja. Dac-o apucă mâncărimea de limbă eu şi Beru suntem buni pentru câte o celulă prevăzută cu gratii fabricate din celebrul oţel suedez.

— Cred, Alexandre-Benoît, c-ar trebui să ne revizuim programul, murmur…

Evazivează.

— Oşcăcât, tot o să facem stânga-mprejur pă platforma dă la o staţie dă benzină închisă, anunţă cu tonul, devenit clasic, de Nostraberus.

— Iar ai o viziune?

— Io ne văz virând în faţa lui pompa aia seacă… Ridic sceptic din umeri.

— N-avem niciun interes s-o zbughim în nord, n-am venit aici să vânăm urşi albi. Trebuie să ne gândim că Şefu' apare mâine la Milsaböor.

— Dacă vine când o s' fim cu tot în pensiune la curcănimea lu' regele, n-o să-i folosească mare lucru.

— Cred c-ar trebui să profităm de nopticică pentru a ajunge la Stockholm şi să ne refugiem la ambasada Franţei. Bătrânul ar veni să ne recupereze acolo, atât pe noi cât şi coletul său… Dar profetul rămâne încăpăţânat, îmi arată, în depărtare, fantomaticul miraj alb unei pompe de benzină.

— Coloşea o dăm cotită, prezice straniul personaj.

Mă cuprinde o bruscă dorinţă de a mă opune viziunilor sale.

— Amice, poţi să-ţi pui pofta-n cui. Nu voi întoarce.

— Te vei întoarce! O simţesc. Ie scris în căpăţâna mea.

Ricanez;

— O să vedem, păpuşă roz. Şi apăs vârtos pe acceleraţie. Din fericire suntem încărcaţi, altminteri am zaharisi-o în zăpadă. În dreptul staţiei, drumul descrie o uşoară curbă, nu mă înscriu în ea, văd răsărind farurile unui bolid dezlănţuit într-o viteză nebună. Zigzaghează ca

un rechin mecanic în cădiţa unui copil. Strâng dreapta pentru a-i lăsa loc de trecere.

Automobilistul începe să claxoneze demenţial. Ne încrucişăm. În trecere, am avut timp s-o recunosc pe Krakka. Ce-i tărăşenia asta?

– Tre’ s-aibe poliţia-n coadă! întoarce! întoarce! urlă Beru.

Din instinct operez un derapaj controlat, care ne agită ca pe nişte sticle goale într-un coş pus pe portbagajul unei biciclete mergând pe o arătură îngheţată (metaforele-mi reuşesc pentru că fosforizez dur), întorc scurt în dreptul pompei”.

Abia mai târziu, când încerc cu disperare să n-o pierd iarăşi pe Krakka, Beru, fără să se uite la mine lasă, uşurel, să cadă tăios:

— Văzuşi?

ÎN LEGĂTURĂ CU DOUĂ PERSONAJE CIUDATE ŞI CÂTEVA GADGETURI

Sfâşiem pentru a treia oară aerul acestei câmpii forestiere pentru a obţine maximum de viteză posibilă. Această viteză se transformă, automat, în distanţă. Una peste alta, acumulăm o cantitate respectabilă de kilometri, care ne duc în marginea unui sat compus din doar câteva case şi o bisericuţă mititică de lemn.

Krakka ne precede, dar fără a încerca să ne semene, de rândul ăsta. Virează brusc în spatele bificii, unde monticule de piatră şi pământ anunţă Un cimitir. O imit.

Oprim motoarele şi luminile. Sar, febril, în întâmpinarea tinerei.

Mişto cinema; draga mea. Cu ce rimează toate astea?

Kâa-şi pune un deget pe buze şi-mi face semn să aştept.

Se scurg unu, două, trei, patru minute. PIUĂ circa douăzeci de secunde şi câteva zecimi. În sfârşit izbucneşte, bubuind, o tornadă care scutură sătucul. Doi moto-poliţişti cabrează armăsarii pârţâitori în faţa bisericii, ambalează şi-şi continuă drumul.

— Nu ne-au mirosit! zice ea.

— Ce mama dracului se întâmplă? Nu pricep nimic din comportamentul tău, copilă.

Îmi aruncă un surâs de o infinită tandreţe.

– Adineaori, în timp ce goneam către Milsaböor, am branşat aparatul de radio.

— Şi?

— S-a descoperit moartea hotelierei. Au dat detalii, semnalmentele noastre şi au anunţat că poliţia patrulează prin oraş şi împrejurimi. Am presupus c-au ridicat baraje şi mi-a fost teamă să nu fiţi arestaţi. Şi?

— Mi-am zis că-i mai prudent să joc eu rolul cercetaşului şi v-am lăsat în urmă. La aproximativ zece

kilometri de Milsaböor, am reperat un baraj. Am făcut imediat cale-ntoarsă. Au lansat pe urmele mele motociclişti. Din fericire, pe zăpadă, o maşină prevăzută cu lanţuri e mai rapidă decât o motocicletă, fiind mult mai stabilă.

D comoară fata asta. O strâng în braţe. Regret sincer c-o bănuisem de dezertare la inamic!

Îmi deghizez remuşcările în pupături recunoscătoare şi o întreb de ce s-a oprit tocmai aici.

— Din două motive, răspunde curajoasa fă-tuţă; primo pentru că nivelul jojei mele de benzină se apropia de zero, secundo pentru că, de câţiva kilometri, a încetat să mai ningă. Deci urmele noas jjtre nu mai sunt vizibile şi idioţii ăştia vor goni probabil până la Capul Nord.

— Aşadar trebuie să excludem varianta întoarcere în oraş? – *

— Categoric. Am fi arestaţi.

Tac, buimăcit, nu de răspunsul Krakkăi, ci de o [viziune. (Exterioară, spre deosebire de Beru, care le pre interioare). „Tu crezi în fantome?

În acest moment, eu încep să cred. Fă-ţi idee, aratele meu sinistru, sub ochii noştri se desfăşoară işte mişculaţii aiuritoare, în cimitir. Ţi-am spus că jrtopasem în marginea unei împrejmuiri funebre? – i bine într-unul din monticule, într-un mormânt eci, se petrece, fără niciun zgomot, un fel de explo-le. Din zăpada împrăştiată se înalţă două forme alide.

Îmi frec stupefacţia pe faţă şi pe dos până să: Realizez că-i vorba de doi bărbaţi goi, absolut goi. În afară de unul din ei al cărui sex este îmbrăcat în posteriorul celuilalt.

— Sfinte Dumnezeule, ce-i asta? bâlbâi.

— Doi necrosexuali, fără îndoială, îmi răspunde rakka. Mulţi suedezi se livrează acestui sport de ezistenţă, care consistă în a se acupla sub zăpadă şi a rămâne

imobili, după juisare, până când revin poftele. Trebuie să fii foarte oţelit pentxoi a te deda acestui exerciţiu.

I După ce-mi oferă explicaţiile Krakka strigă vesel:

— Hello! protagoniştilor.

— Hello! răspund aceştia în cor.

Şi, neîndoielnic reoţeliţi, cei doi refac partida e „împotriva vântului şi a diareii”.

Express. Dabadabadabadam, ţâc, ţâc! Ca o linguriţă-n oliţa cu miere. După ce primul strănută din inductor, trece-n faţă. şi adoptă poziţia cea mai comodă pentru cel de «1 doilea. Se pare că în materie de contabilitate, activul şi pasivul trebuie să se echilibreze riguros. În scurt timp al doilea lăncier, odată ţintă pătrunsă, rezolvă fundul problemei (dacă pot să mă exprim aşa).

Eliberaţi, în fine, de acaparantele lor frământări, cei doi protagonişti, se apropie de noi. Sunt înalţi, subţiratici, în jur de patruzeci de ani, blonzi, cu bărbiile tip. sertare şi cu aere glaciale pe care ar fi nedrept să li le reproşezi, ţinând cont de stagiul efectuat în zăpada cimitirului.

— Nu sunteţi de aici? întreabă unul din ei în franceză, auzindu-ne manevrând această superbă limbă.

— Turişti, răspund.

— Nu cumva f sunteţi ucigaşii hotelierei din Milsaböor despre care a vorbit radioul toată seara?

— Tocmai, zic, arătându-le revolverul. Locuiţi în cartier, stimaţi domni?

Unul din tipi ne indică locuinţa lor situată în imediata apropiere, o construcţie frumoasă din cărămidă şi lemn dotată abundent cu geamlâcuri.

— Să mergem acolo, propun, sper că posedaţi şi un garaj încăpător.

Totul se desfăşoară în cea mai desăvârşită linişte şi iată-ne instalaţi la domiciliul celor doi, cu maşinile bine ascunse.

Borg Borïgm şi necunoscuta, cu legăturile reverificate, sunt remizaţi sub o canapea.

Beru dispare în bucătăria casei, Krakka, necro – rexualii şi cu mine luăm loc în faţa unui foc de cărbuni.

— Ciudat, dar domnii n-au atitudinea unor oameni peste care s-a dat buzna. Se comportă mai degrabă gazde decât ca ostateci. Vorbesc cu plăcere, fără – să-i îmboldim noi, nu pun nicio întrebare, ne povestesc viaţa lor cu amabilitatea proprie oamenilor satisfăcuţi de existenţă.

Se numesc Puttzi şi Kuirou.1

S-au întâlnit pe când îşi petreceau vacanţele în Grecia. La vremea respectivă erau şi unul şi celălalt căsătoriţi cu nişte iepe triste, de care au divorţat imediat ce au avut certitudinea reciprocităţii iubi-brii lor. Odată reglementate meschinele probleme materiale cu cele două rebuturi de femei şi progeniturile aferente fostelor căsnicii, Puttzi şi Kurrou şi-au pus bunurile în comun şi au venit să se instaleze în Realitatea Skoalămmereu, care are particularitatea jjtle a nu fi locuită decât de căsătorii masculine. Un sat al pederaştilor, de fapt.

I – Aţi picat la ţanc, declară Puttzi, care se exprimă într-o franceză lipicioasă, deşi îngreunată de stalactite. Veţi fi martorii noştri.

— Cum asta, martorii voştri! exclam, manifestând o legitimă surpriză.

— Nu ne refuzaţi această plăcere, imploră coi-%rul-tombal după un scurt schimb de priviri cu tovarăşul său. Ne căsătorim mâine dimineaţă.

— Preotul Bunăsculla a consimţit să ne unească, la un preţ forfetar care înglobează binecuvântarea şi remiterea unei biblii imprimată pe belici numerotate. Ţinem să ne regularizăm situaţia.

Îi felicit pentru puritatea sentimentelor şi stabilesc un program privind finele acestei nopţi tumultuoase. S-a

decis că vom bivuaca cu to. Ţii în acest salon şi că Bérurier cu subsemnatul, ne vom schimba în tururi de gardă, asigurând supravegherea generală. Grasu, ghifuit de peşti Uscaţi ca o focă savantă într-o seară de duminică, după două mati-nee şi un spectacol în nocturnă, pică de somn. Mă ofer să încep tururile. Ceea ce este prudenţa cea mai elementară.

Când Puttzi şi Kurrou s-au lungit pe o saltea în ungherul cel mai îndepărtat de uşă (a cărei cheie am avut grijă s-o bag în buzunarul propriu), am scăzut luminile, am încălecat un scaun şi mi-am asumat sarcina delicată de a lăsa timpul să treacă fără să adorm.

La capătul unei jumătăţi de oră, legănat de sfo-răielâle celorlalţi, m-am simţit cuprins de toropeală. Genul de senzaţie imprecisă împotriva căreia un om de acţiune trebuie să reacţioneze imediat. A aştepta, înseamnă să laşi somnul să se insinueze în tine. A aştepta, înseamnă să te abandonezi prea târziului. Un şofer –, de pildă, apucat de moţăiala, este sortit tonourilor în şanţ său primului copac, dacă nu să ia în mână. Mă ridic şi fac câteva mişcări de învio. rare, neplăcute pentru oasele mele obosite, dar nu lipsite de unele avantaje. Printre care acela de a-mi permite o vizionare fugitivă a prizonierilor mei. Borïgm şi pipiţa nu dorm. N-au încercat să evadeze debarasându-se de legături, dar se consacră unor manevre ciudate şi care mă intrigă. Imaginaţi-vă că, la capătul a repetate reptaţii silenţioase, au ajuns în poziţia capul unuia-picioarele celuilalt. Şi ştiţi Ce activităţi bizare desfăşoară donşoara? Sunt sigur că vă voi surprinde. Tânăra frumuseţe în blue jeans cu blăniţă mânca talpa cizmei lui Borg ori gm. Cu dinţişorii ei superbi!

Când zic mănâncă, exagerez (1). În realitate, se ulţumeşte să sfârtece talpa cu incisivii. Deşi scui-a cât putea mai delicat bucăţelele, probabil că miile plescăituri de buze şi limbă mi-au atras atenţia.

Chiar şi în Suedia, acest gen de practici este arte puţin uzitat. Găsesc rarisim că o fată încântoare muşcă talpa cizmei drepte a unui individ, în ara, bineînţeles, unui azil psihiatric. Concluzionez a o asemenea manevră trebuie să aibă un mobil, la la cărui cunoaştere aspir irezistibil. Ce fac? Ei bine Biţi ghicit, borţoşilor: mă plec, o deranjez pe miss iMysier de la masă şi-i scot ciubota lui Borg Borïgm. În ciuda penumbrei, cred că l-am văzut pălind. i-Bu pare să aprecieze iniţiativa mea, privirea i I-se-neacă într-un amestec de spaimă şi panică. Întoar Bte, evitându-mă, capul şi se abandonează tristului Isău de. fi în

I Eu, fericit ca un căţelandru care vrea să debu

teze strălucit în carieră, înhăţ prada, mă instalez (f? oniod la masă şi înarmat cu un cuţit din oţel sue-lâez (de elită) încep să desfac talpa de crep a cizmei, BJN divorţ cu totul nefericit, adeziunea iniţială fiind Bdmirabil realizată. Conjugate în acţiune, perseverenţa şi curiozitatea mă conduc la reuşită. Descopăr, îngropat în crep, lipit chiar, un flacon plat de di

1 N-ar fi prima dată (Nota editorului).

mensiunile celor care conţin presau after shavel Micuţul este din oţel şi perfect etanşeizat.

Am tentaţia să-i deşurubez dopul, dar prudenţa comandă spiritului meu de cuceritor să se tempereze. Mă mulţumesc să-l bag în buzunar, lăsând pentru mai târziu examinarea conţinutului. Dacă aşa ceva există. Pentru că, supus agitaţiilor, flaconul nu face niciun zgomot, niciun fleoşc-fleoşc. Este dens şi destul de greu pentru ca, probabil, până să se fi obişnuit cu el, Borïgm să fi şchiopătat, purtându-l în talpă.

Mai trece ceva timp. Incidentul mi-a alungat, prin supratensionarea nervilor, somnul. îmi fierb creării încercând să văd ceva cât de cât limpede în cazul Borg Borïgm. Personajul, totalmente uluitor. Criminal sadic, dedat ştiinţelor oculte, superstiţios, prompt în decizii

omucigaşe şi care posedă, în afara armelor tradiţionale, câteva gadgeturi, cum ar fi praful de rahat cu mac care solidifică apa instantaneu. Dar ceea ce găsesc eu cel mai enigmatic la el, trebuie să mărturisesc deschis, este interesul pe care i-l poartă Bătrânul.

Din când în când mă duc să mă holbez la gagiu. Nu-i găsesc nimic excepţional, dacă nu o mutră antipatică, ceea ce, trebuie să recunoaşteţi, nu constituie o particularitate în acest univers de împuţiţi, de feţe blege, de mutre care cer palme, de avortoni Un ticălos dintr-o specie universal răspândită. Un criminal ca atâţia alţii. Ce poate să reprezinte o moacă, ce poate dovedi sau, măcar, indica? Zero pe toată linia. Să-l luăm pe Hi der, de exemplu. Bun. moacă nasoală de smucit. Dar în afară de asta? L-ai putea descoperi pe adevăratul mon stru sub aceste trăsături trândave de gargaragiu pentru nunţi şi banchete? Am cunoscut o cucoană teare l-a văzut la debuturile sale, când abia începuse să gesticuleze şi să răguşască în izmenelile lui müncheneze. Lua ceaiul la hotelul cunoştinţei mele, acompaniat de o bandă în uniforme cafenii. Chelnerii se hlizeau pe seama moacei lui, a spârcului de mustaţă, îi ziceau, între ei, scrântitul. Nimeni n-a prevăzut nimic. Să fi văzut însă, lacheo-chelnerimea asta, câţiva ani mai târziu. Ein, zwei! Achtung! Beii Hitler. Şi treaba a-nceput să meargă, ţine pasul. Kamarade, în pas… de gâscă. Povestirile măicuţei Adolf! Schnell şi iarăşi schnell!

Mein führer care face furori! Führerul care jştie să-nfunde. Şi încă foarte adânc, până-n tranşee şi crematorii!

Figuri şi figuri. Nu-ţi poţi construi judecăţile pornind de la aparenţele unei mutre! Cea a lui Borg Borïgm nu-mi inspiră încredere, nimic în plus, nimic în minus.

Domnul Puttz i se trezeşte”.

Nevoie să facă pipi. Şi-a surmenat cocoşelul dar ponoasele le trage vezica. îl scutur pe Beru cerându-i să mă schimbe-n post. Majestatea Sa cască o gură largă cât

tunelul Mont-Blanc şi caută chestii valabile de băut. Când constat că s-a echipat, ies în compania gazdei noastre.

Pe bune, Puttzi ăsta are o faţă de om cumsecade. Poate n-are picioarele destul de-nfipte în pământ, în afara momentelor de coţăială. Toţi avem defecte.

Curtenitor, îmi face onorurile casei. Apoi îmi vorbeşte de job-ul său. Kurrou şi el sunt reprezen

171:

tanti pentru vibro-ciocane. Se pare că, în Scandinavia, plasamentul acestor articole este o afacere extrem de remuneratoare. Fac negoţ din uşă-n uşă. Cu demonstraţii. La văduve, la bătrâne fete mari, mai ales. La cluburile specializate în partuze. Aici se pot realiza comisioane considerabile, unele cluburi lansează câte cinci, şase comenzi la o prospecţie. Trebuie să recunosc că oferă o mare varietate de articole, duetiştii. Puttzi insistă să-mi arate va-liza-expoziţie. Aceasta se desfăşoară ca trusa-acor-deon a unui mecanic de întreţinere. Dumnezeule, ce diversitate! Nu-ţi poţi închipui bogăţia colecţiei. De inspiraţie africană, babane şi sculptate. Sud-americane, garnisite cu păr de catâr pentru gâdilat urbi et orbi. Flecuşteţe japoneze, micuţe, flexibile, din fildeş articulat. Mătărângi ruseşti, din piele grosolan cusută, gen mujik. Vibro-ciocane elveţiene, cu muzică şi care fac cucu. Toroipane de cauciuc, care se pot dilata la plăcerea clientului sau clientei, prin injecţie Me aer comprimat. Britanice, din plastilină moale, introductibile doar cu limba de pantof, ceea ce dă damelor engleze impresia clară că se ciocănesc cu un reprezentant al Maiestuoasei Sale Majestăţi. Există şi cu resort. Cu suspensie telescopică. Cu retrovizor. Unele au sirenă cu declanşare orgasmică. Altele excelează coloristic, mai ales când pictura reproduce biserica Sacré-Cœur din Mont-martre sau turnul Eiffel. Şi-apoi unele foarte drăguţe, cu florice1 în relief, de jur-împrejur, stil Mimi Pinson. Dar cel mai uluitor, îţi jur, cel

mai şi mai gadget din toate astea, este unul care seamănă în asemenea măsură cu o sulă, că te-ai duce liniştit la closet, cu el, să faci un pişuleţ. Câte s-au mai inven tat în ziei. noastre, rămâi crucit! Sunt atâţia cu imaginaţia supraîncălzită aiurea-n tramvai. Odinioară se inventa contra-piuliţa, firul de tăiat unt sau laserul. Ei bine, acum e rândul toroipanului hiper-[i-ealist. Mai adevărat decât naturalul, în nuanţe brun-închis şi de culoarea pralinei, cu vine, superb, turgescent! Toroipanul din material plastic, suplu şi nervos, de consistenţa camionagiu, pricepi? Puţin arcuit, cu un trunchi frumos ca cel al generalului Massu, apetisant, energic. Toroipanul viguros, feneobosit, hotărât să-şi facă loc sub soare (sau sub pună, după caz). Puttzi îmi arată culmea culmilor oferi ci sale, suprema noutate în inventică; vibro-Ktorcipanul dublu. Premiat la Salonul Puţei de la BCopenhnga în chiar anul acesta. Cu două utilizări Simultane, pentru dame cu două cratere prehensibile. Şi. atenţie, reglabil! Montat pe o tijă flexibilă. Partea din faţă este myciformă în timp ce partea din spate, mai modestă, are aparenţele şi dimensiunile unui deget mijlociu. De toată frumuseţea. r De altfel este prezentat separat, într-un scrinuleţ, Ese livrează cu lubrifianţi şi carte tehnică. Garantat un an. Brevetul Asprjoutrincorpore! Labei de captate! Atestat de regina Angliei! Totul, ce mai! râhe invention of the century, trebuie să recunosc. Până unde va răzbate oare geniul uman, ce credeţi?

Puttzi îşi strânge panoplia. îi prezint scuze pentru intruziunea noastră forţată. îi afirm că nu sun-\tem javre şi nu are a se teme de nimic, dar mă într*». rupe.

— Fiţi bun, domnule dragă, şi nu încercaţi să mă liniştiţi. Ne-aţi adus fiori de groază, adevăraţi f fiori, curată delectare. Ba dacă aţiputea să ne tero

rizaţi puţin; asta ar fi urmat, pentru noi, de contracţii

rectale delicios profitabile.

Îi promit să fac imposibilul pentru a-i da satisfacţie şi noaptea se termină într-o ambianţă de reverie molatecă, de insomnie dulceagă. Avem impresia că priveghem un mort. Cunoşti senzaţia? Când minutele se scurg şi-l evoci pe dispărut în oceanul de tristeţi, după care reîncepi să speri în viaţă, în a ta, of course. Aştepţi dimineaţa să te smulgă din tentaculele suferinţelor.

Dimineaţa vine fără multă caznă, noaptea nefiind, aici, noapte adevărată. Krakka-i ajută pe domnii Puttzi şi Kurrou să confecţioneze ouă cu slănină pentru toată lumea. După ce-am bifat breakfastul, eliberăm câte un braţ fiecăruia dintre. prizonieri: alimentaţie supravegheată. Fata în jeans îi solicită Krakkăi o incursiune la toaletă. Deşi bărbat admirabil educat, le escortez pe amândouă în baie. Aflată în cea mai îngustă încăpere a casei, fata se apucă să-i vorbească cu volubilitate amicei mele. Pare în toate stările. Dintr-odată patetică, această încântătoare creatură.

— Ce spune? mă interesez.

— Are o doctorie de luat din maşină şi-mi cere să i-o aduc. Suferă de o maladie cardiacă şi medicamentul îi este indispensabil.

— Unde se găseşte? mă duc să i-l aduc eu. Tranca-fleanca suedezeşte.

— Într-un sertăraş aflat sub volan. Este o mică trusă de plastic conţinând pilule.

Ezit între umanismul meu proverbial şi calcule meschine. Un bolnav căruia i se refuză pilula salvatoare poate fi dispus la toate compromisurile, ca s-o obţină. Iată o monedă de schimb a-ntâia. O aducem pe fată în living şi decid să-i caut remediul, chiar dacă aş „tachina-o” puţin înainte de a i-l administra.

Maşinile sunt camuflate una lângă alta, în garajul celor doi aiuriţi. Mă strecor până la cea a lui Borïgm, mă

insinuez înăuntru prin portiera spate şi încalec spătarul banchetei faţă. Văd colţul bor-setei de plastic în torpedoul de sub volan.

Întind mâna s-o iau. Dar iată că se produce ceva.

— În mine.

Spiriduşul meu personal, cunoşti?

Îmi şopteşte nu ştiu ce în pavilioane. Pare un sfat. Dar ce sfat? Puşlamaua ar putea fi mai explicită! Ai putea conversa franţuzeşte, ca toată lumea.

Fapt este că-mi suspend gestul. Bruscă stare de nelinişte, în jurul meu. Mă plec să cercetez trusa. Tot ce poate fi mai inocent, o poşetuţă cum vând parfumeriile şi care foloseşte pipiţelor să-şi trambaleze ustensilele de înfrumuseţat. Palpez cu vârful degetelor. E goală. Mâna mea precaută se încăpăţânează să exploreze torpedoul. Gol. În afară de... Da, cred că-i un fir de nylon. Stai să verific... Ataşat de fermoarul săculeţului dispare printr-o gaură. Unde naiba se duce? îmi retrag laba exploratoare pentru a palpa exteriorul compartimentului. Asta-i, am găsit ieşirea firului. Urcă pe interiorul capitonat, lipit cu bucăţele de scotch. îl urmăresc, trece pe sub tabloul de bord, revine la bara de direcţie. Sfinte Dumnezeule! Sus, puţin sub tabloul de bord, simt o chestie de metal. Frec un chibrit. O

grenadă, tipule! Mare cât ouăle mele reunite. Este lipită cu leucoplast. Cealălaltă extremitate a firului de nylon este ataşată de ştift. Telegi schema? Cine trage gentuţa de plastic provoacă declanşarea grenadei, un încântător foc de artificii.

Vocea îngrijorată a lui Beru răsună lângă mine:

— San-A.

— Prezent!

— Nu t-atinge dă nimicuţa! Nu t-atinge dă nimica, băieţică!

Mă extrag din maşină. Gravosul se frăsuieşte evir

dent alarmat pe pragul garajului.

— Ce ţi s-a întâmplat, bătrâne?

— Dă cum ai pleca, avui „o vedenie. Tu aplecat pă maşină şi era în superpoziţie un Vulcan în erecţie. Ieşea foc şi flăcări. Am început să te strig pân' gând, cât pă ce să-mi rup boaşele dă concentraţie. Urlam în tărtăcuţă, ai primit mesaju?

— Recomandat-expres, maestre, mersi.

Îi povestesc.

— Dă ce a vru s-te omoare, vrăbiuţa?

— Sincer vorbind, nu cred că mă viza pe mine în mod special, nici măcar pe vreunul dintre noi. Ce-şi dorea, era pur şi simplu explozia.

— Nu-nţăleg, mărturiseşte prezicătorul.

— Pentru a da. alarma. Un asemenea buf ar fi provocat panică în sat şi ar fi atras poliţia. Decât să rămână pe mâinile noastre, preferă intervenţia curcănimii. Probabil că soarta i se pare mai potabilă cu tâmpiţii ăia. Se teme de chestii nasoale din partea noastră. Numai că amicul Borïgm habar n-are, de alegerea ei, a cerut doctoria în absenţa lui.

Ne alăturăm grosului trupei.

Mă înclin către domnişoara Os-de-Curvă şi-i ag, ştrengăreşte, un clipit de ochi. Cu mâinile mimez o explozie.

— Bum! îi zic. Jawohl, Fräulein!

Înţelege şi roşeşte ca un mac pe punctul de a se ofili.

Îşi zice că şotia ei nu face decât să agraveze cazul. O dojenesc cu un deget ameninţător.

— Krakka, spune-i acestei tinere persoane că – cerul se înnorează pentru ea şi că viitorul şi prevesteşte furtună.

Acestea fiind zise, mă uit la ceas.

Bătrânul trebuie să fi ajuns la Milsaböor până la jwa asta. De-abia aştept să-i predau captura.

O pun pe Krakka să sune la hotel. I se răspunde că nimeni n-a putut descinde acolo peste noapte, kvând în vedere că erau plini. îi cer să întrebe dacă pu cumva un domn chel ca un ou de struţ nu consumă la bar. I se răspunde că da, efectiv. Pe scurt, pupă un minut şi treizeci, îl am pe Directorache la bigoton

— Frumos, micuţule, s-ar zice că s-au întâmplat lucruri stranii prin hotelul acesta, exclamă venerabilul.

— Nu numai în hotel, Patroane. Vă voi povesti. Dispuneţi de o maşină?

I – Cea a ambasadorului, un Mercedes mare, negru, cu şofer.

— Deci vă aşteptăm: iată adresa noastră.

EI BINE, DA: ESTE VORBA DE MAGIE NEAGRĂ (SAU, CEL PUŢIN, GRI ÎNCHIS)

Se sună.

În pragul uşii, un personaj care aduce a corb Kiniop, în speţă, pastorul Bunăsculla. Trei rânduri B pentru a ţi-l descrie, după care vom vorbi de alt-Keeva.

Este înalt, de o slăbiciune îngrijorătoare chiar şi pentru un schelet. Are obrazul verzui în alungit, pieziş, o pereche de ochi proeminenţi bulbucaţi teatre pleoapele inferioare, clipind des în dosul unor Rentile enorme.

Poartă costum negru, cămaşă albă cu guler de fceluloid, haină de astrahan, mănuşi negre; ţine în i mână o servietă, neagră şi aceasta.

Vorbeşte puţin, este preocupat, distant, grăbit.

Puttzi îl introduce în salonul alăturat livingu-Btui şi-l roagă să ia loc. Pastorul refuză ou un scurt melătinat din cap.

Pune, sec, o întrebare:

La care Kurrou răspunde „dar desigur” în suedeză modernă.

Puttzi deschide un sertăraş. Culege din el un plic pe care-l întinde pastorului.

Acesta, cu o trăsătură de gheară, despică plicul: Scoate din el hârtii emise de Banca Naţională a Suediei, le numără cu grijă, apoi le îndeasă într-un buzunar interior, deasupra inimii. Cât mai aproape de tine, Dumnezeul meu! Niciun muşchi al feţii sale n-a tresărit.

Îşi desface servieta şi snate o lumânare albă, un sfeşnic de alamă, o carte mare legată în negru pe coperţile căreia sunt imprimate, în auriu, caractere gotice.

Înfige lumânarea-n sfeşnic, / ceea ce-l face pe Kurrou să râdă înfundat, incorigibilul. O aprinde.

Pentru un început de şedinţă e promiţător.

Puttzi şi Kurrou se aşază la celălalt capăt al mesei. Ai zice doi copii la prima împărtăşanie. Stau umăr la umăr smeriţi, cu capetele uşor înclinate, cum se obişnuieşte când aştepţi o binecuvântare de înaltă calitate.

Pastorul Bunăsculla deschide biblia. Citeşte din ea câteva versete cu o voce perfect copiată după scena în care Dracula anunţă eroinei inocente că o va descotorosi de tot sângele înainte de a-i hali inima.

După care închide cu zgomot cartea sfântă, dă ochii peste cap şi se adresează, răstit celor doi. Krakka asistă, alături de mine, la ceremonie şi are drăgălăşenia să-mi sufle traducerea întrebărilor pe care le pune Bunăsculla şi care sunt:

Charles-Gustave). accepţi să-l iei de soţ pe August-Adolph aici prezent?”

La care interpelatul miorlăie un „da” de fecioară.

Pastorul reia:

„August-Adolph, accepţi să-l iei de soţ pe Char-les-Gustave aici prezent?”

Puttzi răspunde „afirmativ”; ca Dl. Arthur Comte în memoriile sale.

Bunăsculla îi declară uniţi prin taina căsătoriei. Face semnul crucii peste platoul de argint în care strălucesc două inele. Tinerii căsătoriţi şi le bagă, unul altuia, pe

degetul inelar, cu gesturi de o infinită tandreţe. Pastorul strănută, îşi suflă lumânarea, o reambalează, face semnul crucii peste biblie şi le-o întinde precizând că, din pricina accentuatei penurii de hârtie, este obligat s-o factureze suplimentar. I se plăteşte. Se destupă o stielă de şampanie japoneză şi se ciocneşte de jur-împrejur. Puttzi aruncă" câteva boabe de orez în părul soţului său şi viceversa. Pupătură gigantică. Pastorul se cară. În i pragul uşii dă nas în nas cu Bătrânul.

În sfârşit!

t Nu-ţi poţi închipui ce efect are asupra measă-l văd, în fine, pe Şefu'. Ţi-am mai spus că, în ce mă priveşte, este întâia oară când se deranjează pe parcursul unei anchete. Vine să mi se alăture. Incognito. Sunt bulversat, îl găsesc impresionant, cu haina sa de vizon negruj cu toca de blană, cizmele îmblănite princiar şi mănuşile lungi de muşchetar al frigului, Rozeta Legiunii de Onoare îi luminează blana ca beculeţul de control un comutator, noaptea. Privirea sa albastră, solidă şi sigură ne cântăreşte – calm.

Nu-mi pot permite să-l amestec în rahatu-n care înotăm, aşa că mă abţin să-i prezint gaşca. Se înclină în faţa Krakkăi, îi flutură un surâs care-o nimereşte direct în slip, dedică o înclinare de tărtăcuţă cât se poate de solemnă tinerilor căsătoriţi.

— Unde-i omul? mă întreabă.

Îl conduc în camera vecină. Beru lasă să cadă pe masă carcasa de pui care-l preocupa şi se ridică precipitat.

— Încântat, dom'le director.

Îi întinde Bătrânului o mână unsuroasă, pe care Bossul o neglijează în favoarea lui Borg Borïgm.

Îl privesc pe Bătrân privindu-l pe Borïgm. Şi o ciudată emoţie mă cuprinde. Bătrânul însuşi. Câteva frontiere şi mii de kilometri străbătuţi noaptea pentru această întâlnire.

Borïgm îl măsoară cu indiferenţă afectată. Habar n-

are cine-i, dar ţinuta omului îi impune. Simte – cine n-ar simţi-o de altminteri? – că este vorba de un domn, de un şef. Presimte complicaţii.

La capătul examenului său, Tataia mă ia de braţ.

— Putem sta de vorbă într-un loc liniştit San-Antonio?

— Sigur că da, domnule…

Ne întoarcem în salonul unde cei doi homo-popo se giugiulesc ca nişte turturele, celebrându-şi aiureala lor de nuntă. Directorachele e şocat dar trece peste. N-are timp să dea frâu liber principiilor sale stricte. Se detaşează de aleasa-i educaţie mare burgheză.

Puttzi îmi cere permisiunea să se retragă pentru consumarea căsătoriei. I-o acord, cu condiţia ca aceasta să se petreacă în living, sub control beru-reean, din motive de securitate. Acceptă şi ies, spectatorii nu-i deranjează.

— Domnule director, aţi riscat imens venind Mici, încep. Suntem, probabil, indivizii cei mai căutaţi de poliţia acestei ţări.

— Ştiu.

Îşi descheie şuba îmblănită. Dedesubt, impecabilul costum albastru la două rânduri. Se aşază într-un fotoliu, încrucişează picioarele şi-mi dă cuvântul cu o expresivă ridicare de bărbie.

Apropii un scaun, mă aşez şi-i torn totul cât pot frai succint: Maelstrom şi căcănăria sa model, initimitatea cu Krakka. căutarea lui Borïgm, isprăvile wezicătorului Nostraberus, asasinarea lui Maelstrom, bordelul adevărat, preotul fals, bătrâna doam-ra A adevărată, cea falsă, uciderea hotelierei prin con-Relare, asasinarea lui Stoneschaarden şi a mamei Kale, kidnaparea dulcei noastre amice, cabana de vânătoare pe ponton, peripeţiile care au motivat intruziunea noastră printre curişti, grenada surpriză din maşină, căsătoria insolită a gazdelor noas-Kre.

Înregistrează, imobil, cu mâinile distins încrucişate

pe genunchiul superior. Vremea trece…

Din living ne parvin zgomote specifice hotelurilor frecventate de curve şi marinari beţi. Cum aces-ea cresc în intensitate, directoraşul îmi aruncă, pe Bun ton agasat:

— Du-te şi încearcă să moderezi porcăria asta, te rog.

Mă.

În camera vecină Kurrou onorează vesel posteriorul lui Puttzi, în timp ce Beru, excedat, le trage ambilor şuturi asortate cu cele mai pipărate expresii. Numai că reacţia virtuoasă a Grasului, departe de a frâna înflăcărarea drăgălaşilor, pare că le-o stimulează.

Cer imperios linişte şi mă întorc la veneratul meu Boss.

— Deci Borïgm nu ţi-a spus nimic? atacă stimatul.

— N-am schimbat nici două cuvinte, domnule director. În respectul consemnelor, v-am aşteptat. Iată-mă felicitat printr-o bătaie de gene.

— Ar trebui să acţionăm repede, zice Bătrânul. Idealul ar fi, evident, să-l putem transfera la Ambasada Franţei, dar Stockholmul e departe şi poliţia în fierbere. La venire am fost interceptaţi de două ori: hârtii, percheziţia maşinii, arcaşii regelui nu glumesc. Suntem obligaţi să operăm pe loc.

— Pot să-mi permit să vă întreb ce înţelegeţi prin a „opera”, domnule director?

Descrie o şaptesprezecime de gest cu mâna.

— Să-l facem să vorbească, fireşte.

— Pentru a-l face să spună ce?

Aici te sfătuiesc să-ţi ataşezi centura de siguranţă, fiule, pentru că dacă răspunsul îţi va face şi ţie efectul produs asupra mea, o să-ţi cam lipsească aerul.

— Habar n-am, „prietene”.

În „asemenea împrejurări, după ce-ţi tragi fermoarul la bot, te duci şi-ţi bagi capul sub robinetul cu apă rece,

pentru a-l readuce la o temperatură suportabilă.

Dar poţi să taci când incomprehensiunea te furnică din creştet până-n tălpiv? Nu-i realist.

— Cum aşa, nu ştiţi?

— Aş vrea să înţelegi San-Antonio, că dacă – mi-am impus deplasarea asta este pentru că nu; puteam să-ţi încredinţez o misiune care nu se bazează pe nimic. În afacerea aşi, a plutim în nori. Adevărul este că nu ştiu ce mi-ar putea spune acest om.

Cu vârful, o! cât de îngrijit. al degetelor, îşi masează obrazul.

— Şi asta nu-i totul, reia.

— Ah da?”

– Probabil că nici el nu ştie despre ce-i vorba. Ajunşi la acest punct al povestirii, îţi solicit o pauză de cafea, amice.

Sunt totuşi francez, deci impregnat de logică.

Observă că ador fabulaţia, idem afabulaţia. Romantismul, poezia şi alte aiureli, de acord. îmi place s-o iau razna, să derapez. Câţiva paşi în nori, 5 chiar unul în plus, banco! Şi cu toate astea, spirit «cartezian iscălit Dupont. Păcat originar nu original. Vreau să-nţeleg! îmi anunţi o enigmă, sunt la post! Neclintit, cu nasul adulmecând şi coada-n vânt, ca Azor în iepurilă-land.

În acest moment cineva ciocăneşte în uşă. îi propun să intre. Căpăţâna, urmată de toată anatomia [Grasului, se insinuează succesiv în uşorul uşii. Zice, tot numai miere, ca un constipat căruia pastilele Ciocolax i-au fost utile:

— Ie numa ca să vă previn c-avui o viziune.

Neobişnuit cu acest limbaj, Şeful încruntă sprâncenele şi-mi mârâie:

— Ce povesteşte ăsta?

Ca şi cum Béru ar avea nevoie să fie tradus din abscons de un specialist.

— Béru, după cum v-am spus şi-a descoperit un

incontestabil dar de vizionar, Patroane.

Zâmbet dă înainte nu te jena, al Bătrânului. Bérurier refuză scepticismul, această plagă a omenirii.

— Fiţi pă fază, explică, să sapă o gaură mare.

— Mda?

— Da-ntr-adevăr o gaură super-ultra mare.

— Ei şi?

— Ei şi ştii ce găsim în găuroiul ăsta?

— Zi-i!

Schiţează un surâs palid, timid.

— Un munte, zice.

— Asta-i tot?

— Verde.

— Ce?

— Muntele. Muntele e verde.

— E o culoare foarte frumoasă pentru un munte; şi-n afară de asta?

E conştient de rateul produs şi roşeaţa-i împurpurează obi-am.

— Nu pretinz să fiu crezu, da' nu-nghit mişto-căria. Aţi aminte cum ai dat-o cotită la pompa dă benzină. Sana. Râdeai, dăşteptule… Ş-p'ormă ai întors! Există Un munte verde într-o gaură care va fi dezgropată şi zâmbetu tău din colţu' curului n-o să schimbe nimica!

Iese trântind violent uşa.

Între Bătrân şi Béru, simt că voi alege balamucul.

— Bine, trec eu la atac, nu-fără oarece arţag, de fapt, vreţi să-i smulgeţi lui Borïgm ceva ce şi dumneavoastră şi el ignoraţi?

— Pozitiv.

— Ce şi cum v-au adus la cunoştinţă existenţa lui Borïgm şi a presupusului său secret?

Clatină capul.

— La început, un banal fapt divers, dragul meu. O ia lento. În interpretarea Babacului, o relatare trebuie

degustată. E un voluptuos al confidenţiţei. I-ar sta bine în prelat onctuos, purtând robe încrustate cu pietre preţioase, lanţuri de aur şi giu-jyaericale babane pe deşte, pentru binecuvântări şi j! pupături de mână.

După fandoseli şi ocolişuri ajunge, totuşi, la subiect:

— Cu câtva timp în urmă, pe una dintre cele mai fierbinţi străzi pariziene, a fost agresat un individ, Rjerik Erikson. Se deda ocupaţiei sale preferate: căuta o prostituată. Tocmai abordase una la care gă Ksea interesant raportul sâni, pulpe, preţ. Numai că, K & leasaj era în conversaţie cu un negru care n-a apreciat defel că Erikson l-a tratat ca pe e componentă neglijabilă a tratativelor. Afacerea a debu-Kfcat cu înjurături şi s-a terminat cu un cuţit în burta Rsuedezului, pentru că, am omis să-ţi precizez că acest Erikson…

- Înţelesesem deja, Patroane.

— Rănitul a fost transportat la spital. Stare disperată. Atât de disperată încât orice intervenţie a I fost socotită inutilă.

Îşi umezeşte vârful degetului mijlociu pentru a-şi netezi colţul pleoapei. Personajul acesta grav se descreţeşte, din când în când, în stilul său. Adică tăcând îndelung şi de obicei când ar trebui să vorbească.

— Ce-a urmat, domnule dear rector (mă amuz să-i fac jocuri de cuvinte mental, pe şest, fără să bage el de seamă).

— Erikson a înţeles că-i pe moarte şi a cerut insistent să-mi vorbească.

— Dumneavoastră?…

— Şeful poliţiei, ceea ce revine tot acolo. – Efect tiv (îmi continui jocul), conviu. Şi aţi consimţit cererii sale, Patroane?

— Nu imediat. Pentru început l-am trimis pe secretarul meu, Ballamou. Şi asta numai pentru că Erikson era suedez, adică cetăţean al unei ţări care, pn n… hm…

şi… în sfârşit, merită consideraţie. Erikson refuză să se confeseze lui Ballamou. Declară că nu vrea să vorbească decât cu mine personal precizând că deţine un secret de stat. Mi. s-au raportat, spusele muribundului şi, mânat de instinct, i-am făcut o vizită confidenţială.

Cheliosul îmi acordă cinci, şase secunde în care pot evalua, la justa ei valoare, magnanimitatea demersului său.

— Erikson, reia într-un târziu, mi-a destăinuit că-i un fel de proscris. Fusese nevoit să părăsească Suedia, ani în urmă, după eşecul unei afaceri tenebroase, în acea vreme lucra pentru S.S.S. Serviciile secrete suedeze). Şi, băieţică dragă, ştii cum se numea şeful său?

Băieţică ridică umărul stâng cu circa opt centimetri, lăsându-l apoi să recadă în semn de ignoranţă; – Maelstrom! Ţâşnesc.

— Cehhheee!

Venerabilul degustă cu linguriţa de îngheţată surpriza mea.

— Ei da… Maelstrom, drăguţă. Şeful suprem al S.S.S. Fireşte că-l cunoşteam după nume, aşa cum îi cunosc pe toţi patronii marilor reţele secrete ai Ş.A.M.D., R.T.V., R.A.T.B., C.F.R., U.C.E.C.O.M., T.A.R.O.M., L.U.L.U., E.T.C. şi ai altora…

Îşi potriveşte proteza şi continuă:

– Când, acuzat de crime, Borg Borïgman a fost încarcerat, Maelstrom a preluat ancheta pe contul serviciului său şi a prelungit-o peste toate termenele legale. Asistat de Erikson, l-a supus, în cel mai [desăvârşit secret, la frecvente interogatorii. Crimele arestatului nu-l interesau decât ca pretext pentru detenţie. Maelstrom cerea prizonierului săi: spună cum şi de unde reuşise, acesta din urmă, [să-şi facă rost de o substanţă misterioasă pe care-o numea „Inertium”: Borïgm jura că n-are ha-l bar. Din ordinul patronului, Erikson îl supune la tortură, îi injectează serul adevărului, îi face promisiuni mirobolante,

totul soldat cu rezultat zero. La capătul răbdării, Maelstrom îşi însărcinează omul de încredere să-l facă pe Borïgm să>evadeze. După f cum sper că-ţi dai seama, planul său consista în a-l [urmări pe fugar. Lucrătură clasică. Evadarea s-a desfăşurat fără probleme, dar a avut un sfârşit neprevăzut: Borg Borïgm a reuşit să-şi planteze urmăritorii şi s-a pierdut în natură. În jocul ăsta de-a şoarecele şi pisica omul nostru a lăsat motanul cu buzele umflate. S-au declanşat, pentru a-l regăsi, toate alarmele, dispozitivele şi efectivele S.S.S.-ului fără niciun rezultat. Maelstrom l-a dat afară din serviciile secrete pe Erikson şi, câţiva ani mai târziu, demisionează şi el. Nu mai avea decât o singură idee fixă: să-l găsească pe Borïgm. A consacrat acestei căutări tot timpul şi uriaşa lui avere, angajând, de-a surda, detectivi americani şi englezi, într-o bună zi i-au ajuns la urechi ecouri ale reputaţiei tale şi hotărî pe loc să te atragă în partida lui de vânătoare. Te-a luat prin învăluire, susţinând şi influenţând campania la capătul căreia ai fost nominalizat pentru Nobel. Ai primit premiul. Urmarea o ştii mai bine decât mine.

Mă furnică, la nivelul epidermei, e senzaţie neplăcută.

— Pe scurt, nu calităţile operei mele literare au fost premiate”, Patroane. Ele au folosit doar pentru a băga în combinaţie poliţistul?

Îmi ciupeşte obrazul, foarte Napoleon I.

— Fără crize de orgoliu, băiete. Dacă aceste ca – lităţi n-ar fi existat, tot montajul lui Maelstrom rămânea în pom. Aşa-i cum nu se poate mai bine.

Uşor îi vine Scalpatului să oblojească vanitatea altuia.

În sfârşit, cazul meu e una şi ancheta-i alta.

I-Ce ştiţi despre Inertium, domnule director?

— Nimic. Dar putem presupune că-i vorba de un produs capabil să transforme instantaneu apa caldă în

gheaţă.

— Şi de ce pretindeţi că Borg Borïgm ignoră totul despre acest produs? L-a folosit doar?

— Nu eu pretind, Erikson pretindea, San-Antonio. L-a avut pe Borïgm la dispoziţie, l-a interogat până dincolo de liinitele umane. Erikson rămăsese cu două certitudini: Borïgm nu ştie nimic şi, doi, Inert-umul este una din cele mai mari descoperiri de la începutul acestui secol încoace.

I-Cum i-au descoperit existenţa t Bătrânul surâde.

— Aşteptam întrebarea. Ei bine, aminteşte-ţi de uciderea celor două fete, San-Antonio. Secretul a fost foarte bine păstrat. Elevele de pension au fost găsite într-un bloc de gheaţă în derivă pe lacul Vättern, în plină vară, când temperatura era de „plus 10 grade! Fuseseră violate, sugrumate şi, apoi xongrtate. Această congelare a pus în alertă S.S.S.

Soarele spălăcit de iarnă îşi aventurează razele, culoare de ou conservat, în casă. Ce stranie situaţie! Ar trebui să mă auto legitimez ca să-mi amintesc că sunt un comisar adevărat, aparţinând unei poliţii serioase, aflat într-o misiune dificilă, dar adevărată şi ea. Cei doi poponari proaspăt căsătoriţi, Borg Borïgm, insesizabilul, prins, gagicuţa lui nostimă, prezicătorul Nostraberus… Şi peste toate astea, Bătrânul se expune într-o postură ilicită, complice al unei lovituri în care se numără câţiva morţi. Bătrânul care a moştenit de la un curvar căzut la datorie o enigmă bizaroidă.

— Bine, băiete, decide el, să atacăm. În fapt dispunem de câteva elemente esenţiale. Cu ce înteepem?

Scot din buzunar flaconaşul de metal extras din talpa cizmei lui Borïgm şi-l depun pe masă.

— Cu asta, zic.

*

Parcurgem, amândoi, o scurtă şi ciudată perioadă de prostraţie. Suntem fascinaţi de sticluţa plată,

„strălucitoare. O privim cum s-ar uita un giuvaiergiu onest la „Regent”, dacă un şuţ de buzunare i l-ar etala pe tejghea câteva minute înainte de ora închiderii.

— Ce părere ai? întreabă Tataia;

— În legătură cu conţinutul? Confirmă.

— Aceeaşi ca şi dumneavoastră, Patroane:

— CONŢINE?

— Probabil.

— Ce-i facem? Ar trebui încredinţată unui laborator.

— Bineînţeles. Cunoaşteţi vreo adresă frecventabilă?

— Cred că ţi s-a urcat Nobelul la cap.

— Îndepărtaţi-vă, îl voi deschide.

— Este o nebunie…

— Dac-aş fi întreg la cap nu m-aţi ţine în serviciile dumneavoastră.

Nu plictisim pe nimeni dacă dialogăm puţin, nu? Am nevoie de o pauză, cât să-mi stăpânesc ţâţâiala de fund care mă persecută.

Bătrânul şi-a impus să nu se îndepărteze: lângă un curajos, un curajos şi jumătate, ’nţelegeţi mnea-voastră?

M-am îndepărtat eu. Cu flaconul bine strâns în mâna stângă şi degetele dreptei crispate pe buşon.

Trebuii să forţez. Mă uitam în toate colţurile după un patent, când, la o ultimă solicitare, cedă. Pasul şurubului era foarte fin, strâns şi lung, a fost necesar să răsucesc mult pân-am reuşit să desfac neliniştitoarea fiolă. Nu mi-e ruşine să recunosc că mâna-mi tremura. Dar dacă destupam propria-mi moarte?

Îl scosei?

Respiram sacadat, Bătrânul şi cu mine. Nicio vorbă, ne pierise piuitul.

Cum nimic neplăcut nu se produse, mă apropiai He fereastră şi aplecai sticla, încercând să-i zăresc conţinutul. Mi s-a părut că disting un praf de culoarea sulfului. Pe fundul recipientului.

Aruncai o privire perplexă în jurul meu. O sticlă de akvavit plină şi veselă făcea cu ochiul pe măsuţa de serviciu. îi cerui onorabilului meu şef s-o jdestupe, apoi lipii gâtul fiolei de cel al sticlei pentru n vărsa puţintel praf în alcool.

Din flaconul de metal se vărsară câteva particule verzui. Urmate, instantaneu, de-o mini-explogie. Clondirul de akvavit zbură în cioburi pentru a jlibera blocul de gheaţă care se formă.

— Prodigios, murmură Tunsul. Mă îndreptai atunci către şemineul în care îşi dă

ea obştescul sfârşit un foc de cărbuni.

Câteva infime grăunţe de praf şi pe vatră nu mai exista decât o masă negricioasă acoperită de o peli-ulă de gheaţă.

Curtea fiind luminată, am înşurubat la loc flaconul, cu tot atâta precauţiune cât la deschiderea sa.

Îmi scapă un strigăt de cumplită suferinţă. Extremitatea degetului meu mijlociu s-a ornamentat cu jp gaură de dimensiunea unei gămălii de ac. Curat, pară strop de sânge, net, definitiv, cu marginile la ţel de netede ca palma.

Îmi arăt degetul, „şor mutilat, directoraşului. Scoate din buzunar un lornion pe care şi-l potriveşte be nas şi cercetează imperceptibila străpungere cu cel mai viu interes.

— O moleculă de Inertium s-a nimerit pe degetul dumitale, diagnostichează el doctoral.

13 – Profeţiile lui Nostraberus

Satisfăcut, bagă lornionul în buzunar”.

— Îţi dai seama de importanţa unei asemenea substanţe?

— Foarte bine, mersi.

— Cred că putem începe interogatoriile!

Restitui buzunarului meu flaconul cromat şi-l urmez.

Pe lângă senzaţia de vomă, delicata găurică din deget insinuează în mine o furie oarbă, pe care decid să i-o ofer, fără ambalaj special, lui Borg Borïgm.

O înhaţ pe camarada lui Borïgm de legăturile ei şi o târăsc ca pe un sac de cartofi până la salon ul-Cartier General. La cererea mea, Krakka ne însoţeşte, începuse să se plictisească, ambianţa casei în care năvălisem era leşinată rău. Rotaţia de roluri mire-mireasă între cei doi găligani frivoli încetase s-o mai amuze.

Trântesc fata în fotoliu.

— Încântător obraz, observă Bătrânul, totdeauna sensibil la sexul frumos.

În clipa de faţă, avantajele feminine ale prizonierei noastre mă lasă, de gheaţă. Nemulţumirile mele virează către o lehamite colerică. îmi vine să las totul baltă şi să mă duc acasă. Gaura din deget mă doare mult mai puţin decât cea perforată în orgoliul meu odată cu aflarea dedesubturilor privitoare la originile premiului meu Nobel.

— Krakka, îi spun, informează această persoană drăguţă că dacă continuă să fie prinţesa Anna a Angliei, i se vor întâmpla lucruri de o cruzime mi imaginabilă. O vom chestiona şi ne va răspunde, sau; la alegerea ei, sunt gata să-i pudrez mutriţa cu câteva fire de praf din flacon. Sper că presupune urmările tratamentului: vrăjitoarea din Albă ca Zăpada, va fi Albă ca Zăpada, pe lângă ea.

În timpul traducerii, fâlfâi sub nasul fetii când degetul mijlociu, când fiola.

Asist la o schimbare spectaculoasă. Pipiţa devine albă ca: o moartă, o cârpă spălată, zăpada, o mască de ceară, Omo, Ariei, varul şi ce mai vrei tu.

Îi curg din gură cuvinte pe care le presupun – afirmative.

— E de acord, confirmă Krakka.

— Perfect. Rândul dumneavoastră, domnule director.

— Începe dumneata; San-Antonio, ripostează

bătrânul coţcar.

— La ordinele dumneavoastră, domnule. Continui să mă joc cu micuţul. flacon plat, pe care gagica nu-l scapă din ochi.

— Să-ncepem cu începutul; cum o cheamă? Bun, sar peste întrebările plicticoase, răspunsurile traduse, comentariile care le urmează şi alte zgomote de fond. Nimic mai somnifer decât un interogatoriu, chiar dacă te face să progresezi. Seamănă a ping-pong verbal. Ca atunci când se controlează inventarul: „Douăsprezece linguriţe de argint stil Louis XVI?” strigă piţigăiat ochelaristul cu lista. Douăsprezece linguriţe!”, răspunde verificatorul, t Ţi se acreşte repede.

Află, totuşi, pentru cultura ta personală căi Frumuşica se numeşte Katerina Tarekapuţa, că este dintre puştancele care frecventau institutul Kupplödrom, condus de Borg Borïgm.

că, perversă până la a-şi incendia slipurile, de la şaisprezece ani a devenit amanta maniacului.

că, împreună, s-au dedat la orgii demne de marchizul de Sade plus liturghii negre, gen medieval, cu invocarea satanei şi sacrificii rituale, că au ajuns până la omucidere (în privinţa asta ştiam câte ceva).

Iată-te aprovizionat cu informaţii:

Dar nu mişca, încă nu mi-am terminat raportul, înmagazinează şi lasă să ţi se uşureze vezica!

Donşoara Tarekapuţa ne informează că, după evadarea sa, Borïgm o căutase acasă la părinţii ei. Ea l-a ascuns în parcul lui taică-su, chirurg important specializat în grefele de penis. Dar când reîncepură cursurile, au trebuit să se gândească la o altă ascunzătoare. Borg avea o bătrână mătuşă la Milsaböor, femeie cumsecade, care-l crescuse şi care trăia, pe atunci, „împreună cu fiul său. îi jură onorabilei doamne, mamă adoptivă de fapt, că era inocenţa pe două picioare. Ea – îl crezu. Mamele-şi cred

întotdeauna copiii şi le iartă, de obicei, totul (frumoasă remarcă, nu? Ai jura că-i de un mare scriitor şi ţi-ai dori-o reluată în cărţile de filologie şi sifilogie). La Milsaböor s-a organizat o viaţă stranie. Profitând de asemănarea cu mătuşica, Borïgm se-nţolea în haine de cucoană la pensie, tot ce poate fi mai respectabil în mica burghezie. Amândoi aveau aceeaşi particularitate nazală. Tuşica n-avea pata pe ureche: i s-a confecţionat una. Pe scurt, nepotul şi mătuşa erau o singură fiinţă. Armonia de familie în formă totală. De neînlocuit.

Borïgm continuă s-o întâlnească pe Katarina. îşi potoleau nesăţioşi instinctele depravate (admirabilă concizie în propoziţia asta, nu?)

Uneori treceau prin momente de panică, dacă intrau străini în casă, de exemplu: nu ignorau că, deşi pe tuşă, Maelstrom continua să-l caute pe Borïgm.

Cu timpul totul intră în normal. Atâta doar că-ntr-o bună dimineaţă s-au trezit cu toată Scandinavia; închinându-se lui Nostraberus. Isprăvile oculte ale magului îl îngrozeau pe fugitiv, pentru că era presupus că, după ce-i eşuaseră toate mijloacele, Maelstrom nu va lăsa să-i treacă pleaşca pe la nas, lui care încercase, ani în şir, totul.

Restul, ai priceput probabil şi tu din paginile anterioare, afară de cazul că le-ai sărit, ceea ce nu m-ar nira din partea ta, cultivat cum eşti ca un cimitir de

(Maşini. H Tace speriată.

— Câteva informaţii suplimentare înainte de a rece la alt exerciţiu, reiau. Ce însemna grenada din maşină?

Răspuns!

— Azi dimineaţă Frederik Stoneschaarden trebuia s-o ducă pe mămiţica la medic. Borïgm hotărâse să termine cu acest cuplu, în interesul deplinei Kale securităţi. I-am pus la cale această capcană. Tu-Bica era cochetă şi nu uita niciodată, înainte de a coborî din maşină, să-şi repavoazeze galantarul. I-am aranjat gentuţa. Între – timp am apărut

noi, ceea ce-a precipitat treburile, pentru mămică şi verişor. Crezuseră vizionarul mort. Spălarea urmelor nu mai putea fi amânată.

Întrebare a eminentului San-Antonio!

— De ce aţi vrut să explodez cu grenada?

Răspuns:

— Mi-era frică să mă ştiu în mâinile dumneavoastră, preferam poliţia.

Este exact ceea ce genialul comisar presimţise, Vei admite fără să crâcneşti, sper?

— Perfect, ultima întrebare: asta! Şi-i mângâi obrazul cu flaconaşul.

Are un gest de recul, ca şi cum un fachir şi-ar apropia şarpele dresat de mutrişoara ei.

— Da! Da! gâfâie ea (gâfâie în esperanto dar zice da în scandinavă).

— Vorbeşte-ne de asta, frumoasa mea.

— E o substanţă în stare să…

— Ştiu, o întrerup, panoramând furios de la găurica din degetul meu la blocul de gheaţă alcoolizată care începe să se topească pe masă. Vreau să ştiu de unde provine aceasta.

Jură că habar n-are. Pretinde că nici Borg Borïgm nu ştie mai mult. Într-o zi s-a trezit în posesia acestui flacon, i-a descoperit efectele ciudate, dar asta e tot. Magie neagră.

În zadar o ameninţ, zbiară de groază, îşi frânge mâinile, îşi smulge părul din cap şi repetă: „magie neagră, magie neagră”.

Mă întorc către Bătrânul, foarte avocat american în plin proces:

— E rândul dumneavoastră domnule attorney general…

Big Boss fluieră din colţul gurii, scălâmbăindu-şi obrazul.

— Nicio întrebare. Acum vreau să studiez martorul

următor. Şi de ăsta mă voi ocupa personal!

Facă-se voia sa.

VEI VEDEA CUM SE DESTRAMĂ VĂLUL ŞI CE FAC EU CU PERDEAUA DE CEAŢĂ!

Borg Borïgm, în sfârşit! Vedeta!

Borg Borïgm insesizabilul. The mysterious.

Şi ce mă mai mânca limba, în ultimele ceasuri, să conversez cu el. Dar este marfă interzisă, rezervată. Aparţine Bătrânului. Şi iată că Bătrânul îl ia în antrepriză. N-am decât dreptul să asist. Figurant tăcut. Unui şef, trebuie să-i cedezi prioritatea. Asta-i şefia: dreptul de… De a se servi primul, de a decide, Be a se pişa pe de a regula-o pe cea mai, etc. Dreptul de a avea dreptul, de a avea toate drepturile.

Păşeşte şchiopătând, din pricina cizmei fără toc. Barba blondă i-a crescut. Are privirea lui Van Gogh după ce celebrul (post-mortem) pictor îşi hăcuise evantaiul contra ţânţarilor. Ochii şterşi, adânciţi, ficşi, răi. Toate mârşăviile de pe lume se citesc pe această faţă alungită.

Îl împing în fotoliu;

Cred că nu mă înşel afirmându-ţi că este pentru the first oară când îl văd pe Big Boss interogând un gagiman. Treabă vary subalternă pentru un gentleman de dimensiunile sale. Chestionează prin caralii interpuşi, dânsul. Dar acu intră în arenă de unul singur. Gladiator elegant, sclipind din toată chelia. Gladiator manichiurat. Încravatat negru. Impecabil.

— Vorbiţi englezeşte? îl întreabă pe Borïgm:

Care răspunde că el „yes”.

Atunci Directorachele, lui Krakka:

— Scumpă domnişoară, cred că-ţi poţi lua libertatea să te odihneşti în camera alăturată. Am abuzat mult prea mult de colaborarea dumitale.

Elegant mod de a o expedia, nu?

Rămânem trei în salon. Clopotul capelei învecinate sună pentru rugăciune. Prin geam zăresc enormul Mercedes negru al ambasadei Franţei, la volanul căreia şoferul citeşte Aici Stockholm sau Suedia Duminica. Pe acoperişurile învecinate, zăpadă peste zăpadă.

Bossul îşi încrucişează braţele;

— Domnule, spune, ţin să te avertizez că, personal, n-am nimic împotriva dumitale. Existenţa dumitale zbuciumată nu mă interesează, crimele pe care le-ai făcut îmi sunt total indiferente. Nu doresc de la dumneata decât câteva informaţii cu privire la Inertium. Când mi le vei fi furnizat, poţi s-o ştergi! unde vrei. Nu voi mişca niciun deget şi nu voi preveni poliţia. Clar?

— Nu ştiu nimic, răspunde Borg Borïgm cu o voce dogită.

— Foarte regretabil. Dragă San-Antonio, ai drăgălăşenia să verşi puţin din acest praf pe mâna domnului?

Ezit. Dar Bătrânul îmi confirmă cu un clătinat de care. Atunci, iată-mă redeşurubând fiola şi pudrându-i mâna stângă sadicului.

Începe să se zvârcolească strigând: „Nu! Nein!; Nu!”

În laba lui s-a săpat un crater nasol. Iar el este leu gura căscată de dureri şi spaimă.

— Consideră asta numai un aconto, domnule Borïgm. îl avertizează Bătrânul. Dacă nu vorbeşti, îţi vom pudra sexul.

Ameninţarea termină prin a-l lichefia pe Borïgm. Bătrânul face câţiva paşi până la uşă şi-l cheamă fac Bérurier. O roagă pe Krakka să supravegheze Kirpa în absenţa dulăului.

— Dragul meu Bérurier, îi spune, vrei. te rog, să ai amabilitatea să-i scoţi pantalonii şi izmenele domnului Borïgm.

— Ah da? se bâlbâie Umflatul.

— Da „da, se impacientează Patronul.

Şi dintr-odată realizez brusc că hotărârea lui este Rmplacabilă. Ştiu că o va face, ştiu că O Va face.

Matahala desface emisfera sudică a lui Borïgm cu festuri împleticite (are mult mai multă dexteritătţi: Ta scos chiloţii damelor), reuşeşte să ofere privirilor jboastre indiferente componentele inferioare ale anatomiei prizonierului. (Noroc că nu-s de faţă cei doi proaspăt căsătoriţi).

— Aştept, domnule Borïgm, anunţă venerabilul. Interpelatul nu-i deloc în largul său. Este strâmtorat în asemenea măsură încât ar tre' – (Ce prin urechile acului fără să le atingă.

— Vă voi spune ceea ce pot să vă spun, sughiţe tanticidul.

— Sper că nu voi simţi nevoia să te întreb prea multe, ripostează Bătrânul.

Stă ţeapăn în faţa victimei sale. îşi ţine mâinile la spate, în poziţia celebră a prinţului Philip când vizitează o fabrică de tirbuşoane mergând în coada Majestăţii Sale nevastă-sa.

— S-a întâmplat la scurt timp după ce am moştenit Institutul Kupplödrom, începe Borg.

— Deci fostul său proprietar murise?

— Da, de câteva luni.

— Presupun că l-ai ajutat cu bunăvoinţă să părăsească lumea aceasta a tuturor nedreptăţilor?

Borïgm încuviinţează cu multă convingere. Speră, probabil, să dovedească prin această mărturisire spontană, dragostea lui nedezminţită de adevăr. Chestie care contează să ne facă să acceptăm viitoarele sale lacune.

— Continuaţi, domnule:

— Într-o dimineaţă, în timp ce-mi scoteam aparatul de ras din dulapul metalic al sălii de baie, găsesc acest flacon pe un raft, foarte la vedere. Nu-l mai văzusem până

atunci şi niciodată n-am aflat cine-l pusese acolo. Dar în mine s-a întâmplat ceva uimitor. Un soi de hipnoză. Am luat flaconul, într-un fel de stare a treia, l-am destupat şi am început să-i vărs conţinutul în baie. Apa s-a congelat instantaneu. Stupefiat, am pus cu grijă sticla închisă la loc.

— Ai încercat să afli cine-ţi făcuse un cadou atât de neobişnuit?

— Evident. Moştenisem de la predecesorul meu, o bătrână guvernantă. Ea se ocupa de întreaga casă.

Bătrâna mi-a jurat pe Biblie că nu ştie nimic de acest flacon. În afara ei nimeni nu avea acces la baia mea.

— Apoi? Clatină capul.

– Nimic.

— Ce înţelegi prin „nimic”?

— Niciodată nu mi-am explicat acest mister. Am fost deja torturat, după cum probabil ştiţi, dar n-am putut spune mai mult, acesta-i adevărul şi n-am de unde scoate altul. Într-o zi mi-a căzut flaconul în mână şi asta-i tot.

— Trebuie totuşi să-ţi fi făcut o părere, domnule Borïgm?

— Am construit munţi de ipoteze, niciuna cât [decât realistă. Chiar dacă sunteţi sceptic, trebuie să conveniţi că-i vorba de „magie”.

— Sunt mult prea sceptic pentru a conveni, ripostează Bătrânul.

Completează:

— Se pare că nu te-ai folosit peste măsură de po descoperire atât de prodigioasă.

— Doar de două ori.

— Prima dată, după ce-ai ucis cele două eleve ale institutului. Le-ai aruncat în lac şi ai vărsat Inertium în apă. În jurul lor s-a constituit o mică! banchiză. A doua oară, la hotelul din Milsaböor…

– Într-adevăr…

— Motivul dublei crime, vorbesc de cele două fete?

— Sexual, răspunde Borg Borïgm?

Un moment de pauză destinde atmosfera. Bătrânul meditează cu pleoapele semi încline. Aştept, mângâind teribilul flacon. Cât îl priveşte pe Bérurier, este de nerecunoscut, în asemenea măsură i s-a schimbat figura. S-ar spune că i s-a alungit capul. Şi că aude zgomote indiscernabile pentru bietele noastre urechi umane.

Poate că mă înşel? Oricine se poate înşela, oamenii căsătoriţi, mai mult decât burlacii, am însă convingerea că Grasu este în plină „viziune”. Că nu-şi mai aparţine.

Ah! Facă cerul să nu aparţină nimănui! Prea aparţinem toţi întregii lumi, într-o măsură atât de ruşinoasă… Suntem umilitor de supuşi, înrolaţi cu forţa în sistem, expuşi tuturor ticăloşiilor: bombardamentelor publicitare, ascultărilor telefonice, telejurnalelor, delaţiunilor, sondajelor de opinie. Înşelătorii! înşelătorii! Erori!

— Domnule Borïgm.

Interpelatul înalţă capul. Cerceta, nenorocit, pe faţă şi pe dos palma găurită. Aştepta „urmarea. îşi: zicea că azi nu-i ziua „sa” norocoasă. Că destinul său a contractat gripa spaniolă.

— Domnule Borïgm, am regretul. să vă informez că declaraţiile dumneavoastră nu mă satisfac. Din nefericire pentru dumneavoastră, sunt neîncrezător. Magia neagră este un basm şi basmele nu se adresează decât copiilor şi debililor mentali.

Directorul tuşeşte în podul palmei.

— V-am ameninţat cu tratamente foarte dure. domnule Borïgm. Aş scădea în propriii mei ochi dacă aş ezita să pun în operă propriile mele ameninţări. Pentru ultima oară, vreţi sau nu să-mi dezvăluit! provenienţa acestui produs?

— V-am spus totul, totul, totul, orăcăie terorizat individul.

Tremură, îi curg balele şi-i ies ochii din cap:

— Atunci, zice Bătrânul, spre marele meu regret...

Se întoarce către mine.

— Acţionează, San-Antonio.

Drept cine mm fi luând sclivisitul ăsta chel? [Respectul meu pentru sex este mai presus de respectul ierarhic. În cazul de faţă, pot contesta dreptul la viaţă unui criminal sadic, nu şi dreptul la propriile-i organe genitale. Viaţa unui ticălos, bun, la rigoare un glonţ, două se face. Dar boaşele sunt sfinte! Sunt mult mai mult decât viaţa „sa". Sunt VIAŢA.

Nu eşti de aceeaşi părere?

Hotărăsc să mă revolt, dar sunt devansat de evenimente. Se produce un incident neprevăzut, fantastic, prodigios, stai aşa să-mi găsesc cutia cu sinonime superlative: nemaipomenit, dement, aiuritor (îţi ajunge?)

Bérurier, pardon, magul Nostraberus, mă împinge în lături cu o mână hotărâtă. În cealaltă are un cuţit.

Ca să-i taie legăturile lui Borïgm; îşi scoate pistolul din buzunar., ia să i-l întindă acestuia.

„Cară-te!", ordonă cu o voce ca de pe altă lume.

Şi Borg Borïgm se cară;

Instinctiv ridic pistolul şi ochesc dar Grasu; tot el, îmi deviază braţul cu laba-i de oţel. Uşa se trânteşte.

Goană...

Mă năpustesc la geam.

Borïgm este deja la Mercedes. Îl azvârle din limuzină pe şofer.

Îi ia locul...

Deschid fereastra.

Motorul duduie. Steagul francez, prins în vergeaua verticală pe aripa dreaptă faţă, freamătă, încalec fereastra. Mercedesul dă colţul străzii.

Prima maşină peste care nimeresc în garaj este a noastră.

Niciodată un marşarier n-a fost executat mai rapid. Drumul vine către mine ca şi cum aş manevra un transi ocator.

Derapaj pe zăpadă întărită. Bara spate smulge câteva cărămizi colţului bisericuţei. Doamne, iartă-mă! Trec într-a doua c-o lovitură de psalm, pardon, ele palmă, ciuperca la planşeu…

Cerul este negru, pământul alb. – La ieşirea din sătuc, drumul devine rectiliniu. Se vede-n depărtare Mercedesul, încasând hopurile drumului îngheţat, străjuit de nămeţi… Manevrează cu disperare, mister Borïgm. Pe viaţă şi pe moarte.

Eag şi eu cărbuni în neştire, c-o imprudenţă sinucigaşă, dar abia, abia, câştig puţin teren. Şi sunt totuşi un virtuos al volanului.

La curbe, spatele hărăbăii sale se agită ca târtiţa unei dansatoare berbere. Uneori poţi jura că, gata, o croieşte să deschidă drumuri în zăpezile câmpiei, dar nu, caleaşca evadatului se restabileşte şi el dă bice în draci.

Trăsesem în piept, în stilul ăsta, cam doişpe kilometri, când ne-a sărit în faţă neprevăzutul. După ieşirea din pădure, drumul se angajează pe un pod lung, azvârlit peste o zonă mlăştinoasă (vara). Vântul din nord suflă să-şi spargă bojocii. Ceea ce smulge steagul francez din vergeaua sa de protocol. Bucăţica de pânză tricoloră pluteşte câteva clipe, după care se plachează pe parbriz, fix în dreptul nasului şoferului. Privat brusc de vizibilitate, Borïgm pierde controlul vehiculului. Mercedesul percutează parapetul fragil al podului şi zboară în jos, către mlaştină. Frânez progresiv, mă opresc la nivelul breşei din parapet şi mă extrag în viteză din maşină.

E destul să arunc o privire. Borg Borïgm a fost ejectat în momentul impactului. Portiera deschisă, devenită ghilotină odată cu înclinarea maşinii, s-a plantat în el ca un satâr monstruos. Practic e tăiat în două la

nivelul toracelui. Mort pe loc, aleluia!

Spectacolul te invită să-ţi verşi maţele: sângele împrăştiat pe zăpadă, enorma maşină semi dezarticulată, funebră în albul înconjurător, oribila tăietură de portieră, i-ar tăia pofta de mâncare şi lui Bérurier. Steagul francez lipit de parbrizul intact…

Îmi revine în memorie blestemul neamului Borïgm. Toţi ai lor o mierlesc dacă trec frontiera suedeză. Or, automobilul unui ambasador se bucură, ca şi ambasada însăşi, de extra-teritorialitate, având în vedere că maşina e un domiciliu. Mergând într-o asemenea maşină, Borg se afla pe teritoriu francez.

Nu ţi se pare fantastic, ţie ăsta care mă citeşti? Ai să râzi şi mie. Amice, nu te pune cu blestemele! Dovada icişa!

Fac stânga-mprejur, să-mi regăsesc patronul şi colegul. Moartea lui Borg Borïgm pune capăt anchetei.

Oricum era la punctul mort, proaspătul decedat, n-avea nimic de spus. Eu cel puţin sunt convins că nu minţea. Pur şi simplu habar n-avea de provenienţa faimoasei fiole de Inertium. Magie neagră! De la cap la coadă şi invers, toată povestea asta se scaldă în ocultism.

Mă aştept să-l găsesc pe Bătrân făcând clăbuci. Ocărându-l pe Grasu cu cea mai extraseveritate. Cerându-i demisia. Amenințându-l cu urmăriri judiciare.1 Cu arestarea.

În loc de toate astea ai zice că-i pe punctul să-l sacralizeze. Ascultă gânditor, în ochii lui de gheaţă la minus zece grade se citeşte admiraţie. E bulversat în cuget şi simţiri, Scalpatul.

Cum intru, mă interpelează:

— Ei, pare să fi fost teribil 2

Încuviinţez.

— Tăiat în două de portieră, pretinde scumpul Bérurier.

— Da, răspund dintr-o suflare.

Gravosul zace lat în fotoliul pe care-l ocupase până nu de mult Borg Borïgm. „Viziunile” l-au sleit total: pare bătrân, bolnav. Vorbeşte tremurat, amintindu-mi-l pe Pinuche şi crizele lui de ficat.

— Trebuia, zice. Cu el aici era noapte. Creierul lui deranja, se scremea fără să capteze: Acuşica să luminează. Pă Dumnezeul meu, să luminează mişto… Cremenalu băga bruiaj. Iera o lătură dă inocultism. Din cauza lu’ tipu’, tot ce captam era migrenili… D-aia am vru s-o şteargă. Nu vizionasem c-o s-o mierlească, n-am vru dacă să scare.

Cum a-ntins-o, mi s-a declanşa cinemaua… Văzui accidentu, podu’, fanionu zburând… Da stat … Stat … flaconu … A-ncca să-l ating. Mersi, Patroane… Mda, văz, întrevăz. Un bătrân… Ochelari, barbă… Al naibii dă savant. Conduce un pensionat dă gagicuţe şucare! Da moravuri echinoxe. Poponar. Băga-n băieţei. Adică mai mult îi mozoleşte. Da adevăratu lui viciu le să buchisească în cărţi vechi. Nu cărţi, suluri dă. hârţoage, tari ca cum le tovalu. Stat aşa, are un nume ăştea… Ie ceva care seamănă cu romu… Kişt «… Ah, fir-ar să fie, tre’ să găsesc! Rune. Rune? Există chestia asta, Patroane? Da? N-aş fi crezu! Nişte rune pă care le-a găs t într-o grotă, la Cervo, în estremu nord. Aşa că s-a-nfunda! în runele dă la Cervb fo’ câţiva ani. Scriere dă laba gâştei. Nu-şi că cum putu să-nţăleagă cevaşilea. O limbă dă dat la porci. TT Da iei ţelege, moşu; Relege… Ie vorba dă un metalorit vânt din cer…

ăhăhă… acum milioane dă ani!… Enorm. Un adevăra munte… Verde! auziţi ce vă sei?. Un munte verde! S-a planta în sol şi tot pământu’ s-a cutremura … într-o zonă de-i ziceau ceva cu Gros şi Lenta: Ezistă aşa ceva? Ce zici Şefu’? Groenlanda! Dă acord! în nordu la Groenlanda, estremu nord! Bufff! Halal baligă dă vacă. Pă, vremea aia era bananieri şi cocotieri în gros şi lenta. Orchize dă toate culorili, viţă dă vie. Da cade rahatu ăsta, bordelu dracu’ şi

aduce frigu. Un munte dă frig a răcit toată partea asta dă lume! Vegetaţia a dispăru. În locu la câmpii înflorite, banchiză. Asta zic şi io calamitate! Bătrânului nu-i venea să crează ce scria în runele lui. Tăcea ca mormântu să nu zică lumea că i-a plecat minţile cu sorcova, într-un an, profitând dă vacanţe, aranja o espediţie la gros şi lenta. A găs t locu presupus al lui metalurgistu căst din cer. S-a esplica cu exchimoşii că tre' săpat mult, adânc, departe. Le-a lăsat bani şi indicaţii. Le-a zis să beleascâ ochii, când or da dă muntele verde îngropat. Că tre' să-i aducă un eşantion într-o butelcă dă plumb şi nichel lăsată dă el. Că dacă nu fac aşa o să fie blestem nasol pă trib. Iera sigur pă iei, curistu. Descoperitoarea secolului, şi chiar mai mult: a lu' universu. S-a-ntors la pensionatu lui. A trecutără ani. A da' în primire, aranjat dă Borïgm! Exchimoşii au săpatără... Ani în şir. Cârtiţe. Au găsitără muntele. Da crăpau pă capete. Curat blestem pă trib. Ş-au zis să-l curmeze aducân eşantionu lu' moşu, cum să juraseră. Unu, mai dăscurcăreţ, o luă la drum... S-ascuns p-un vaporaş către Norvegia şi d-acolo, pă picere, pân' la făcu Vättern. Bagabont pân' pădurili scandinăveşti... Bun, într-o dimineaţă dă dă institut. Registrase pă limbile dă la pădurari dă moartea lu' moşu. Şi-a zis că tre' să-i bage totuşi flaconu-n casă, cum zicea la jurământ, ca să lăture mierleala dă la neamu' lui. Să bägă pă fereastră. Lăsă fiola şi o roi. Dup-atâta drum. tâmpitu' se lăsă rectificat dă tren a doua zi, la o barieră pă roşu. Pă Dumnezeu meu că văz clar tot bordelu... Muntele verde, în pământ. Chiar acu le munci dă degajare. Nişte guşteri cu echipaţii haioase foc! Nu schimoşi dă rându ăsta! Şi utilaje ţâţă. Văz drapelu cu stele americăneşti pă iele! zice că forează pentru pompa dă benzină, ai dracu'! Recuperează praf dă îngheţ. Vrea să fabrice cu el frigidere. Ieftine, fără electricitate, moartea concurenţei. A mai dă pomană sursă dă energie, geru ăsta dă praf... O să se vorbească dă el în lume, foarte repede,

cum îl brevetează a-mericanii, îi înscriu licenţa şi-şi asigură exclusivitatea esploatării. Mamă, ce bine văz... Niciodată n-am avu vizionări mai clare. Parcă-mi zboară creierii. Bun, acu o schimb pă Paris. Retransmisie, din turnu Eiffel. Mi-e dor dă casă. Mai bine nu mi-ar fi fo'.

Dracu' ştie ce „vede", dar faţa lui palid-spectrală se colorează în roşu comoţionat, brăzdat de violaceu, începe să zbiere:

„Bertha! Curva dracului! Ei nu, ce părere a-veţ, asta-n tinp ce nepoată-sa le la şcoală! Putoarea putorilor! Un bărbat ca mine! Să-L facă dă băcănie un bărbat ca el. Sună-mi-o la telefon, Sana! Cere-i lu' Krakka, vreau să-i conversez cât o molfăie ăla. Iute. Rizic o infrastructură dă miocard! Sună odată! Am dreptu, nu, dă când îmi sar minţile să vă aranjez io vouă blaturile. M-am săturat să văz totu' pentru toţi! Acu văz pentru mine. Sună or fac o nenorocire. Omor pă cineva! Pă mine, orce-mi cade la-ndemână. Vaca vacilor, dă când vreau să i-o zic dă la obraz! Adu bigotonu, rahatu închinărilor mă-sii!

Bătrânul îmi face semn să mă supun dorinţei sale. Krakka, amabilă şi disponibilă, se angajează în solicitarea telefonistelor suedeze.

În timp ce fata se agită, directorachele şi cu mine ţinem consiliu.

— Crezi ce spune el, San-Antonio? murmură Bătrânul.

Dau fatalist din umeri.

— De ce ne-am îndoi? Ne-a dat atâtea dovezi ale extralucidităţii sale. Oricum, Patroane, acum cu Borïgm mort, ultima rămăşiţă de pistă e suprimată. Ne mai rămân prezicerile Grasului sau ghicitul în cafea.

— Voi informa instanţele noastre superioare. Aş dori să se trimită o misiune de studiu în Groenlanda, pentru verificare.

— Şi eu aş dori-o, domnule director...

Krakka întredeschide uşa.

— Doamna Bérurier la telefon, anunţă ea. Grăsanul meu se smulge fulgerător din fotoliu

} i trece în camera alăturată, unde tinerii căsătoriţi continuă, cu pauze scurte, celebrarea înduioşătorului mariaj.

Înhaţă telefonul.

— Berthe?

Voce seacă, peremptorie.

— Aici Alexandre-Benoît, scroafă... Gura, io vorbesc! Vreau să-l zic o chestie: deşi sunt în nordul Suediei, te văz. Perfect! Am un har. Eşti cu Alfred, târfo. Te ciocăneşte în patul meu. Ce? N-a turnat nicio portăreasă. Văz cu mintea-ţi zic. Am devenit vizionar, în Suedia. Un har le o chestie care nu se esplică. Ştii ce, Bertho? Sunt decepţionat. Naturlich, ştiam că-s încornorat. Dă ani ştiu că Alfred ţi-o frage da nu suflam, credeam că te satisface apostolu. îmi ziceam: dacă şi-l tapează cu perseverenţă, le că are el cevaşilea dă care nu dispun eu. Mă îndemnam la calm: Beru, eşti un pui dă ţăran necioplit. Alfred le coafor dă oraş, are instrucţiuni şi educaţiuni. Tre' să-i practice şedinţe memorabile dă care i-o sunt incapabil să rivalizez. Mă consolasem, ce mai! Eram modest. Şi na că, graţie harului, vă văd cum şifonaţi de-a surda cârpele. Ce mizerie! Asta numeşte el regulat, Alfred al tău? Cu bisturiu lui cât un rahat dă copil biafrez. Pă care-l foloseşte ca un geamgiu cuţitul dă chit. Vă priveam în acţiune şi mi s-a făcu ruşine. Jalnic! Zi, Măicuţă, preferi maimuţărelile lui dă iepuraş avânturilor mele maiestuoase? Dă cine ne batem joc? Biata mea fată. Nu-l mai aminteşti pompările mon-stre ale camaradului Beru, puiculiţo? Maniera mângâioasă în care-ţi dichiseşte ochiul dă bronz, şlefuindu-te? Evident nu Alfred poate să reuşească o asemenea pătrundere, cu limbricu lui dă pinguin!

Şi când îţ fac soloul meu de n-ai cu mustăţi şi tu

răstorni lampa dă la capu’ patului dă estaz, este?

Nu, dar, nu… Să fii încornorat dă o insectă fără importanţă, frezată, nu, da-l jur, îţ vine să-ţi tai coiţele cu foarfecă dă grădinar! Chiar nu te fac să mori dă râs fâţâielile prăpăditulu ăsta? Tre’ să-şi dea cu parfum ca să-l simţi prezent între craci. Pariez că asta-i, nu? Te-nfierbântă cu mirosu’. Eşti o adulmecătoare, Berthy. Nu mă-ncomorezi cu un calibru, mă-nşeli cu un flacon! Şi când mă gândesc că chiar înainte dă plecare ţi-am servit, în picioare, în vestibulu nost, santinela şmecheră, în timp ce Marie-Marie privea la tele „Dallas-ul”. Că te-am cărat pă cel puţin cinci metri pompându-te, îţ place regulatu-n marş! Ploşniţă grasă! Cere-i lu’ Alfred, ciotu ăsta flasc, cu bicepşi dă andrea dă tricotat! Nu da pă cuvânt că îs momente în care nu pricepi ce-i cu muierile astea. Oricât ai căuta ipoteze, scuze, ţi-ai face mea pulpa, le blagoutul complet. Şi vara trecută, la văr-tu la ţară? îţ aminteşti pomparea monumentală dă care te-am avantajat pă masa dă la fermă în timp ce Germaine mulgea vacili? Aşa dă mişto că bunica a făcu pipi pă ea dă emoţie, biata femeie.

Şi toate astea pentru ca să te laşi crăcită dă un coafor fezandat… Fir-ar să fie, şezi aşa, să mă-ntorc io, să-i arăt modu’ dă utilizare a lu’ Berthy. îi facem noi un spectacol dă gală! Degetul majuscul, pentru început. Degetu’ în vizetă. Lighioana care să caţără, păduchele nervos, semnu cancerului. Toată gama. Încălecarea în voltijă. Marşu lăncierilor. Ne bunia cazacului. Artileristul din Metz. Nu tre’ să moară idiot, ăsta. O să-l învăţăm tot ce-a ratat! în aşteptare, spune-i să sară-n nădragi, dup-aia în tomobil şi să fugă să şi-o ungă la greci, le tot ce merită.

Aşază receptorul în furcă, după ce-a gesticulat până la minus trei kilograme.

Ceva mai târziu ne despărţim de poponarii noştri proaspăt căsătoriţi. Ne roagă să ne prelungim şezutul la ei, dar refuzăm şi le atenuăm decepţiile promiţându-le cărţi

poştale din Paris.

*

*

În biroul său, Bătrânul e alt om.

Acolo se desăvârşeşte plenar maiestuozitatea sa;

Acolo este veritabilul deţinător al puterii. Acţiunea se petrece la opt zile după întoarcerea noastră (fără niciun fel de necazuri majore sau minore).

Este nemulţumit. Trăsături verticale îi brăzdează obrazul. Nimic mai parşiv decât un rid verti „cal: denunţă frământările individului.

— Aşază-te, bătrâne.

Curios şi neobişnuit, a schimbat eternul costum bleumarin cu un costum pepit (cămaşă albă, cravată neagră, totuşi).

„Bătrânul" Bătrânului îşi depune cele câteva kilograme de buci pe scaunul indicat şi aşteaptă;

„215

E seară. În timpul nopţii, biroul Bossului pare şi mai solemn. S-ar zice biroul unui mare notar de provincie.

— Am primit un raport confidenţial privind Groenlanda.

Se scurge un timp.1

Ca orice tip meticulos, îşi menajază efectele.

— Este perfect adevărat că sunt în curs importante lucrări de foraj. Patronate de autorităţile daneze, dar executate de tehnicieni şi cu material american, în mod oficial este vorba de petrol, dar observatorii noştri pretind că materialul instalat la faţa locului nu corespunde celui folosit la prospectarea sau extracţia aurului negru.

— Deci Beru a văzut adevărul, domnule director.

— Probabil. Ar trebui, deci, să admitem existenţa acestui gigantic meteorit compus din Inertium, venit de nu se ştie unde? Probabil americanii îl vor exploata în scopuri comerciale şi vom auzi vorbindu-se despre el în viitor.

Oftează.

— Păcat pentru noi. Dar am şi alt motiv de nemulţumire, San-Antonio.

— Adevărat?

Împinge către mine o coală de hârtie smulsă dintr-un caiet de şcolar. Petele de cerneală şi grăsime care o constelează mă informează cu privire la expeditor.

— Pot să citesc, domnule director? hz. Te rog.

216

I

Domnule director.

Sper să n-o luaţi pă nasoale cele ce urmează. În consecutiv cu darul pă care-l ştiţi, prefer mai bine să părăsesc poliţia ca să mă destinez lu' liaru meu ca să mă fac necesar la umanitate. Că n-are mulţi şi tre' să fi ăl dă pă urmă inconştient să nu profit dă pleaşcă. Rog să binevoit săm abrobaţ dămisia pă care cu regres vo dau şi îs la dispoziţia sârviciului şi a dumneavoast dă câte ori aveţ nevoie.

Sunteţi un om dă voinţă da nu sunteţi un om rău aşa c-am permit să păstrez o amintire frumoasă dă dumneavoast.

Cu respect respectuos]

A.-B. Bérurier.

— Minunat, nu-i aşa, latră Directorul. Şi ştii de ce ne părăseşte mârlanul ăsta gras? Ca să facă pe saltimbancul! Se produce într-un circ, boul! Ştii, desigur, că e bătaie pentru a se asista la gala sa organizată de Dl. Alain Delon. Între altele cred că-i şi televizat.

Se îndreaptă către bibliotecă. Un panou pivotează, descoperind un televizor enorm. Aparatul se încălzeşte bâzâind. Imagini palide pâlpâie pe ecran.1 Apare sunetul. Imaginea se precizează…

Pe moment poţi crede că-i retransmisa unui match de box. Se urlă, Se bate din picioare, publicul e dement. Se

percep ovaţii, şuierături, urlete. Operatorul cadrează o serie de figuri în delir. Apoi obiectivul caută două personaje pe podium, 1

În smoking amândouă;

Unul este Bérurier, celălalt DL Leon Zitrone, de la Academia Franceză.

Prestigiosul comentator tocmai îi ia un interview prezicătorului.

— Domnule Nostraberus, ne puteţi spune, ţinând seama de dátele fundamentale ale conjuncturii actuale şi în strânsă legătură cu-situaţia internaţională, care va fi viitorul Franţei în concertul naţiunilor?

Prezicătorul trage aer pe nări.

— Pe scurt vrei să ştii viitorul?

— Exact, domnule Nostraberus, în special pe cel al Franţei.

Prezicătorul închide ochii pentru a vedea mai bine. îşi defrişază claia de buruieni cu un zgreptă-nat puternic în vârful tărtăcuţei şi atacă:

— Nu cine ştie ce. Francul o mai cacariseşte în jos. Unu mic şi oţ le pă cale să clocească o caravană dă impozite noi. Preţu va creşte dă nu văputeţ da seama. În urma la o grevă generală, preoţii catolici o să primească alocaţii familiale. Dă opt ori o să se schimbe preşedintele la radioteleviziunea franţuzească. Dă opt ori!

Comentatorul se precipită să schimbe subiectul.

— Şi orizontul politic, domnule Nostraberus?” Magul îşi dublează concentrarea.

— Ei bine, amice, vreau să-l zic că le lată pentru a cincea republică, lată pă termen lung. Regimu o să ne cânte „închideţ aţ greşit număru”. O să fie înlocuit cu altu’; Preşedinte dom Marcháis şi domnit Séguy agentu general pentru Franţa.

Telefonul zbârnâie nervos în biroul Bătrânului: Acesta, foarte palid, scade sonorul televizorului şi ridică

receptorul.

— Ascult!

Moaca lui se schimbă. Infinitate de nuanţe roz;

— Respectele mele, domnule ministru. Vă rog? Da, da, eram tocmai pe punctul de a viziona această lamentabilă… Ce-aţi spus? Desigur! Contaţi pe mine. Un scandal, cu adevărat. Ale cărui consecinţe… Sun imediat comandamentul gărzilor republicane. Pentru retransmisie, cred că o pană… Ah, iată că se şi produce, tocmai. Da, afişează cartonul cu scuze. Fac tot necesarul. Trupe de comando. Res… Vă promit, domnule ministru. Res… în firea lucrurilor. domnule ministru. Res… Cu ce spuneţi, dom-i nule ministru? Ultima ce?… Vigoare! Aveţi încrc – dere în mine. Res… pectele mele… domnule… Clic.

A doua zi raara dus să-i duc un clondir lui Beru, la spital. Bertha este la căpătâiul său, mângâindu-i îndrăgostit obrazul înfăşurat în bandaje. Are o labă în gips ca şi nasul, de altminteri, fracturat în două locuri. Craniul său, pe care mişună punctele de sutură, seamănă cu un gigantic fermoar.

Vorbeşte cu dificultate din pricina buzelor zdrelite.

Respiră cu greutate din pricina celor trei coaste rupte.

Sărmanul meu Grăsan, sărmanul meu Grăsan, mă lamentez, în ce hal eşti!

Surprind în umflăturile ce-i folosesc drept ochi o privire dezolată.

— Astea toate le nimic, zice cu greutate. Ie şi mai rău: porcii ăştia m-a pocni în cap până mi-am pierdut haru.

SFÂRŞIT